

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา
อังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP
กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

ปริญญานิพนธ์
ของ
อดิศักดิ์ ศรีวรกุล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2547
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

371.9536

๐ 129 ก

ร. 3

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา
อังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP
กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

บทคัดย่อ

ของ

อดิศักดิ์ ศรีวรกุล

20 ก.ย. 2547

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2547

h. 251278

อดิศักดิ์ ศรีวรกุล. (2546). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน
ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธี
บูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM. ปรินญาณพนธ์
กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อุษณีย์ อนุรุทธวงศ์,
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไพฑูรย์ โพธิ์สาร.

ในการวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของ
นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธี
บูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ
ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ภาคเรียน
ที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 10 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ
One Group Pre-test – Post-test Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการสอนวิชา
ภาษาอังกฤษ โดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM
ระหว่างวันที่ 2 – 20 กุมภาพันธ์ 2547 จำนวน 12 คาบเรียน และแบบวัดวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test แบบ Dependent

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา
อังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับ
การสอนแบบ 4 MAT SYSTEM อยู่ในระดับสูงขึ้น

2. จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความ
สามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการ
สอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

A STUDY ON THE USE OF TEACHING METHODS INTEGRATED FROM PHIMEP
AND 4 MAT SYSTEM FOR THE GIFTED GRADE 4
STUDENTS' ENGLISH LANGUAGE ACHIEVEMENT

AN ABSTRACT

BY

ADISAK SRIVORAKUL

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Special Education
at Srinakharinwirot University.

May 2004

Adisak Srivorakul. (2003). *A study on the use of teaching methods integrated from PHIMEP and 4 MAT SYSTEM for the gifted Grade 4 students' English language achievement*. Master thesis, M. Ed.(Special Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee :
Asst. Prof. Dr. Usanee Anuruthwong, Asst. Prof. Dr. Pitoon Potisaan.

The purpose of this research was to study the use of methods integrated from PHIMEP and 4 MAT SYSTEM for the gifted Grade 4 students' English language achievement.

The sampled population for this research was comprised of 10 English gifted students in Grade 4 of the Assumption College Primary Section. The experiment was conducted from February the 2nd to the 20th, 2003 in the second semester of the Academic Year. The experiment was managed by using one group Pre-test – Post-test Design. The instruments used in this research were the lesson plans and the English achievement test using integrative methods from PHIMEP and 4 MAT SYSTEM. The data was analyzed by t-test dependent.

The findings of this research revealed that :

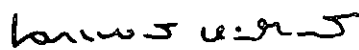
1. English achievement of the English gifted students using PHIMEP and 4 MAT SYSTEM integrated methods was higher.
2. From the comparison of English achievement of the English gifted students in Grade 4 after using integrative methods from PHIMEP and 4 MAT SYSTEM was significantly higher at the level of .01.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ
ทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอน
ของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

ของ
นายอดิศักดิ์ ศรีวรกุล

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

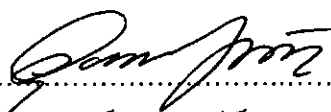

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพร หะวานนท์)

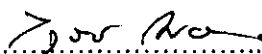
วันที่ ๒๖ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

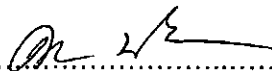
.....ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุษณีย์ อนุรุทธวงศ์)

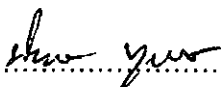
.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์นิลบล ทูรานุกาพ)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อุษณีย์ อนุรุทธวงศ์ ประธานกรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไพฑูรย์ โพธิ์สาร ที่ให้ความกรุณาตรวจแก้ไขและให้คำแนะนำต่างๆ ด้วยความเอื้ออาทรและเอาใจใส่เป็นอย่างดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม และอาจารย์นิลบล ทูรานุกภาพ ที่กรุณารับเป็นกรรมการสอบปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลียวศรี พิบูลชล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อุทัย สัตยรักษ์ และอาจารย์ศิริฟ้า ศรีจิตร ที่กรุณารับเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณภราดาสุรสิทธิ์ สุขชัย ผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ภราดาอรุณ เมฆเศรษฐี ครูใหญ่โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ภราดาศักดา สกนธวัฒน์ และอาจารย์ไพฑูรย์ กระโทกนอก ผู้ช่วยครูใหญ่ฝ่ายวิชาการ ที่ได้ให้โอกาสในการศึกษา ให้ความกรุณาอำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือในการทำวิจัย

ขอขอบคุณอาจารย์นิศารัตน์ คงสวัสดิ์ อาจารย์ขนิษฐา มากรักษา อาจารย์มณฑิลา ศรีมณฑก อาจารย์กัลยา บุญยีน และเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ฝ่ายวิชาการ และฝ่ายอื่นๆ ของโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถมทุกท่านที่ได้ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และให้กำลังใจด้วยดีตลอดมา และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย เจ้าหน้าที่ห้องสมุดทุกท่านที่ได้อำนวยความสะดวก และช่วยเหลือให้คำแนะนำจนทำให้ปริญญานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี

งานวิจัยฉบับนี้จะไม่สำเร็จได้หากไม่ได้การสนับสนุนจาก คุณแม่ทองสุข ศรีวรกุล บาทหลวงทวีชัย ศรีวรกุล มารดาและพี่ชาย อีกทั้งพี่ๆ น้องสาว และหลานๆ ที่คอยช่วยเหลือ แนะนำ ให้ทั้งกำลังใจและกำลังใจทรัพย์ตลอดการทำวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาเสมอมา

ท้ายนี้ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกถึงพระคุณของบุพการีผู้ให้ชีวิต ครู อาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาและผู้มีพระคุณทุกๆ ท่าน คุณค่าและประโยชน์ของงานวิจัยชิ้นนี้ขอมอบบูชาพระคุณท่าน

อดิศักดิ์ ศรีวรกุล

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
	ความสำคัญของการวิจัย.....	4
	ขอบเขตของการวิจัย.....	4
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	4
	การสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM.....	5
	ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
	สมมติฐานของการวิจัย.....	6
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา.....	7
	ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา.....	7
	ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา.....	8
	การคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา.....	10
	ปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา.....	12
	ความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา.....	13
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมอง.....	14
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีพหุปัญญา.....	19
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา.....	20
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา.....	21
	ความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	21
	แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง.....	22
	แนวคิดหรือรูปแบบเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ.....	25
	ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ.....	27
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา.....	28
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ตามแนวคิดของแมคคาร์ธี (4 MAT)...	30
	ประวัติการเรียนรู้ตามแนวคิดของแมคคาร์ธี (4 MAT).....	30
	รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของแมคคาร์ธี (4 MAT).....	31

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
2(ต่อ)	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของแมคคาร์ธี (4 MAT).....	33
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ตามแนวคิดของแมคคาร์ธี (4 MAT).....	34
	หลักสูตรภาษาอังกฤษ.....	35
	หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539.....	35
	โครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา และอัตราเวลาเรียน.....	35
	แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา.....	36
	กระบวนการวัดและประเมินผลภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา.....	37
	เนื้อหาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา.....	37
	หลักสูตรภาษาอังกฤษของ PHIMEP.....	43
	ความเป็นมาของโครงการ.....	43
	เป้าหมายและจุดประสงค์ของโครงการ.....	44
	การจัดชั้นเรียน.....	46
	หลักสูตร.....	47
	การจัดการเรียนการสอน.....	48
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ.....	49
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	52
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	52
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	53
	การดำเนินการทดลอง.....	56
	การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	63
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	63
	สมมติฐานของการวิจัย.....	63
	วิธีดำเนินการวิจัย.....	63
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	64

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
สรุปผลการวิจัย.....	64
อภิปรายผลการวิจัย.....	65
ข้อเสนอแนะ.....	66
 บรรณานุกรม.....	 68
 ภาคผนวก.....	 73
 ประวัติย่อผู้วิจัย.....	 103

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	คะแนน ค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐานทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM.....	61
2	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถ พิเศษทางภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการ การสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM.....	62
3	เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบความสามารถ ด้านการฟัง ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM.....	98
4	เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบความสามารถ ด้านการพูด ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM.....	99
5	เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบความสามารถ ด้านการอ่าน การเขียน และหลักไวยากรณ์ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอน ของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM.....	100

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษามีบทบาทและหน้าที่ที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาคนซึ่งเป็นทรัพยากรสำคัญของชาติ พลเมืองที่มีคุณภาพย่อมดำเนินชีวิตได้ด้วยความรู้ และใช้สติปัญญา ความคิดที่มีคุณธรรมและความสามารถที่จะปรับตัวได้อย่างเท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ย่อมทำให้ประเทศชาติเกิดความมั่นคงเจริญรุ่งเรือง เพราะการพัฒนาทรัพยากรคนกับการพัฒนาเศรษฐกิจนับเป็นกระบวนการอันหนึ่งอันเดียวกัน (เสนห์ จามริก. 2533) การศึกษาเป็นกระบวนการสร้างและสะสมทุนทางปัญญา ความรู้ และเกิดทักษะที่จะเป็นทุนในการพัฒนาคน

ด้วยเหตุดังกล่าวนักการศึกษาจึงมีแนวคิดที่มุ่งพัฒนานักเรียนให้เป็นผู้คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น เพื่อจะได้เป็นผู้ที่มีความรู้มากพอในการสร้างและพัฒนาตนเองได้บนพื้นฐานแห่งศักยภาพความรู้ความสามารถของตนเอง และด้วยศักยภาพทางปัญญาความรู้ของแต่ละคนมีข้อแตกต่างกันไปตามธรรมชาติ ดังนั้นนักการศึกษาจึงระลึกถึงโอกาสของการพัฒนาและสร้างสรรค์วิชาความรู้ในลักษณะที่เป็นธรรมชาติทางการศึกษาแก่นักเรียนทุกคน เพื่อให้เกิดผลจริงดังในทางปฏิบัติ นักการศึกษาจึงสนใจจัดบริการทางการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งถูกมองข้ามมาเป็นเวลานาน เช่น เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งจัดเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทหนึ่ง กล่าวคือ เป็นเด็กที่มีระดับความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์สูงกว่าเด็กปกติโดยทั่วไป จึงต้องการโอกาสในการพัฒนาสติปัญญาความสามารถที่มีอยู่ ดังนั้นการพิจารณาจัดบริการทางการศึกษาที่จะพัฒนาและส่งเสริมความสามารถของเด็กกลุ่มนี้ จึงต้องอาศัยความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ในทางตรงกันข้ามถ้าเด็กไม่ได้รับการส่งเสริมให้ถูกวิธีหรือถูกทอดทิ้ง เด็กเหล่านี้อาจจะสร้างปัญหาให้กับสังคมอย่างมากเช่นกันในอนาคต (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2536 : 18) ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (2542 : 7) หมวด 2 เรื่องสิทธิหน้าที่ทางการศึกษา มาตรา 10 วรรค 3 ที่กำหนดเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ ต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น

รัฐบาลตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กสามารถพิเศษมากขึ้น นับตั้งแต่แผนการศึกษาแห่งชาติ 2535 ที่มีนโยบายสนับสนุนการจัดการศึกษาในรูปแบบและวิธีการที่เอื้อให้ผู้มีปัญญาเลิศหรือมีความสามารถพิเศษได้พัฒนาอัจฉริยภาพแห่งตนอย่างเต็มที่ (แผนการศึกษาแห่งชาติ. 2535) ในปี 2536 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นหน่วยงานวางแผนและกำหนดนโยบายการศึกษาของประเทศ

ได้ดำเนินโครงการประเมินผลการจัดการศึกษาสำหรับเด็กกลุ่มนี้ผลของการประเมินโดยสรุปพบว่า เด็กสามารถพิเศษส่วนใหญ่ถูกให้มุ่งมั่นแต่เนื้อหาและข้อมูล ซึ่งต้องอาศัยการท่องจำ ยังไม่ได้รับการส่งเสริมให้ถูกทาง ยังขาดนโยบายและมาตรการที่ชัดเจนในการพัฒนา ขาดบุคลากรที่มีความรู้ ขาดหลักสูตรที่เหมาะสมกับศักยภาพของเด็ก ขาดเครื่องมือการคัดแยกเด็ก รวมทั้งขาดงบประมาณที่จะนำมาใช้ดำเนินการ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2536 ก : 18) นอกจากนั้นในการพัฒนาเด็กกลุ่มนี้ควรพัฒนาให้ครบองค์ทุกด้าน มิใช่พัฒนาเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง ควรพัฒนาร่างกาย จิตใจ และสังคมไปพร้อมกัน ถึงแม้หลักสูตรประถมศึกษาจะได้เห็นความสำคัญและกำหนดวิธีดำเนินการ เพื่อส่งเสริมเด็กสามารถพิเศษดังกล่าวมาแล้วนั้น แต่ในทางปฏิบัติจริงโรงเรียนต่างๆ ไปยังไม่สามารถจัดการศึกษาของเด็กกลุ่มนี้ได้เต็มที่ ทำให้เด็กกลุ่มนี้ขาดโอกาสที่จะได้รับการส่งเสริมเหมือนเด็กกลุ่มอื่นๆ หรืออีกนัยหนึ่งคือระบบการศึกษาอย่างเดียวไม่ช่วยเกื้อหนุนให้เด็กสามารถพิเศษพัฒนาตนเองไปถึงขีดสูงสุดตามศักยภาพของตนเองได้ (สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2537)

ฉะนั้นการจัดบริการทางการศึกษาเพื่อส่งเสริมนักเรียนสามารถพิเศษให้มีโอกาสพัฒนาศักยภาพของตนอย่างเต็มที่ จึงควรเป็นหน้าที่ของทางโรงเรียนที่จะต้องจัดโปรแกรมการเรียนเป็นพิเศษให้แก่เด็กเหล่านี้ และต้องมีการพัฒนาหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน และสื่ออุปกรณ์ที่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน กระบวนการเรียนรู้จะเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งที่ทำให้คนได้บรรลุจุดสุดยอดของความเป็นอัจฉริยะ เพราะกระบวนการเรียนรู้ทำให้เป็นอิสระ ให้สิทธิเสรีภาพในการให้เด็กและเยาวชนแสดงออก เพื่อให้การจัดการศึกษามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงควรเปลี่ยนจากระบบควบคุมไปสู่ระบบการกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง หลักสูตรรายวิชา หรือเทคนิคการเรียนการสอนเป็นเพียงสื่อที่นำไปสู่การเรียนรู้เท่านั้น (เสนห์ จามริก. 2528)

บทบาทการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสังคมไทย ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันส่วนใหญ่เริ่มที่โรงเรียนเอกชน ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน มีความเห็นว่าโรงเรียนเหล่านี้มีความพร้อมที่จะจัดสอนได้ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 แต่โรงเรียนส่วนใหญ่ก็มักจะมีปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ไม่มีแนวทางในการจัดการเรียนการสอน ดังนั้นจึงเกิดปัญหาความหลากหลายที่หาความแน่นอนไม่ได้ ทุกๆ โรงเรียนจึงมักสอนให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ทางภาษามากกว่าการสอนที่เน้นทักษะการสื่อสาร ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน แต่ภายในระยะเวลาประมาณ 10 ปีมานี้ โรงเรียนต่างๆ ทั้งเอกชนและรัฐบาลต่างหันมาให้ความสนใจจัดการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยเน้นทางด้านการสื่อสารมากยิ่งขึ้น คือต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้การใช้ภาษาในสถานการณ์ที่พบในชีวิตประจำวันมากกว่าการเรียนรู้หลักเกณฑ์ภาษา โดยให้ความสำคัญกับหน้าที่ของคำมากกว่ารูปแบบประโยค (จงกลณี มีมงคล. 2534) เพื่อเน้นให้นักเรียนใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว สื่อสารได้มากกว่าการเน้นความถูกต้องของไวยากรณ์ในการใช้ภาษา

หลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษ จาก The Pittwater House School ประเทศออสเตรเลีย ที่โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถมได้ร่วมดำเนินโครงการเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2540 ได้จัดทำหลักสูตรที่ใช้ในโรงเรียนที่มีชื่อว่า "Pittwater House International Master English Programme : PHIMEP" ก็เช่นเดียวกันได้ กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาโดยตรงนั้นเพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมกับบริบทของการสื่อสาร ด้วยการฟัง พูด อ่าน เขียน มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และยังฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดและใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อแสดงความคิดเห็นได้ในสถานการณ์จริง (การวิเคราะห์หลักสูตร : 1)

จะเห็นได้ว่าหลักสูตร PHIMEP นี้สอดคล้องกับ ฟินอคเชียอาโร (Finocchiaro, 1982 : 5) ที่กล่าวถึงจุดประสงค์ของการเรียนภาษาที่สอนในปัจจุบันว่า เน้นพัฒนาความสามารถในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับโอกาส อีกทั้งคานัลและมอร์ริว ก็กล่าวถึง แนวการสอนภาษาเพื่อเตรียมและส่งเสริมผู้เรียนให้ใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ เพราะการใช้ภาษาที่แท้จริงของคนเรามิใช่เพียงการสร้างประโยคขึ้นมา แต่จะรวมถึงการแสดงความคิดเห็นและการนำประโยคหรือภาษาที่สร้างขึ้นมาใช้ติดต่อกับสื่อสารกันได้ด้วย

แต่ในความเป็นจริงแล้ว การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย มีงานวิจัยพบว่าพื้นความรู้ภาษาอังกฤษในด้านการสื่อสารของนักเรียนไทยอ่อนมาก โดยมีปัญหามาจากหลายๆ ปัจจัย เช่น ครูผู้สอน ตัวนักเรียน ผู้บริหาร และสิ่งแวดล้อมเอื้อหนุนต่างๆ (กานดา ณ ถลาง, 2515 : 10-17) ซึ่งหากวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นจากตัวครูผู้สอนชาวไทยมาหาสาเหตุกัน ก็จะเห็นว่า ครูไทย มีพื้นฐานความรู้ ความเป็นอยู่วุฒิการศึกษา และสิ่งแวดล้อม ส่วนใหญ่มักจะคล้ายๆ กัน คือ เป็นคนไทยโดยกำเนิด ไม่เคยคลุกคลีกับชาวต่างชาติ ไม่ทราบวัฒนธรรมการสื่อสาร หรือการใช้ชีวิตประจำวันของชาวต่างชาติอย่างแท้จริง ส่วนใหญ่มีความรู้ในเรื่องหลักการใช้ภาษาหรือหลักไวยากรณ์ที่มีกฎเกณฑ์แน่นอนเท่านั้น ฉะนั้นก็จะสอนสิ่งที่ครูมีให้แก่ศิษย์อย่างเต็มที่ การจะสอนให้นักเรียนได้รับรู้วิธีการสื่อสาร การออกสำเนียงหรือการรู้จักแก้ปัญหาในสถานการณ์จริงจึงเป็นไปอย่างยากลำบาก จะเห็นได้ว่านักเรียนไทยมีความสามารถทางด้านหลักการใช้ภาษาอย่างดี เพราะถูกปลูกฝังไว้จากครูชาวไทยตลอดมา แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากมีโรงเรียนใดๆ จัดให้เด็กไทยเรียนภาษาอังกฤษกับครูต่างชาติ โดยตรง โดยใช้วิธีการของเขา จัดกลุ่มเรียนจำนวนน้อยเน้นการเรียนแบบบูรณาการ นักเรียนจะรู้จักวัฒนธรรมวิธีการสื่อสาร ได้ยินได้ฟัง และรับรู้สำเนียงที่ถูกต้อง คลุกคลีอยู่กับชาวต่างชาติตั้งแต่ยังอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเลย จนสามารถเข้าใจอย่างถ่องแท้ นั่นแน่นอนเด็กเหล่านี้ต้องมีความสามารถด้านการสื่อสารในชีวิตประจำวันดีกว่าเด็กที่ไม่ได้คลุกคลีกับชาวต่างชาติโดยตรงแน่นอน แต่เด็กเหล่านี้ จะมีความสามารถทางด้านหลักไวยากรณ์ (Grammar) ภาษาดีกว่าหรือไม่อย่างไร ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ

4 MAT SYSTEM จะได้เป็นแนวทางจัดหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนต่าง ๆ ในประเทศไทยต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนต่าง ๆ ให้กับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา และผู้ที่สนใจ นอกจากนี้ยังเป็นแนวทางในการพัฒนาวิธีการสอนให้มีประสิทธิภาพเพื่อพัฒนาจุดด้อยให้ผู้เรียนได้เต็มเต็มศักยภาพ และสามารถนำภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างคล่องแคล่วขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียน อัสสัมชัญแผนกประถม กรุงเทพมหานคร จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีต่อไปนี้

1. เลือกนักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง
2. จากการเสนอชื่อจากครู ผู้ปกครอง เพื่อน และตนเอง
3. จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ดีเยี่ยมตั้งแต่ 90 % ขึ้นไป
4. จากแบบสำรวจแนวของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุษณีย์ อนุรุทธวงศ์
5. จากแบบทดสอบเชิงลึกทางด้านภาษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม - กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาจากชั้นตอนต่อไปนี้

1. เลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติจากประชากร
2. ทำการทดสอบนักเรียนเพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษปลายภาค ปีการศึกษา 2545 เป็นแบบวัดผลสัมฤทธิ์ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ซึ่งแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางภาษาได้มาจาก
 - ครูผู้สอนร่วมกับฝ่ายวัดผลได้จัดทำตารางวิเคราะห์แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษขึ้นเพื่อจะได้เนื้อหาที่ครอบคลุมจากกำหนดการสอน และหลักสูตร
 - ครูผู้สอนได้สร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ จากตารางวิเคราะห์แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งครูผู้สอน จบการศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษ และได้ผ่านการอบรมเรื่องการวัดและประเมินผลแล้ว
 - แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ จะต้องผ่านการคัดเลือกจากคณะกรรมการคัดเลือกแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฝ่ายวิชาการ อีกครั้งหนึ่ง
 - นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไปวิเคราะห์รายชื่อ
3. ผลจากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ กับกลุ่มตัวอย่างที่ได้ มีระดับความรู้ความสามารถในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทำคะแนนได้เป็นอย่างดี

2. การสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

เป็นการสอนที่ผู้วิจัยได้ประยุกต์ วิธีการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM และวิธีการสอนแบบ PHIMEP (3P) เข้าด้วยกันเพื่อเป็นการฝึกนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ พัฒนาทักษะทั้ง 4 ทักษะ อันได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยมีรูปแบบการสอนตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 “ทำไม” (Why....) และขั้น Presentation ซึ่งเป็นขั้นที่นำเข้าสู่บทเรียน โดยใช้ เพลง , นิทาน ฯลฯ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความต้องการเรียน

ขั้นที่ 2 “อะไร” (What....) ซึ่งเป็นขั้นที่ครูเป็นผู้ป้อนความรู้ให้นักเรียน โดยการอธิบาย หรือสาธิตให้นักเรียนดู

ขั้นที่ 3 “อย่างไร” (How....) และขั้น Practice ซึ่งเป็นขั้นที่ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติจริง ครูเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกเท่านั้น

ขั้นที่ 4 “ถ้า...อะไร...” (What..if..) และขั้น Production ซึ่งเป็นขั้นที่ให้นักเรียนค้นพบและสร้างสรรค์ความรู้, สร้างจินตนาการด้วยตนเอง ทั้งในรูปแบบที่เป็นไปได้หรือเป็นไปไม่ได้

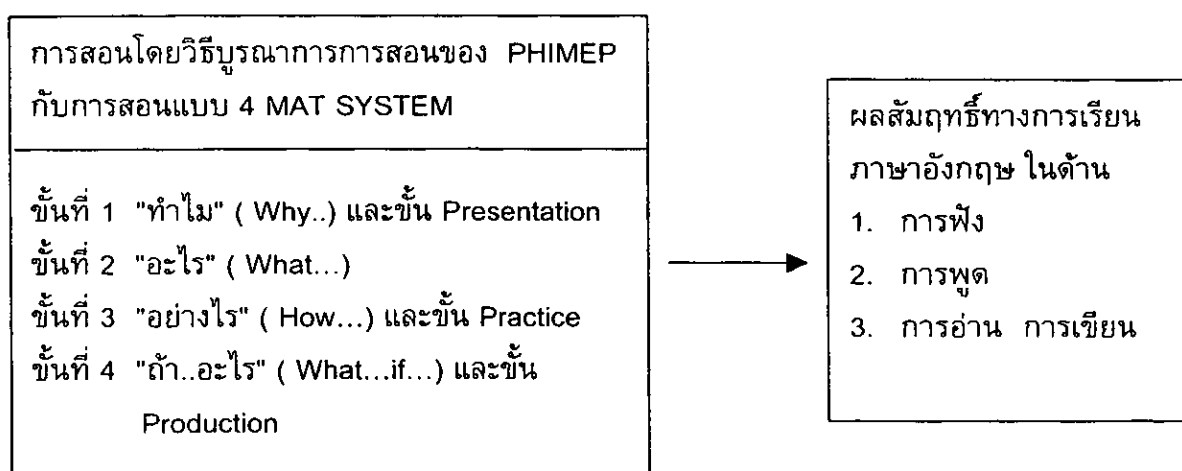
3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

4. นิยามศัพท์เฉพาะ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของนักเรียนซึ่งวัดได้จากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และได้หาคุณภาพ ความเที่ยงตรงแล้ว

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดแนวคิดดังนี้

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ หลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM อยู่ในระดับสูงขึ้น

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM สูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM ได้มีการศึกษาเอกสารและงานวิจัย นำมาเสนอตามลำดับดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางภาษา
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ตามแนวคิดของแมคคาร์ธี (4 MAT)
4. หลักสูตรภาษาอังกฤษ
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในประเทศและต่างประเทศ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

1.1 ความหมายของเด็กที่มีความสามารถทางภาษา

เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา เป็นเด็กที่มีลักษณะในทักษะทางภาษาที่โดดเด่นกว่าเด็กทั่วไป โดยมีผู้ให้ความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาไว้ ดังนี้

การ์ดเนอร์ (Gardner. 1993 : 17) ได้ให้ความหมายของความสามารถพิเศษทางภาษาว่า คือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสร้างความตื่นเต้น (Excite) ความพึงพอใจ (Please) เป็นคนที่ชอบคิด ชอบอ่าน ชอบเขียน เรียนรู้ได้ดีในเรื่องภาษา จากการได้เห็น ฟังเสียง สามารถเข้าใจความหมายของหลักเกณฑ์ทางภาษา การสร้างสรรค์ทางภาษา

สำอองค์ หิรัญบุรณะ (2544 : 9) ได้สรุปว่า ผู้ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา คือผู้ที่มีความสนใจจริงจังอย่างต่อเนื่องในเรื่องเกี่ยวกับภาษา มีทักษะในการอ่าน เขียน พูด เหนือกว่าเด็กวัยเดียวกันอย่างเห็นได้ชัด สามารถจดจำในสิ่งที่อ่านและฟังอย่างแม่นยำ และคงทน มีความสามารถในการใช้ความรู้และทักษะพื้นฐานทางภาษาที่มีอยู่มาพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของตนได้อย่างหลักแหลมสร้างสรรค์ ลึกซึ้ง และมีเอกลักษณ์เฉพาะตน

จากการศึกษาสรุปได้ว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา หมายถึง เด็กที่มีความสามารถในการใช้ภาษา มีความสนใจจริงจังอย่างต่อเนื่องในเรื่องที่เกี่ยวกับภาษา มีทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เหนือกว่าเด็กในวัยเดียวกันอย่างเห็นได้ชัด และยังสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของตนได้อย่างหลักแหลม และสร้างสรรค์

1.2 ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

โดโรธี เอ ซิกส์ (Dorothy A. Sisk) ได้กล่าวถึง ลักษณะนิสัยเด็กที่มีความสามารถพิเศษเมื่อเยาว์วัยไว้ สรุปได้ดังนี้ คือ การใช้ภาษา เด็กอายุ 2 ขวบส่วนใหญ่จะพูดประโยคสั้นธรรมดาๆ แต่เด็ก 2 ขวบที่มีความสามารถพิเศษจะใช้คำหลายคำ คำสูงเกินวัยและพูดประโยคยาวๆ และสามารถอ่านหนังสือในระดับเดียวกับเด็กที่เรียนสูงได้กว่าสองชั้นเรียนเป็นอย่างน้อย มีตาแหลมคม รู้จักสังเกตสิ่งต่างๆ ได้ดีถนัด สามารถจดจำสิ่งต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย มีความอยากรู้อยากเห็น มีสมาธิเยี่ยม มีความสนใจอันกว้างขวางและลึกซึ้ง มีความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่ซับซ้อนพิสดาร และเชื่อมโยงกับสิ่งต่างๆ ได้อย่างง่ายดาย มีทักษะสูงในการแยกแยะแฉกแฉงและมีความโน้มเอียงที่จะแข่งวดกวดขันตนเอง มีความคิดอ่านนอกกระเบียบแบบแผน ชอบคิดอะไรเล่นสนุก ชอบคิดทำอะไรอย่างอิสระ มีประสาทความรู้สึกนึกคิดลึกซึ้ง ประณีตว่องไว มีความถนัดสูงและมีความสามารถในวิชาบางอย่างมาก เช่น ดนตรี วาดเขียน จะเห็นแววได้ชัดตั้งแต่เยาว์วัยทีเดียว (ดุชนฎี บริพัตร ณ อยุธยา, หม่อม 2531 : 35 – 42)

ผดุง อารยะวิญญู (2533 : 3) กล่าวว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาจะมีคุณสมบัติดังนี้

1. พูดเก่ง
2. ใช้ศัพท์สูง
3. อ่านหนังสือได้ไม่ว่าจะเป็นหนังสือที่ใช้เรียนในระดับชั้นของตน หรือหนังสือที่ใช้เรียนในชั้นที่สูงกว่า

4. มีทักษะในการสื่อความหมายอย่างยอดเยี่ยม
5. มีความคิดสร้างสรรค์ในการใช้ภาษา

อุษณีย์ โพธิสุข (2543 : 52) ได้อธิบายลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา ดังนี้

1. พูดได้เร็วกว่าเด็กในวัยเดียวกัน
2. ชอบท่องและจดจำคำศัพท์ บทนิพนธ์ โคลง กลอนต่างๆ
3. สนใจอ่านทุกอย่างที่ผ่านพบ เช่น ป้ายชื่อ ป้ายข้อความต่างๆ
4. มีความสนใจที่จะเขียนหนังสือก่อนเด็กวัยเดียวกัน
5. ชอบเล่นนิทาน
6. ชอบอ่านหนังสือ
7. ชอบจดบันทึก
8. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาทุกครั้งที่มีโอกาส
9. ชอบมีหนังสือติดตัว
10. ชอบเขียนเรื่องราวต่างๆ เช่น นิทาน โคลง กลอน สารคดี
11. อ่านหนังสือได้เองก่อนเด็กวัยเดียวกัน

12. รู้และจำคำศัพท์ ชื่อของสิ่งต่างๆ บทประพันธ์ โคลง กลอน หรือเรื่องราวต่างๆ ได้เร็วและมากกว่าเด็กวัยเดียวกัน
13. พูดหรือเขียนได้ดี รู้จักใช้คำที่เหมาะสมเรียบเรียงเป็นภาษาที่สละสลวยสวยงาม
14. สามารถพูดหรือเขียนแสดงความคิด ความต้องการหรือความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจได้อย่างชัดเจน
15. สามารถอธิบายหรือบรรยายความหมายของสิ่งต่างๆ ได้อย่างชัดเจนโดยใช้ถ้อยคำที่รัดกุมและเหมาะสม
16. เข้าใจเรื่องที่อ่านหรือฟังได้อย่างรวดเร็วและแจ่มแจ้ง
17. สามารถเข้าใจความหมายลึกซึ้งที่แฝงอยู่ในเรื่องที่อ่านหรือฟังได้
18. รู้จักใช้คำเปรียบเทียบเพื่ออธิบายให้เข้าใจความหมายได้อย่างแจ่มชัด
19. มีความสามารถในการเล่าเรื่องได้อย่างสนุกสนาน ชวนติดตาม
20. สามารถเรียนภาษาต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย
21. สามารถวิจารณ์เชิงสร้างสรรค์จากเรื่องที่อ่านหรือฟังได้
22. สามารถแสดงแนวความคิดใหม่ๆ จากเรื่องที่อ่านหรือฟังได้
23. ใช้ภาษาที่ทำให้เกิดจินตนาการได้อย่างแจ่มชัดและมีสีสัน
24. ใช้คำบรรยายให้เห็นความงามและแสดงถึงอารมณ์ที่ละเอียดอ่อนได้
25. ใช้ภาษาที่สละสลวย ลึกซึ้ง งดงามและก้าวหน้าเกินวัย
26. สามารถเขียนหรือแต่งเรื่องราวจากความคิดของตนเองหรือจากการเชื่อมโยงสิ่งที่อ่าน หรือฟังมาได้อย่างสร้างสรรค์ สลับซับซ้อนพิสดาร และเต็มไปด้วยจินตนาการ
27. ประสบความสำเร็จในการพูดที่มีแบบแผน เช่น การโต้วาที กลอนสด พูดชักชวน เป็นต้น
28. สนใจและชอบศึกษาที่มาของคำศัพท์ต่างๆ
29. ชอบแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาที่ตนเองใช้หรือภาษาที่ได้ผ่านพบ เช่น ภาษาสื่อมวลชน
30. ชอบเล่นเกมหรือทำกิจกรรมทางภาษา เช่น ปริศนาอักษรไขว้
31. ชอบสร้างศัพท์หรือสำนวนแปลกๆ ขึ้นใช้เอง

จากการศึกษาสรุปได้ว่า ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาจะเป็นผู้ที่มีความสามารถเข้าใจภาษาได้อย่างลึกซึ้ง ถูกต้อง และคล่องแคล่ว มีความชื่นชม ชาบซึ้งกับภาษา มีความสามารถในการใช้ศัพท์สูง และสามารถจดจำในสิ่งที่อ่านและฟังได้อย่างแม่นยำและคงทน

1.3 การคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

จากการศึกษาเกี่ยวกับการคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษ จะเห็นได้ว่ามีผู้กล่าวไว้หลายท่านด้วยกัน เช่น

ศรียา นิยมธรรม (2535 : 389 – 392) ได้กล่าวถึงการคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษว่า แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการเสนอชื่อ โดยผู้ใกล้ชิดและรู้จักเด็ก เช่น ผู้ปกครอง ครู เพื่อน หรือตัวเด็กเป็นผู้ให้รายละเอียด โดยมีแบบตรวจสอบรายการ ระเบียบประวัติ หรือแบบสอบถามให้ตอบ ทั้งนี้ต้องอาศัยการสังเกตของบุคคลเหล่านี้ บางครั้งก็เป็นการสอบถามง่ายๆ ว่าใครมีลักษณะเด่น ฯลฯ ข้อมูลต่างๆ ที่ได้ในขั้นนี้ไม่ว่าจะเป็นการตอบแบบสอบถาม ระเบียบประวัติ แบบตรวจสอบ หรือการสัมภาษณ์ ก็เป็นวิธีหนึ่งที่จะรายงานเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กประกอบการลงความเห็นไว้ และอาจใช้การคัดแยกขั้นแรกๆ โดยใช้ประกอบเครื่องมืออื่นในขั้นต่อไป

ขั้นที่ 2 การคัดแยกอย่างเป็นทางการ ใช้เกณฑ์การคัดแยกตามหลักวิชาการอย่างเป็นทางการโดยใช้เครื่องมือซึ่งง่ายและรวดเร็ว ผู้ใช้จะต้องมีความชำนาญเป็นหลักสำคัญ

ขั้นที่ 3 ขั้นวินิจฉัย โดยใช้เครื่องมือเป็นทางการ เพื่อทดสอบความสามารถด้านต่างๆ ของเด็กอย่างละเอียดลึกซึ้งขึ้นกว่าสองขั้นแรก มักเป็นการดำเนินการต่อจากสองขั้นแรกเครื่องมือที่ใช้ในขั้นนี้ได้แก่

- แบบทดสอบสติปัญญารายบุคคล
- แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์
- แบบทดสอบวัดความถนัด
- แบบสำรวจความสนใจ (ศรียา นิยมธรรม. 2535 : 389 - 392)

อุษณีย์ โพธิ์สุข (2541 : 87 - 89) กล่าวว่า การสำรวจความสามารถเฉพาะทางของเด็กนั้นมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสำรวจแบบคร่าวๆ (Screening)

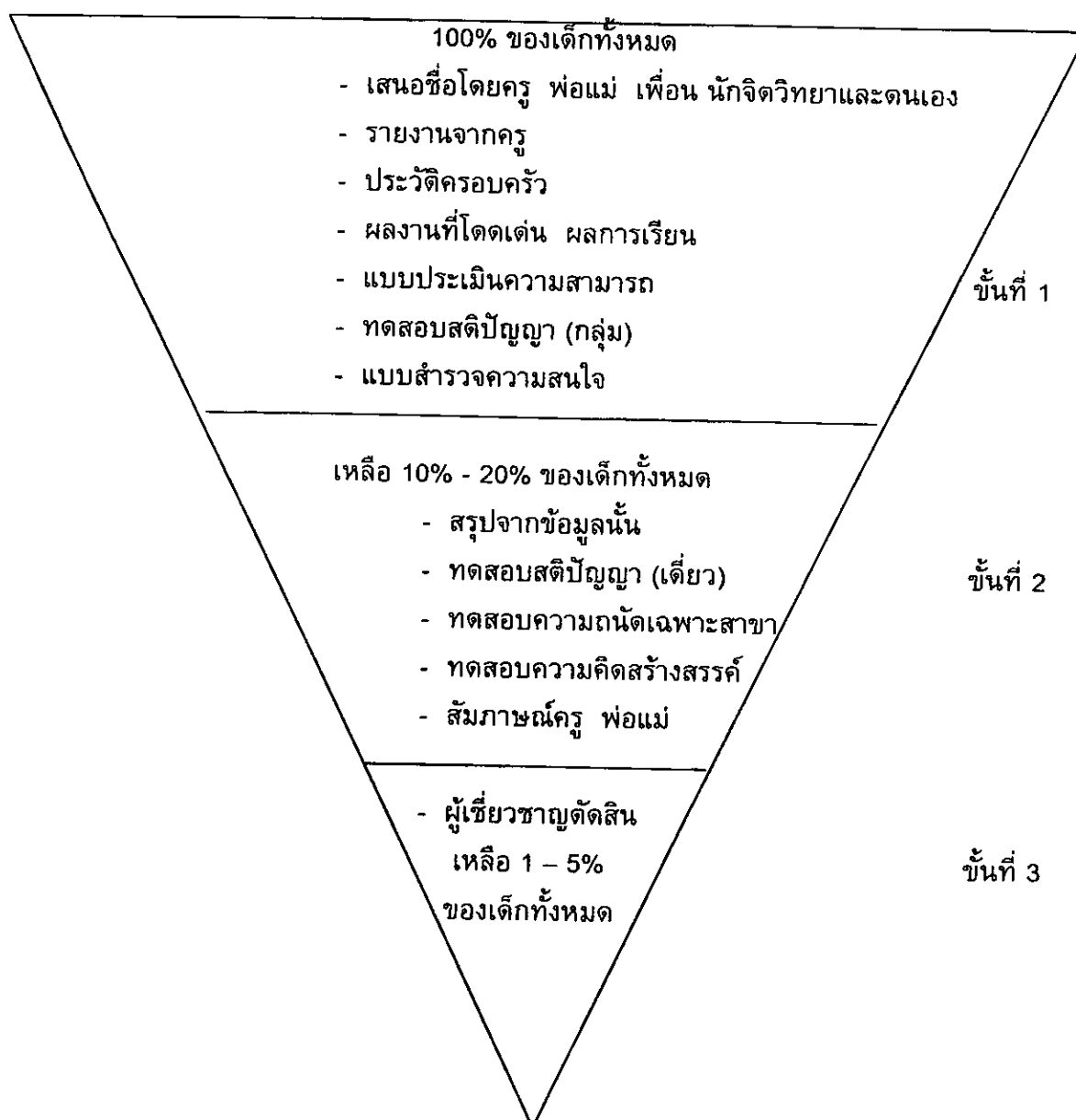
- การเสนอชื่อโดยครู ผู้ปกครอง ครูแนะแนว และนักจิตวิทยา เป็นต้น
- รายงานจากครูเกี่ยวกับตัวเด็ก
- ประวัติจากครอบครัวเกี่ยวกับพัฒนาการ พฤติกรรมในวัยเด็ก การแก้ปัญหา และพฤติกรรมที่โดดเด่น
- ผลการเรียน ผลงานของเด็ก
- ผลจากแบบสำรวจที่ใช้สำรวจความสามารถของเด็กหลายๆ ด้านแบบคร่าวๆ
- แบบทดสอบสติปัญญาแบบกลุ่ม

ขั้นที่ 2 คือ ขั้นเจาะลึก

- ข้อมูลจากขั้นต้น (Screening Data)
- การสัมภาษณ์ พ่อแม่ ครู ตัวเด็ก
- การทดสอบเฉพาะสาขาวิชา
- การทดสอบด้วยแบบทดสอบสติปัญญาแบบรายคน
- การทดสอบความคิดสร้างสรรค์

ขั้นที่ 3 ขั้นคัดเลือกขั้นสุดท้าย

โดยใช้ข้อมูลทั้งหมดจากขั้นที่ 2 แล้วพิจารณาลดจำนวนเหลือตามความเหมาะสมที่สามารถจัดโปรแกรมให้เด็ก ประมาณ 1 – 5%

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงขั้นตอนในการสำรวจหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ (อุษณีย์ โพธิ์สุข, 2540 : 39) ปรับปรุงจากแนวความคิดตาม Model ของ คาร์ก

จากการศึกษาสรุปได้ว่า การคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษานั้นจะต้องผ่านกระบวนการคัดแยกอย่างรอบคอบ หลากหลายวิธี และจะต้องกระทำการคัดแยกกับเด็กกลุ่มนั้นที่ยังเล็กๆอยู่เป็นประจำทุกปี เพื่อพัฒนาการและแนวของเด็กที่แท้จริงเมื่อโตขึ้น

1.4 ปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

อุษณีย์ โพธิสุข (2537 : 21) ได้กล่าวถึงสภาพปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่ประสบอยู่ในปัจจุบันคือ

1. คนทั่วไปเข้าใจผิดว่าพวกเขาไม่ต้องการความช่วยเหลือใดๆ เพราะช่วยตัวเองได้อยู่แล้ว
2. ขาดความเข้าใจในศักยภาพอันมีค่าของตนเอง ทำให้เด็กจำนวนมากใช้เวลาไปกับชีวิตของตนเองสูญเปล่าจนเสียดาย
3. การไม่ได้รับการศึกษาที่เหมาะสมกับพวกเขา เพราะหลักสูตรส่วนใหญ่เขียนไว้มิใช่เพื่อเด็กส่วนใหญ่ แต่เป็นหลักสูตรที่พยายามคำนึงถึงสิ่งที่วัดได้ ในทางพฤติกรรมภายนอกที่สามารถแสดงออกได้ความสามารถพิเศษของเด็กส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่วัดไม่ได้จากแบบทดสอบ
4. ขาดองค์กรที่ให้การสนับสนุนและศึกษาเด็กพวกนี้อย่างจริงจังเพราะมีเหตุผลจากปัญหาข้อ 1
5. เด็กมีความคับข้องใจ สิ้นหวังกับระบบการศึกษา จึงพบว่าเด็กที่มีความสามารถส่วนมากเลิกเรียนกลางคัน
6. ขาดการชี้แนะที่ดี เด็กมักกลายเป็นคนสร้างปัญหาให้กับสังคม ติดสิ่งเสพติดมีเมามาเพื่อบรรเทาความล้มเหลวและสับสน
7. เด็กส่วนใหญ่ถูกสอนให้มุ่งมันอยู่กับวิชาการ สอบไล่ได้คะแนนเป็นเยี่ยมระดับเกียรตินิยม ให้ได้รับเหรียญตรา คนส่วนใหญ่จึงเข้าใจว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษคือคนที่เรียนเยี่ยม สอบคะแนนดี มีคะแนนเข้าเรียนสูง ซึ่งที่จริงแล้วเด็กเรียนดีอาจไม่เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ แต่เด็กที่สอบตกซ้ำแล้วซ้ำอีกอาจเป็นเด็กอัจฉริยะบุคคล (อุษณีย์ โพธิสุข. 2537 : 21 : อ้างอิงจาก หม่อมดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา. 2531) ซึ่งก็สอดคล้องกับ เพรดเดอริค (สุนทร โคตรบรรเทา. 2530 : 16 – 20 ; อ้างอิงจาก Frederick. n.d.) ได้กล่าวว่าคนทั่วไปเข้าใจผิดบางประการเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ คือ ประการแรก เข้าใจว่าเด็กเก่งได้ทุกอย่างพอแล้ว จึงไม่ได้รับการสนับสนุนทางการศึกษาเพื่อสนองความต้องการพิเศษนั้น ประการที่สองเข้าใจว่าเด็กเก่งทำทุกอย่างได้เอง โดยไม่ต้องช่วยเหลือในเรื่องทางวิชาการ เด็กกลุ่มนี้จึงมักถูกละเลยเมื่ออยู่ในห้องเรียนปกติ ประการที่สาม เด็กเก่งมักจะมีปัญหาทางอารมณ์และสังคมเนื่องมาจากปัญหาคับข้องใจในการอยู่ร่วมกับคนอื่นที่ไม่เข้าใจความต้องการและความสามารถของเด็ก

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว อุษณีย์ โพธิสุข (2542 : 33 - 35) ยังได้ตระหนักถึงปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษอีกว่า

1. รู้สึกเบื่อหน่ายความซ้ำซากจำเจกับบทเรียนที่เชื่องช้าและอัดอั้นไม่ท้าทาย
2. เด็กมีความกลัวความกังวลว่าจะทำอะไรผิดพลาดแล้วใครๆ ก็จะไม่พอใจ
3. รู้สึกอายที่ไม่ได้ทำสุดความสามารถ
4. รู้สึกโดดเดี่ยวเดียวดายและรู้สึกว่าตนเอง “แตกต่าง” จากเพื่อนๆ และไม่สามารถจะเข้ากับเพื่อนวัยเดียวกันได้
5. รู้สึกคับข้องใจเมื่อคิดว่าตนเองทำดีแล้ว แต่ทำไมคนอื่นกลับมองเป็นเรื่องตลก
6. รู้สึกเกร็ง หากมีคำถามหรือปัญหาที่ทุกคนคาดหวังคำตอบจากตัวเด็ก
7. ตื่นเต้นเมื่อทำงานเสร็จอย่างดีแล้วมีคนมาสนใจ
8. รู้สึกเสียใจเมื่อความต้องการของตนไม่มีใครสนใจ
9. ความรู้สึกเครียดน้อยลงเมื่อทำคะแนนได้ดี
10. รู้สึกภูมิใจเมื่อสามารถเข้าใจในสิ่งที่คนอื่นไม่เข้าใจ
11. รู้สึกกดดันหากถูกคาดหวังว่าให้เป็นที่ยอมรับ
12. รู้สึกเบื่อหน่ายที่จะเล่นกับเพื่อนที่มีความสนใจในคนละเรื่อง
13. รู้สึกตนเองไม่มีคุณค่า
14. รู้สึกถึงความลำบากในการปรับตัวกับสังคมและคนรอบข้าง
15. รู้สึกอยากเป็นอิสระที่ได้คิดและได้ทำอะไรให้ต่อเนื่องไม่ใช่ถูกควบคุมด้วยเวลา

จากการศึกษาสรุปได้ว่า ปัญหาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาเกิดจากปัจจัยหลายประการ ทั้งปัจจัยภายใน (ตัวเด็กเอง) และปัจจัยภายนอก (บุคคลอื่น และสถานศึกษา) ซึ่งปัจจัยเหล่านี้เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหา ดังนั้นทุกฝ่าย จำเป็นต้องหันมาสนใจกับปัญหานี้ และหาวิธีดำเนินการป้องกันและแก้ไข เพื่อช่วยพัฒนาศักยภาพของเด็กให้เต็มเต็ม

1.5 ความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

อุษณีย์ โพธิสุข (2537 : 22 - 23) ได้ให้ความเห็นว่าจากสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทำให้เด็กเหล่านี้มีความต้องการคือ

1. ต้องการการเรียนการสอนที่ท้าทายต่อศักยภาพและความสามารถของเขา
2. ต้องการงานที่ซับซ้อนและยากกว่าในระดับปกติ
3. ต้องการใช้เวลาในสิ่งที่เขาเชี่ยวชาญน้อยกว่าเด็กคนอื่น ๆ และเขาสามารถทำเสร็จเร็วกว่าแต่ต้องการเวลาที่เหลือหรือเวลานอกเหนือไปจากนั้นทุ่มเทให้กับสิ่งที่ลึกซึ้งกว่าที่เคยสอนอยู่ทั่วไป
4. ต้องการการยอมรับจากคนอื่น ๆ

* สรุป และเรียบเรียงจาก พท.พญ. ร
เสริมการศึกษาและจริยธรรม จำกัด.

1.6.2 สมองซีกซ้ายและ
ในปี ค.ศ. 1972 นพ.โร
ว่า สมองคนเราแบ่งออกเป็น 2
วิเคราะห์ ส่วนสมองซีกขวามีปร
สร้างภาพรวม(Spatial) และมีค
2 – 4)

อุษณีย์ โพธิสุข (2537
มองอะไรเป็นระบบ มีกระบวนการ
วิเคราะห์จัดลำดับความสำคัญ
แก้ไขปัญหา มักจะมองตามภาพ
มักจะเหมาะสม ซึ่งในส่วนนี้พวก
ของคนถนัดสมองซีกซ้ายและซีก

5. ต้องการคบหาเพื่อนวัยเดียวกัน และเพื่อนต่างวัยที่มีความสามารถทางสติปัญญา
ทัดเทียมกันหรือคบคนที่สูงกว่าหรือคนที่มีความสนใจเรื่องเดียวกับเขา

6. ต้องการโอกาสที่จะแสดงออกซึ่งความสามารถภายใน

7. ต้องการโอกาสที่จะพัฒนาความสามารถพื้นฐานและสิ่งที่ตนเองสนใจ

8. ต้องการคำปรึกษาจากผู้ที่มีพหุได้

การจากศึกษาสรุปได้ว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา เป็นเด็กที่มีความ
ต้องการพิเศษที่ไม่เหมือนเด็กปกติทั่วไป ดังนั้นเด็กกลุ่มนี้จึงควรได้รับความดูแลเอาใจใส่เช่น
เดียวกับเด็กอื่นๆ โรงเรียนควรพัฒนาหลักสูตรเฉพาะ (Differentiated Curriculum) ซึ่งแตกต่าง
ไปจากหลักสูตรปกติ การจัดหลักสูตรจะต้องคำนึงถึงลักษณะพิเศษ แบบการเรียนรู้ความ
ต้องการพิเศษ รับฟังความคิดเห็น และความต้องการของพวกเขา เพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพ
ให้ไปถึงขีดสุดของแต่ละบุคคล

1.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมอง

สมองเป็นอวัยวะที่สำคัญที่สุดในร่างกายของคนเรา ภายในสมองจะมีเส้นประสาท
จำนวนนับไม่ถ้วนที่คอยควบคุมการทำงานต่างๆ ของร่างกาย การที่มนุษย์เรียนรู้สิ่งต่างๆ นั้น
ต้องอาศัยสมองและระบบประสาทเป็นพื้นฐานของการรับรู้ (Perception) รับความรู้สึกจากอวัยวะ
รับความรู้สึก คือ การเห็น การได้ยิน การรับรส และกลิ่น (พัชรวิทย์ เกตุแก่นจันทร์. 2540 : 1)

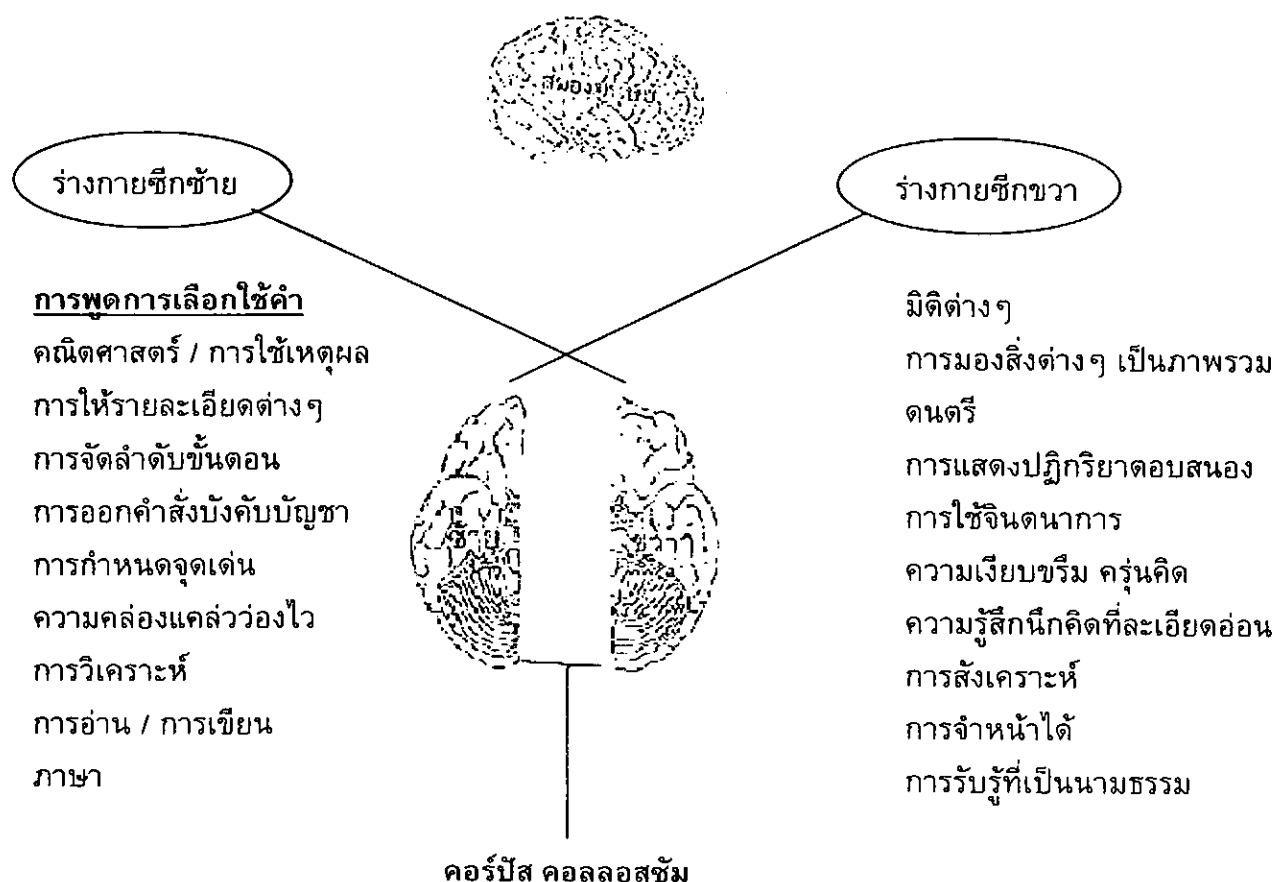
1.6.1 โครงสร้างสมอง *

กมลพรรณ ชิวพันธุ์ศรี (2545 : 18 – 20) กล่าวว่า พอล มาคลิน ได้แบ่งสมองตาม
ระดับความคิดออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. ก้านสมอง (The Brain Stem) ก้านสมองหรือสมองเพื่อความอยู่รอด เป็นสมองส่วน
แรกที่จะพัฒนาการในช่วงชีวิตของการปฏิสนธิ brain stem เป็นสมองสำหรับคิดเพื่อการอยู่รอด
เท่านั้น มิได้มีสมองไว้คิดเพื่อการอื่นที่ซับซ้อนกว่า แต่ข้อมูล ข่าวสารทั้งหมดจะผ่านก้านสมอง
ก่อนที่จะไปส่วนอื่นๆ ของสมองที่ทำหน้าที่คิดในสิ่งที่ซับซ้อนกว่า

2. สมองชั้นใน (The Limbic Brain) หรือสมองสัตว์เลื้อยคลานด้วยนม (limbic brain) เป็น
สมองส่วนที่เกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึก สมองส่วนนี้มีการทำงานสำหรับคำสั่งที่ซับซ้อนมากขึ้น
มาอีกระดับหนึ่ง สมองชั้นในจะทำหน้าที่รักษาสมดุลของร่างกายโดยการควบคุมการรับประทานอาหาร
การนอนหลับ ระดับฮอร์โมนในร่างกายและอารมณ์ความรู้สึก

3. สมองชั้นนอก (The Neocortex) เป็นสมองระดับความคิดซับซ้อนสูงสุด ทำหน้าที่
เกี่ยวกับคำสั่งที่สลับซับซ้อนมากขึ้นเกี่ยวกับการอ่าน การวางแผน การวิเคราะห์ การสังเคราะห์
และการใช้วิจารณญาณตัดสินใจ ซึ่งเป็นสมองส่วนที่นักเรียนจะต้องใช้มากที่สุดในการศึกษาหา
ความรู้ นั่นคือ คลังเก็บข้อมูล

ภาพประกอบ 2 แสดงตัวอย่างกิจกรรมของคนถนัดสมองซีกซ้าย - ซีกขวา

(อุษณีย์ โพธิสุข. 2542 : 19)

1.6.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาสมองของเด็ก

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์, กิจจา ฤทธิขจร และบริษัทแปลน พับบลิชซิ่ง (2542 : 62 – 63) ได้ร่วมกันทำโครงการวิจัยการเจริญเติบโตและพัฒนาการสมอง ปัจจัยและอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการพัฒนาสมอง การเรียนรู้และการสื่อสารของเด็ก ข้อมูลจากงานวิจัย ระบุชัดเจนว่า ครอบครัวและสถาบันการศึกษามีบทบาทและมีระดับการรับผิดชอบอันสำคัญที่จะต้องมีความรู้ และเข้าใจถึงปัจจัยสร้างและปัจจัยขวางที่ส่งผลต่อการพัฒนาสมอง ดังนี้

1. ปัจจัยเสริม ได้แก่

1.1 สัมผัสสร้างสัมพันธ์พื้นฐานแรก สมาชิกทุกคนในครอบครัวมีส่วนร่วมสำคัญในการกระตุ้นการเรียนรู้

1.2 ของเล่น เป็นสื่อการเรียนรู้ที่พิเศษสุดสำหรับเด็ก เพราะสนับสนุนพัฒนาการทางภาษา กล้ามเนื้อ และการมองเห็น เป็นต้น

1.3 นิทานสร้างจินตนาการ เมื่อเด็ก ๆ ฟังนิทานเด็กจะสร้างสัญลักษณ์ในสมอง โดยใช้ความสัมพันธ์ของสมองส่วนลิมบิกเบรน ที่ดูแลอารมณ์และสมองส่วนนีโอ คอร์เท็กซ์ ที่ดูแลความฝัน จินตนาการ ถ้าได้ฟังเรื่องซ้ำ ๆ หรือได้เรื่องใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น เด็กจะเกิดเส้นใยประสาทที่มั่นคงเพิ่มขึ้น

1.4 อาหารกับการพัฒนาสมอง ธาตุอาหารที่สำคัญต่อการพัฒนาสมองได้แก่ ธาตุเหล็ก ไอโอดีน และไทโรซีน ออร์โมน กรดไขมัน กรดโคลิก และนมแม่

1.5 เสียงดนตรี ช่วยกระตุ้นการเพิ่มเส้นใย เพิ่มความคิดอย่างมีเหตุผล

2. ปัจจัยขวาง ได้แก่

2.1 ความเครียด หากเด็กเกิดภาวะเครียดบ่อย ๆ จะทำให้สมองเล็กลงกว่าเด็กทั่วไป 20-30 % ฉะนั้นพ่อแม่และครูควรศึกษาว่าสิ่งแวดล้อมใดหรือการกระทำใดบ้าง ที่ทำให้เด็กเกิดความเครียดและพยายามหลีกเลี่ยง

2.2 อิทธิพลทางโทรทัศน์ การดูโทรทัศน์มาก ๆ จะเป็นผลเสียกับเด็ก เพราะทำให้เด็กขาดจินตนาการและความสามารถในการสมมติ เพราะทุกอย่างสมจริงในจอทีวี การใช้เวลาอยู่หน้าจอทีวีมากเกินไป ทำให้เด็กขาดโอกาสที่จะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากคนรอบข้าง

1.6.4 การสอนเพื่อพัฒนาสมองซีกซ้ายและซีกขวา

สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ(2537 : 129-172) ได้เสนอแนวทางการสอนเพื่อพัฒนาสมองทั้งสองซีกดังนี้

1. เทคนิคที่ช่วยพัฒนาสมองซีกขวา การสอนที่พัฒนาสมองซีกขวาที่ครูอาจนำไปใช้เสริมการสอนแบบเดิม คือ

1.1 เทคนิคการเปรียบเทียบเชิงอุปมาอุปไมย(Metaphor) การคิดเปรียบเทียบเชิงอุปมาอุปไมย คือ ความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างของที่ต่างกัน แต่มีลักษณะบางประการร่วมกันหรืออาศัยหลักการบางประการร่วมกัน การเรียนโดยอาศัยการเปรียบเทียบนอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งใหม่ ๆ ง่ายขึ้นแล้ว ยังเป็นการทบทวนสิ่งเก่าที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้วด้วย ครูอาจใช้วิธีการเปรียบเทียบเชิงอุปมาอุปไมยอย่างมีประสิทธิภาพในทุกขั้นตอนของการสอนอย่างเหมาะสม ทั้งนี้เพื่อพัฒนาสมองทั้ง 2 ซีก และดึงความมีศักยภาพในตัวเด็กมา เพื่อให้มีความสามารถในการคิดอย่างลึกซึ้งและหลากหลาย

1.2 เทคนิคการส่งเสริมการคิดใช้ภาพเป็นสื่อ (Visual Thinking) การคิดโดยใช้ภาพเป็นสื่อ หมายถึง ความสามารถในการมองเห็น ในการสังเกตสิ่งต่าง ๆ และตีความข้อมูลที่ได้จากการสังเกตในการสังเกตสิ่งต่าง ๆ และความสามารถในการสร้างภาพพจน์ในความคิด

2. การใช้จินตนาการ (Fantasy) เพื่อพัฒนาสมองทั้ง 2 ซีก จินตนาการสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนได้ การใช้จินตนาการเป็นการสร้างความคุ้นเคยจากประสบการณ์ส่วนบุคคล และเป็นการช่วยให้เนื้อหาที่เรียนน่าสนใจมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยให้นักเรียนดึงความสามารถของสมองซีกขวามาใช้เพื่อสร้างจินตนาการอีกด้วย

3. การเรียนโดยใช้ประสาทสัมผัสหลายด้าน (Multisensory Learning) ในการพัฒนาสมองทั้ง 2 ซีก พร้อม ๆ กันนั้นควรควรเน้นประสบการณ์ตรงและการพัฒนาประสาทสัมผัสหลายด้านเพื่อช่วยในการเรียนรู้มีประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งระบบประสาทสัมผัสนอกและประสาทสัมผัสภายใน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีอย่างสูงสุด

4. เทคนิคการพัฒนาอัจฉริยภาพที่ซ่อนเร้นตามแนวคิดของกลุ่มมนุษยนิยมใหม่ เป็นการศึกษาที่พัฒนานักเรียนให้เต็มศักยภาพ เน้นการเตรียมนักเรียนให้พร้อมที่จะเผชิญกับโลกในอนาคตอันซับซ้อน แนวคิดของกลุ่มเชื่อการพัฒนาร่างกายและความคิด แล้วยังเชื่อมโยงและสนใจลึกลงไปถึงการพัฒนามิติที่เรียกว่าจิตเหนือสำนึก ซึ่งเป็นแหล่งความคิดสร้างสรรค์ การหยั่งรู้และความรักความเมตตา อันเป็นปิตุสขที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์

นอกจากนี้ แจนเซน (สฤตศักดิ์ หลาบมาลา. 2542 : 5-6 ; อ้างอิงจาก Jansen. 1998. Teaching with the brain in mind.) ได้เสนอแนวทางการเรียนการสอนในห้องเรียน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของสมอง ควรพิจารณาดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1. บริบทการเรียนรู้ (Learning context) ควรใช้เวลา 5 นาทีแรกกระทำ 3 ประการ คือ

1.1 ให้นักเรียนมีหนทางระบายอารมณ์ที่อาจจะค้างมาจากที่อื่นออกไป โดยกิจกรรมอภิปราย ร้องเพลง แบ่งปันความรู้ บันทึก ดนตรี หรือวาดรูป

1.2 สร้างความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน หรือครู เช่น ครูคอยทักทายหน้าห้อง หรือให้เด็กทักทายกันเอง

1.3 ให้นักเรียนสร้างความสัมพันธ์กับความรู้เก่าโดยให้อภิปรายกลุ่ม เขียนสมุดบันทึก จัดกิจกรรมกลุ่ม หรือคู่ หรือกำหนดแผนทำงานในใจ

2. การรับความรู้ (Acquisition) ช่วงระยะเวลาความสนใจของเด็กจะต่างกันแต่ละคนและตามอายุ ในระหว่างช่วงสนใจนี้ ครูควรสอนหลักการ คำแนะนำการทำงาน ทบทวนบรรยาย เล่านิทาน หรือปิดบทเรียน ส่วนเวลาที่เหลือของแต่ละคาบควรเป็นเวลาสำหรับนักเรียนจัดทำกระทำข้อมูล โครงการ อีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยการรับรู้คือ เสริมความรู้เก่าโดยตอนเริ่มต้นสอนซ้ำ แต่เพิ่มปริมาณตอนต่อมาในวันต่อไปหรือสัปดาห์ต่อไป และครูสร้างความอยากรู้อยากเห็น ความคาดหวังและความท้าทายจากบทเรียน

3. การสรุปรวม (Elaboration) การสรุปรวมคือ การจัดประเภท การกรอง การวิเคราะห์ การทดสอบและการให้ข้อมูลป้อนกลับว่า ผลงานเด็กเป็นอย่างไรบ้าง ครูควรใช้เวลาเด็กระหว่าง 55-80% ในการจัดกระทำข้อมูลที่เรียนมาแล้ว

4. การลงบันทึกในสมอง (Encoding) ข้อมูลที่เรียนจะเข้าสู่สมอง แต่อาจจะไม่ลงลึกพอที่จะเรียกมาใช้ในเวลาสอบได้ การเรียกข้อมูลกลับมาใช้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น การพักผ่อน ความเข้มของอารมณ์ อาหารที่รับประทาน สภาพของสถานที่ ปริมาณของความเกี่ยวพัน (ยิ่งเรียนรู้หลายวิธียิ่งจะเรียกกลับมาได้มากขึ้น) ประการสุดท้ายคือ นักเรียนต้องมีการทบทวนความรู้ที่เรียนมาบ่อย ๆ

7. ปัญญาทางด้านตนหรือการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) คือความสามารถสูงในการรู้จักตนเอง และสามารถประพจน์และปฏิบัติตนได้จากความรู้จักตนเอง และเห็นคุณค่าตนเอง

8. ปัญญาทางด้านนักธรรมชาติวิทยา (Naturalist Intelligence) คือความสามารถสูงในการรู้จักธรรมชาติของพืชและสัตว์ สามารถจำแนกประเภท และสายพันธุ์ต่างๆ ได้

ทฤษฎีพหุปัญญากับยุทธวิธีการสอนสำหรับปัญญาด้านภาษา *

ยุทธวิธีการสอนที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้จะใช้ได้กับผู้เรียนหลายแบบ และมีกิจกรรมแบบเปิดที่จะดึงปัญญาด้านภาษาของผู้เรียนออกมา อันได้แก่

1. การเล่านิทาน (Storytelling) เป็นการให้ความบันเทิงแก่เด็ก ซึ่งเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสอนภาษา จะต้องมีความคิดรวบยอด และสอดแทรกจินตนาการ
2. การระดมพลสมอง (Brainstorming) เป็นกิจกรรมที่ทำงานเป็นกลุ่ม ช่วยกันคิด และช่วยกันทำ สามารถแสดงความคิดเห็น
3. การอัดเสียงลงเทป เป็นการช่วยให้นักเรียนรู้จักความสามารถทางเสียงของตน ในการพัฒนาให้ดีขึ้น อีกทั้งยังเป็นข้อมูลย้อนกลับอีกด้วย
4. การเขียนบันทึกประจำวัน (Journal Writing) ให้นักเรียนรู้จักการจดบันทึก มีทักษะการเขียนที่ถูกต้อง เพราะการบันทึกเป็นการใช้ปัญญาด้านตนมาก
5. การตีพิมพ์หนังสือ (Publishing) เป็นการส่งเสริมและการให้กำลังใจแก่นักเรียนในการสร้างสรรค์ผลงานของตน

จากการศึกษาเรื่องทฤษฎีพหุปัญญาของการ์ดเนอร์ (Gardner) สรุปได้ว่า การ์ดเนอร์แบ่งความฉลาดทางปัญญาออกเป็น 8 ด้าน ซึ่งทุกๆ ด้านสามารถแก้ปัญหาชีวิตประจำวันของตนเอง และผู้อื่นได้ และยังเป็นทฤษฎีที่ต้องการที่จะรู้จักขอบเขตของศักยภาพความสามารถของมนุษย์ที่นอกเหนือไปจากคะแนนแบบทดสอบเชาว์ปัญญา แต่ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องมีความสัมพันธ์กับสมอง

* สรุป และเรียบเรียงจาก ศ.ดร. อารี สันตหวิ (2535) พหุปัญญาและการเรียนแบบร่วมมือ, กรุงเทพฯ, สมาคมเพื่อการศึกษาเด็ก.

1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

สํอาจ หิรัญบุรณะ และคณะ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ทำโครงการวิจัยพัฒนารูปแบบ

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษาคือ วิเคราะห์ปัจจัยและกระบวนการเรียนการสอนที่ช่วยในการค้นหาและพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็กในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ประชากรที่ใช้ศึกษาคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 527 คน ของโรงเรียนไพฑูริยมศึกษา และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือนักเรียนที่ได้รับคัดเลือกจำนวน 15 คน ในการศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยและกระบวนการเรียนการสอนที่ช่วยค้นหา และพัฒนาความสามารถของเด็กในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ผลปรากฏดังนี้

- มีเด็กที่มีความสามารถโดดเด่นด้านภาษาอังกฤษ 11 คน ที่มีพัฒนาการทางความคิดไปถึงระดับการวิเคราะห์ ความจริงเด็กเหล่านี้มีความสามารถในการคิดได้ถึงระดับการสังเคราะห์แต่อุปสรรคทางด้านศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ทำให้ไม่สามารถคิดได้สูงกว่าระดับวิเคราะห์ได้ เนื่องจากพื้นฐานทางภาษาของเด็กยังน้อยมาก

- ในการศึกษาทางด้านประสิทธิภาพของหลักสูตร พบว่า เด็ก 100% มีนิสัยใฝ่หาความรู้ และรักการอ่าน 93.33% ได้เครื่องมือในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และค้นหาเพิ่มเติมด้วยตนเองได้ 53.33% มีความสามารถในการทำงานเป็นทีม รับผิดชอบ และมีความสามารถในการจัดการ เด็ก 53.33% มีความเป็นกัลยาณมิตร นำสิ่งที่ได้จากโครงการไปสอนเพื่อนที่ไม่ได้เข้าโครงการ และ 46.77% มีความมั่นใจในการใช้อินเตอร์เน็ต

จากการศึกษาสรุปได้ว่า งานวิจัยนี้สามารถพัฒนาความคิดของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา ให้ไปสู่ระดับความคิดขั้นวิเคราะห์ ซึ่งเป็นความคิดระดับสูง

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางภาษา

2.1 ความสำคัญในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ในปัจจุบันมีประชากรที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ หรือภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ ถึง 1000 ล้านคน ร้อยละ 60 ของรายการวิทยุในโลกนี้ ออกอากาศเป็นภาษาอังกฤษ ร้อยละ 70 ของไปรษณีย์ภัณฑ์ในโลกต้องจำหน้าเป็นภาษาอังกฤษ ร้อยละ 80 ของข้อมูลที่จัดเก็บอยู่ในคอมพิวเตอร์ถูกบันทึกเป็นภาษาอังกฤษ (Naisbitt. 1994 : 26) จากการศึกษาของโทมอน (Tomon. 1977 : 149 - 158) พบว่า สาเหตุอันดับแรกของการต้องการเรียนภาษาอังกฤษคือ ความสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในทางเศรษฐกิจและการติดต่อกับต่างประเทศ นอกจากนี้ การที่รู้ภาษาอังกฤษยังเป็นการได้เปรียบและทำให้ผู้รู้มีสถานภาพสูงกว่าฝ่ายไม่รู้ ด้วยเหตุนี้ โรงเรียนและสถาบันการศึกษาต่างๆ ทั้งในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา จึงจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้น เพราะการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับคนไทย ซึ่งจะช่วยให้ประเทศไทยพัฒนา และเจริญก้าวหน้าทัดเทียมนานาอารยประเทศ

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่ขยายตัวในด้านต่างๆ อย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม เทคโนโลยี การบริการ และการเกษตรที่ทันสมัยยิ่งขึ้น รวมทั้งการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมโลกในยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งนำไปสู่ความต้องการกำลังคนทางด้านภาษาในระดับที่สูงขึ้นมาก เพื่อการถ่ายทอดวิทยาการต่างๆ และเพื่อสนองตอบบทบาทของประเทศไทยที่มีต่อประชาคมโลก จากความก้าวหน้าต่างๆ ที่เกิดขึ้นนี้ได้มีส่วนช่วยให้เกิดแนวโน้มในการวางแผนการจัดการศึกษาของประเทศไทยในระดับต่างๆ เพื่อมุ่งจัดการศึกษาให้แก่ประชาชนเพื่อตอบสนองต่อการดำรงชีวิตในยุคโลกาภิวัตน์ สถาบันการศึกษามีหน้าที่พัฒนาประชาชนของประเทศไทยให้มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล มีความรู้ทางทฤษฎี และมีทักษะในการปฏิบัติงานรวมทั้งสร้างเสริมให้ประชาชนได้มีการศึกษาอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นระบบการจัดการศึกษาของไทยจำเป็นต้องพัฒนาความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยให้อยู่ในระดับที่มีความสามารถในการเรียนรู้ และเข้าใจสื่อสารสนเทศต่างๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษเพื่อให้สามารถติดต่อสัมพันธ์และเข้าใจเพื่อนร่วมโลกได้อย่างดี หรือเรียนรู้เขา รู้เรา วิสัยทัศน์การพัฒนาการศึกษาในอนาคตได้รับการวิเคราะห์ว่า การที่จะพัฒนาคนให้มีคุณภาพเพื่อที่จะอยู่ในโลกยุคใหม่ได้จะต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น (สำนักงานกฤษฎีกา, 2539 : 9) การพัฒนาความรู้ความสามารถและทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนการถ่ายทอดวัฒนธรรมของชาติเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างกันและความร่วมมือต่างๆ จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นควบคู่ไปกับการพัฒนาความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีซึ่งปัจจุบันแนวโน้มความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยมีมากขึ้น เพื่อนำไปเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ และยังนำไปใช้ในการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นเนื่องจากตำราเอกสารต่างๆ ที่ใช้ในการค้นคว้าในปัจจุบันนั้นล้วนใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนมาก

จากการศึกษาสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนมาก เพราะสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ และการติดต่อกับต่างประเทศ ทำให้ประเทศมีความเจริญก้าวหน้าทัดเทียมนานาอารยประเทศ ดังนั้นทุกฝ่ายของประเทศจึงให้ความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ จนถึงปัจจุบัน

2.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง **

ปัจจุบันแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองที่ได้รับความสนใจมาก คือ แนวคิดของ สตีเฟน คราเชน (Stephen Krashen, 1987 : อ้างในสุมิตรา อังวัฒนกุล, 2535) ซึ่งได้กล่าวถึงสมมติฐานในการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ 5 ประการ สรุปได้ดังนี้

1. สมมติฐานเกี่ยวกับการเรียนและการรู้ภาษา (The Acquisition Learning Hypothesis)

กระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองมี 2 แบบ คือ การรู้ภาษา (Language Acquisition) และการเรียนภาษา (Language Learning)

การรู้ภาษา (Language Acquisition) เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สอง ที่มีกระบวนการคล้ายคลึงหรือเหมือนกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ เป็นการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว (Subconscious) เพราะไม่เน้นเรื่องกฎเกณฑ์ แต่ผู้เรียนจะรู้สึกถึงความถูกต้องของภาษา การเรียนแบบนี้จึงมีลักษณะเป็นธรรมชาติและไม่เป็นทางการ (Informal)

การเรียนรู้ภาษา (Language Learning) เป็นวิธีการเรียนภาษาที่สอง ซึ่งเป็นการเรียนอย่างรู้ตัว (Conscious) เป็นการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเป็นหลัก มีความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา จึงเป็นการเรียนรู้อย่างเป็นทางการ (Formal)

2. สมมติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis)

สมมติฐานนี้สรุปได้ว่า การรู้ภาษานั้นเป็นไปอย่างมีขั้นตอนผู้เรียนจะเรียนรู้โครงสร้างบางอย่างก่อนโครงสร้างอื่นๆ

3. สมมติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบทางภาษา (The Monitor Hypothesis)

การรู้ภาษา (Acquisition) และการเรียนภาษา (Learning) นำไปใช้ประโยชน์ได้ต่างกัน การรู้ภาษา ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงได้อย่างคล่องแคล่ว (Fluency) ส่วนการเรียนภาษา มีประโยชน์ในการตรวจสอบความถูกต้องของภาษาหรือทำหน้าที่เป็นกลไกทดสอบภาษา (Monitor)

4. สมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis)

เป็นปัจจัยหนึ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้หรือที่เรียกว่า Comprehensible Input ข้อมูลดังกล่าวนี้อาจมาได้จากการฟังหรือการอ่าน แต่จะต้องเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้

5. สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างด้านจิตใจ (The Affective Filter Hypothesis)

ปัจจัยที่สำคัญมากอีกอย่างหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือปัจจัยทางเจตคติ ซึ่งเป็นสิ่งที่ส่งเสริมหรือขัดขวางการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน

จากการศึกษาสรุปได้ว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองมี 2 แบบ คือ แบบรู้ภาษา (Acquisition) และแบบเรียนภาษา (Learning) การเรียนรู้ทั้ง 2 แบบนี้ให้ผลต่างกัน การเรียนแบบรู้ภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่ว ส่วนการเรียนแบบเรียนภาษาจะช่วยในการตรวจสอบความถูกต้องของภาษา อย่างไรก็ตามยังมีปัจจัยอื่นๆที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา

วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง **

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ได้มีการพัฒนาวิธีการสอนขึ้นมาหลายวิธีด้วยกัน วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่รู้จักกันดี และนิยมใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ได้แก่

1. วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (The Grammar-translation Method)

วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปลนี้ อิงแนวคิดที่ว่าภาษามีกฎเกณฑ์มีระบบ และระเบียบ การเรียนภาษาคือการเรียนรู้ระบบกฎเกณฑ์ต่างๆ ของภาษา ถ้าผู้เรียนได้รู้กฎไวยากรณ์และความหมายของคำศัพท์ต่างๆ แล้ว ก็สามารถเข้าใจข้อความต่างๆ ในภาษาที่เรียนได้ และสามารถใชภาษานั้นได้อย่างถูกต้อง

2. วิธีสอนแบบตรง (The Direct Method)

วิธีสอนแบบนี้อิงแนวคิดที่ว่าภาษา คือ ภาษาพูด การเรียนภาษา คือ การให้ผู้เรียนได้สื่อสารด้วยภาษาที่เรียน และเพื่อให้ประสบความสำเร็จยิ่งขึ้นควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการที่จะคิดเป็นภาษาที่เรียนด้วย ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาจึงควรใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนนั้นตลอดเวลา และสื่อสารราวกับอยู่ในสถานการณ์จริง

3. วิธีสอนแบบฟัง-พูด (The Audio-lingual Method)

วิธีสอนแบบนี้อิงแนวคิดที่ว่าภาษาคือภาษาพูด การสอนภาษา จึงควรเริ่มจากการฟัง-พูด อันเป็นพื้นฐานไปสู่การอ่าน และการเขียน ควรเป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้พูดกันในชีวิตประจำวัน

4. วิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (The Cognitive Code Learning Theory)

การสอนภาษาตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจอ้างอิงแนวคิดที่ว่า ภาษาเป็นระบบที่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ ความเข้าใจและการแสดงออกทางภาษาขึ้นอยู่กับความเข้าใจกฎเกณฑ์

5. วิธีสอนแบบเงียบ (The Silent Way)

การเรียนภาษาเกิดจากกระบวนการทางความคิดในสมอง หรือที่เรียกว่าความเข้าใจที่ค้นพบกฎเกณฑ์ของภาษาที่กำลังเรียนอยู่ การให้ความสำคัญหรือมุ่งเน้นที่ความสามารถในการรับรู้ของมนุษย์นำไปสู่วิธีสอนแบบที่เน้นความรู้ ความเข้าใจ ผู้เรียนจะได้พัฒนาการเรียนรู้ภาษาไปทีละน้อย พร้อมทั้งพัฒนาทักษะทั้ง 4 ทักษะ ไปตั้งแต่ต้น

6. วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response Method)

เป็นตัวอย่างหนึ่งของแนวการสอนภาษาต่างประเทศแบบใหม่ซึ่งเน้นความเข้าใจ (The Comprehension Approach) แนวการสอนแบบนี้ให้ความสำคัญต่อการฟังเพื่อความเข้าใจ ส่วนวิธีการสอนแบบอื่นๆ มักจะให้ผู้เรียนพูดภาษาที่เรียนตั้งแต่เริ่มเรียนวันแรก ในขณะที่วิธีสอนตามแนวคิดที่เน้นความเข้าใจ (The Comprehension Approach) นี้จะเริ่มที่ทักษะการฟังก่อน

7. วิธีสอนแบบชักชวน (Suggestopedia)

วิธีสอนแบบชักชวนนี้ อิงแนวคิดที่ว่าสมองมนุษย์เปี่ยมด้วยพลัง แต่ถูกนำมาใช้เพียงเล็กน้อย ผู้สอนจึงควรโน้มน้าวให้ผู้เรียนได้ใช้พลังสมองของตนอย่างเต็มที่ ควรให้ผู้เรียนเรียนด้วยความสนุกสนานและการผ่อนคลาย โน้มน้าวให้ผู้เรียนเรียนภาษาอย่างไม่รู้ตัว

8. วิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning)

วิธีสอนแบบภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์นี้ เน้นไม่ให้ผู้สอนคำนึงถึงแต่ความรู้สึกและสติปัญญาของผู้เรียนเท่านั้น แต่ต้องมีความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างปฏิกิริยาตอบโต้ทางกายของผู้เรียนรวมทั้งปฏิกิริยาตอบโต้เพื่อป้องกันตัวตามสัญชาตญาณและความต้องการในการเรียน เน้นการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน

การสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้นั้น ควรสอนเกี่ยวกับความรู้ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ และความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย และควรเลือกใช้วิธีการสอนให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ

จากแนวคิดดังกล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่าปัจจัยภายในที่สำคัญอันมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ แรงจูงใจ และแบบการเรียนรู้ ที่เป็นลักษณะภายในที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคลซึ่งแสดงออกมาทางการเรียนรู้ ทั้งนี้ปัจจัยด้านเศรษฐกิจของครอบครัว การสนับสนุนของครอบครัว และโอกาสในการเรียนรู้ เป็นปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

2.3 แนวคิดหรือรูปแบบเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ **

จากแนวคิดที่ว่า การเรียนรู้ภาษาที่สอง มี 2 ลักษณะ คือ การเรียนแบบการรู้ภาษา (Acquisition) และแบบการเรียนรู้ภาษา (Learning) ทำให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาที่ต่างกันออกไป ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาตามแบบการรู้ภาษา

สตีเฟน คราเชน (Stephen Krashen) และเทรซี เทอร์เรล (Tracy Terrel) (อ้างถึงใน Particia A. Richard – Amato, 1986 : 83) ได้เสนอแนวคิดทางการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Natural Approach) ขึ้น ซึ่งมีลักษณะสำคัญ คือ แนวการสอนแบบธรรมชาติ เป็นวิธีการสอนที่เลียนแบบการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก ต้องจัดประสบการณ์ที่จะสอนให้เด็กได้พบและคุ้นเคยกับภาษาที่ตนเรียนมากที่สุด เน้นภาษาพูดเป็นหลักสำคัญให้ผู้เรียนเคยชินกับแบบของภาษาพูดมากกว่าทักษะอื่นๆ ให้ผู้เรียนได้พบปะคลุกคลีกับเจ้าของภาษาโดยตรง ถ้อยคำไม่พูดภาษาของผู้เรียนในห้องเรียนแต่จะใช้วิธีการออกท่าทาง กริยา และวิธีพูดซ้ำๆ และวิธีแลกเปลี่ยนคำถามคำตอบเพื่อให้ถ้อยคำของครูเป็นที่เข้าใจและใช้เลียนแบบได้ ครูจึงเป็นฝ่ายทำการพูดเสียเป็นส่วนใหญ่ วิธีนี้ใช้ได้ผลดีกับเด็กเล็กๆ

แนวการสอนแบบธรรมชาติ โดยสรุป มีจุดเน้นอยู่ตรงที่การสื่อสารในสถานที่แท้จริง (Real Communication) ครูผู้สอนจะต้องให้ข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจและอยู่ในความสนใจของผู้เรียน และต้องจัดหากิจกรรมต่างๆ ที่จะอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาและสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ

2. แนวคิดทางการสอนตามแบบการเรียนรู้ภาษา

กระบวนการเรียนรู้ภาษาตามแบบการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นทางการโดยผ่านการเรียนการสอนในห้องเรียน โดยอาศัยแนวคิดทางจิตวิทยา ภาษาศาสตร์ และมานุษยวิทยา เป็นแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาดังนี้

2.1 กลุ่มที่เน้นพฤติกรรม หรือการสร้างสมนิสัย

ได้แนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบการกระตุ้นและการตอบสนอง และแนวคิดจากทฤษฎีภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้าง กลุ่มนี้มีความเชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของนิสัย หรือความเคยชิน การเรียนภาษา คือ การเลียนเสียง หรือการเลียนแบบการสอนภาษาจึงมุ่งที่จะสร้างนิสัย ให้พูดภาษาใหม่ได้อย่างคล่องแคล่วโดยไม่ต้องคิดเน้นเนื้อหาที่จะพูดเท่านั้น การสอนจึงเน้นการเลียนแบบ หรือพูดซ้ำๆ เพื่อจดจำได้ในสมอง บทเรียนจะจัดเตรียมจากผลการเปรียบเทียบภาษาของตนกับภาษาที่จะเรียนในด้านระบบเสียงและรูปประโยค ส่วนใดมีความแตกต่างกันจะต้องฝึกให้มาก วิธีสอนตามแนวคิดนี้ได้แก่ วิธีสอนแบบฟังพูด (Audio Lingual Method)

2.2 กลุ่มที่เน้นความรู้ความเข้าใจ

กลุ่มนี้มีแนวคิดเกี่ยวกับภาษาตรงข้ามกับกลุ่มแรก เชื่อว่าการเรียนการใช้ภาษาเป็นกระบวนการอิสระที่ไม่ผูกพันกับสิ่งที่เคยเรียนมาแล้ว การฝึกอย่างหนึ่งก็ใช้ได้เฉพาะสิ่งที่ฝึกเท่านั้น จะไปถ่ายทอดกับเหตุการณ์อย่างอื่นไม่ได้ การเรียนภาษาของมนุษย์เกิดจากสัญชาตญาณ เด็กสามารถใช้ภาษาและเข้าใจภาษาที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนได้ เพราะมีกลไกในสมองที่วิเคราะห์ข้อมูลและสร้างกฎเกณฑ์ขึ้น ไม่ใช่เป็นการจำตามแบบผู้ใหญ่

แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาแบบนี้ ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดทางจิตวิทยาแบบความคิดความเข้าใจ และทฤษฎีภาษาศาสตร์กลุ่มไวยากรณ์ปริวรรตการสอนตามแนวคิดนี้เชื่อว่าการที่คนเราสามารถพูดภาษาใดภาษาหนึ่งได้คล่องแคล่วนั้น ความสามารถที่จะเข้าใจภาษานั้นๆ มีอยู่แล้วในตัวเอง การสอนภาษาจึงมุ่งให้เข้าใจกระบวนการทั้งหมดของภาษา เน้นความสำคัญของวากยสัมพันธ์มากกว่าการเรียงคำและไม่สนใจเรื่องเสียงมากนัก

วิธีสอนตามแนวความคิดนี้ได้แก่ วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar – Translation Method) วิธีสอนแบบตรง (Direct Method) และวิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Code Learning Theory)

2.3 กลุ่มที่เน้นการสื่อสาร

กลุ่มนี้มีแนวคิดทางด้านจิตวิทยาตามกลุ่มความคิดความเข้าใจและกลุ่มภาษาศาสตร์สังคม หลักการสำคัญของแนวคิดของกลุ่มนี้ คือ

- การเรียนภาษาย่อมมีเป้าหมาย
- ความสามารถในการใช้ประโยค และความคิดอย่างต่อเนื่องทั้งหมดในขณะสื่อสารมีความสำคัญกว่าส่วนประกอบย่อยๆ ในประโยค
- กระบวนการของการสื่อสาร มีความสำคัญเท่ากับรูปแบบภาษา
- การเรียนภาษาเน้นการปฏิบัติ

- ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์มิใช่เป็นอุปสรรคที่สำคัญที่สุดของการสื่อสาร

วิธีสอนตามแนวคิดของกลุ่มนี้ คือ วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

2.4 กลุ่มมานุษยวิทยา

กลุ่มนี้ยึดแนวความคิดทางมานุษยวิทยา ซึ่งมีหลักการสำคัญ คือ จุดประสงค์ของการเรียนรู้ภาษา มิใช่เพียงแต่จะสื่อสารกับผู้คนเท่านั้น แต่เพื่อที่จะพัฒนาศักยภาพภายในตัวของตนเอง และถือว่าภาษาเป็นเครื่องมือของการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction)

วิธีสอนตามแนวคิดนี้ ได้แก่ วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning) วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) และวิธีสอนแบบชักชวน (Suggestopedia)

จากการศึกษา สรุปได้ว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองมี 2 ลักษณะ คือ การเรียนแบบการรู้ภาษา (Acquisition) และแบบการเรียนภาษา (Learning)

** สรุป และเรียบเรียงจาก จรรยา สุวรรณทัต และคณะ (2519) รายงานการวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของเด็กไทยในระดับชั้นต่างๆ , กรุงเทพฯ, สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์; พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2540) รายงานการวิจัย เรื่อง สัมฤทธิ์ผลในการเริ่มเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทย โดยใช้แนวคิดและวิธีการทางภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์จิตวิทยา, กรุงเทพฯ, ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์; สุमितรา อังวัฒนกุล (2535) วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ, กรุงเทพฯ, สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

2.4 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

การเรียนการสอนในปัจจุบัน ครูผู้สอนจะประเมินผลการเรียนของนักเรียนว่า บรรลุจุดประสงค์การเรียนหรือไม่นั้น ส่วนหนึ่งยังประเมินจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนั้น ในสภาพปัจจุบันจึงเป็นสิ่งที่น่าศึกษาว่า มีปัจจัยใดบ้างที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแตกต่างกัน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีนักการศึกษาหลายท่านให้ความหมายไว้ ดังนี้ ฮูเซ็น และ โพสเทิลท์วาท (Husen and Postlethwaite. 1985 : 35) ให้ความเห็นว่าผลสัมฤทธิ์เป็นคำที่มีความหมายกว้างขวาง ซึ่งพอจะประมวลได้ว่าเป็นผลสะท้อนของความรอบรู้ และการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างที่ทักษะและความรู้กำลังพัฒนา และ กูด (Good. 1973 : 7) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ (Achievement) ว่าหมายถึง ความสำเร็จ (Accomplishment) ความคล่องแคล่ว ความชำนาญ ในการใช้ทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่างๆ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง ความรู้หรือทักษะ

อันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่างๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากผลการทดสอบของครูผู้สอนหรือผู้รับผิดชอบในการสอน หรือทั้งสองอย่างรวมกัน

จากการศึกษาสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึงความสามารถในการแสดงออกซึ่งทักษะความรู้ทางภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไป อันจะวัดได้จากแบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางภาษา

ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางภาษา ซึ่งได้พบแนวคิดเกี่ยวกับการวัดผลสัมฤทธิ์ไว้หลาย ๆ ด้าน ก่อนอื่นขอแสดงข้อมูลเกี่ยวกับ "ความหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์" ดังต่อไปนี้

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530 : 29) ได้ให้ความหมายของคำว่า "ผลสัมฤทธิ์" (Achievement) ในที่นี้หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic achievement) หมายถึงคุณลักษณะรวมถึงความรู้ความสามารถของบุคคลอันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน คือมวลประสบการณ์ทั้งปวงที่บุคคลได้รับจากการเรียนการสอน ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่าง ๆ ของสมรรถภาพสมอง จุดมุ่งหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ จึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถของสมรรถภาพสมอง ของบุคคลว่า เรียนแล้วรู้อะไรบ้าง และมีความสามารถด้านใดมากน้อยเท่าไร เช่น มีพฤติกรรมด้านความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า มากน้อยอยู่ในระดับใด นั่นคือ การวัดผลสัมฤทธิ์ เป็นการตรวจสอบพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านพุทธิพิสัยนั่นเอง

วิญญา วิศาลาภรณ์ (เอกสารประกอบการสอน วิชา วัดผล 502 ชุดที่ 3) กล่าวถึงข้อเสนอแนะ ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ดังต่อไปนี้

1. การสร้างต้องวัดตามจุดมุ่งหมายทุกอย่างในการสอน ซึ่งการวางแผนการสอนนั้นครูจะต้องกำหนด เป้าหมายใหญ่ และตั้งจุดมุ่งหมายเฉพาะให้ชัดเจนว่า ต้องการให้นักเรียนมีความเจริญงอกงามไปในทางใด ตลอดจนถึงจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม (Behavioral objective) ซึ่งปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการ นิยมเรียกว่า จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งจุดประสงค์จะสามารถวัดและสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนได้ เมื่อทำการวัดผล การศึกษาแล้ว จึงทำการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรจะวัดความเจริญงอกงามของนักเรียนที่เรียนว่าก้าวหน้าไปสู่จุดมุ่งหมายที่วางไว้

3. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรจะเน้นความสามารถที่จะใช้ความรู้นั้นให้เป็นประโยชน์หรือนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ๆ ได้

4. การวัดผลสัมฤทธิ์ ควรเน้นความรู้ ความจำ ความเข้าใจ ของสิ่งที่เรียนเพื่อนำไปใช้ในระยะยาวเกี่ยวกับโครงสร้างและแนวคิด และควรเน้นด้านความเข้าใจ มากกว่าการจำข้อเท็จจริงแต่เพียงอย่างเดียว

5. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรคำนึงถึงขีดจำกัดของเครื่องมือที่ใช้วัด

6. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ครูผู้สอนไม่สามารถวัดพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงทุก ๆ อย่างของผู้เรียนได้ สิ่งที่วัดเป็นเพียงตัวแทนของพฤติกรรมเท่านั้น จึงต้องระวังในการเลือกตัวแทนให้ดี

จำนง พรายแยมแบ (2533 : 42) กล่าวว่า การวางแผนการสร้างข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นจะต้องคำนึงถึงสิ่งสำคัญเหล่านี้ คือ

1. จะออกข้อสอบเรื่องอะไร หรือหน่วยอะไร และจะออกอย่างละกี่ข้อ
2. ข้อสอบที่ออกนั้นจะวัดสมรรถภาพด้านใด หรือระดับพฤติกรรมสูงต่ำขนาดไหน และอย่างละเท่าไร

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับการวัดผลสัมฤทธิ์ทางภาษา เช่น พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530 : 239) กล่าวว่า วิชาทางภาษามีลักษณะแตกต่างกับวิชาอื่น ๆ อยู่มาก เพราะวิชานี้มีธรรมชาติเป็นประเภททักษะ ไม่มีเนื้อหาเป็นกิจลักษณะโดยเฉพาะ ดังเช่น วิชาวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ จะมีอยู่แต่ไวยากรณ์ซึ่งเป็นเรื่องหลักเกณฑ์ทางภาษาและบางส่วนของวรรณคดีเท่านั้น ที่พอจะนับได้ว่าเป็นเนื้อหาของวิชานี้ การสอบวิชาทางภาษาในระดับประถมศึกษาโดยทั่วไป มักจะมีเป้าหมายเพื่อวัดทักษะ 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน เพื่อดูว่านักเรียนมีความสามารถแสดงออกมาซึ่งทักษะทั้ง 4 ด้าน ดังกล่าวได้รวดเร็ว ถูกต้องและเจียบคมเพียงใด ซึ่งก็เป็นการวัดการใช้ภาษานั้นเอง สำหรับในระดับมัธยมศึกษาและสูงกว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางภาษาจะวัดคุณสมบัติหมวดใหญ่ ๆ 3 หมวด ได้แก่ 1. การใช้ภาษา (การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน) 2. หลักภาษา และ 3. วรรณคดี คือเพิ่มหลักภาษาและวรรณคดีเข้าไว้ด้วย ดังนั้น จึงเห็นว่าการสอบวัดวิชาภาษาจะไม่สามารถหยิบยกเอาเนื้อหาขึ้นมาถามได้ดังเช่น วิชาคณิตศาสตร์ หรือวิทยาศาสตร์

ในการสอบวัดทักษะทางภาษาโดยทั่ว ๆ ไป มักจะเน้นแต่ทางด้านการอ่านและการเขียนมากกว่าด้านการฟังและการพูด ทั้งนี้เป็นเพราะการสอบสองชนิดหลังนี้ต้องใช้เครื่องมือพิเศษกว่าธรรมดา ดังเช่น เครื่องบันทึกเสียง และห้องปฏิบัติการ เป็นต้น

ข้อสังเกต สำหรับการสอบวัดทักษะทางภาษาในวิชาภาษาต่างประเทศ เช่น วิชาภาษาอังกฤษ ควรต้องมีการวัดทักษะการอ่านด้วย คือวัดการอ่านออกเสียงเพื่อดูว่าออกเสียงถูกหรือผิด นอกจากนี้ก็ต้องมีการวัดทักษะการฟังด้วย ซึ่งคุณสมบัติ 2 ประการนี้ ถือว่าเป็นเรื่องจำเป็นมากสำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศ

จากการศึกษาสรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษานั้นจะต้องวัดให้ครบทุกกระบวนการ ไม่ว่าจะเป็น ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ จุดมุ่งหมายการเรียนรู้ และที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ จะต้องมีการวัดความสามารถด้านความจำ ความเข้าใจ และการนำไปใช้ ใน

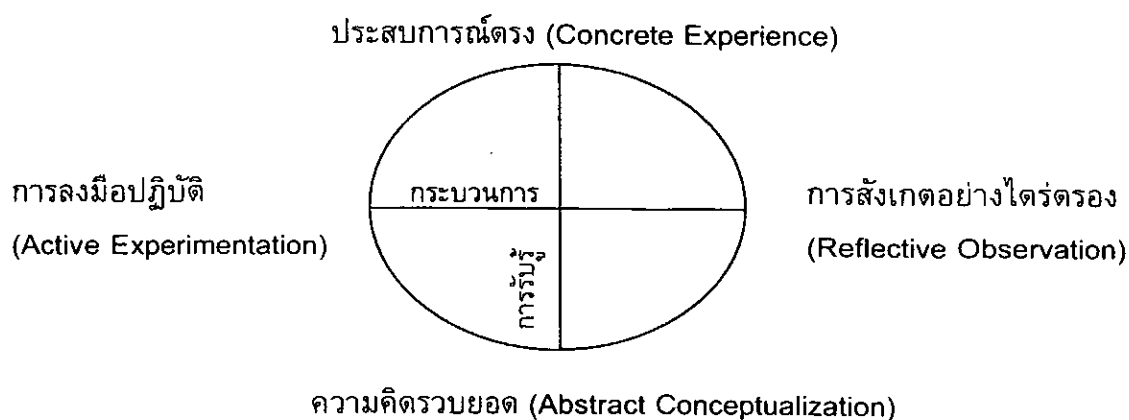
อัตราส่วนที่น้อย แต่ด้านการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า จะต้องใช้อัตราส่วนที่มากกว่า

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ตามแนวคิดของแมคคาร์ธีย์ (4 MAT)

3.1 ประวัติการเรียนรู้ตามแนวคิดของแมคคาร์ธีย์ (4 MAT) *

อุษณีย์ โพธิสุข (2537 : 59 – 61) ได้กล่าวถึงประวัติการจัดกิจกรรมระบบ 4 MAT สรุปได้ดังนี้ แมคคาร์ธีย์ (McCarthy) เป็นนักการศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนหลายระดับ และเป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำแก่เด็ก ๆ จึงทำให้เข้าใจถึงความแตกต่าง ของเด็กแต่ละคนทั้งในด้านสติปัญญา การรับรู้และการเรียนรู้ แมคคาร์ธีย์ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบทางสมอง และรูปแบบการเรียนรู้ของเด็กซึ่งมีแนวคิดในการวิจัยเกี่ยวกับการจัดการศึกษาเพื่อตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลให้ชัดเจนและเป็นภาคปฏิบัติ เมื่อได้ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ (Learning Styles) หลายรูปแบบ จึงได้เลือกทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดของคอลบ (Kolb, David A.) มาเป็นแนวทางในการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งตามทฤษฎีของคอลบ (Kolb.1976) พิจารณามิติการเรียนรู้ 2 มิติ คือ การรับรู้และกระบวนการ โดยสรุปว่า การเรียนรู้เกิดจากการรับรู้แล้วนำไปในสิ่งที่ตนรับรู้มา ซึ่งการรับรู้ของบุคคลมี 2 ประเภท คือ การรับรู้ผ่านประสบการณ์ตรงหรือรูปธรรมและการรับรู้ผ่านความคิดรวบยอดหรือนามธรรม ส่วนกระบวนการนั้นบางคนมีกระบวนการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริง ในขณะที่บางคนเรียนรู้ผ่านกระบวนการสังเกตแล้วนำข้อมูลมาไตร่ตรอง จากแนวความคิดของคอลบทำให้เห็นความแตกต่างของการเรียนรู้ระหว่างบุคคลในแง่ของความสามารถในการเรียนรู้ 4 ประการคือ ประสบการณ์เชิงรูปธรรม การสังเกตอย่างไตร่ตรอง แนวคิดนามธรรมและการทดลองปฏิบัติจริงดังนั้น คอลบจึงจัดแบบการเรียนรู้ของคนเป็น 4 แบบ คือ แบบเอนกนัย แบบซึมซับ แบบเอกนัย และแบบปฏิบัติ ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนต้องจัดให้เหมาะสมกับผู้เรียนทุกรูปแบบไม่เน้นเฉพาะรูปแบบใดแบบหนึ่ง ซึ่งแมคคาร์ธีย์ (McCarthy. 1990 : 194) ได้ประยุกต์งานวิจัยรูปแบบการเรียนรู้ของคอลบมาขยาย โดยให้พื้นที่ 4 ส่วนของของวงกลมแทนลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียน 4 แบบ ซึ่งมีรูปแบบการรับรู้และกระบวนการจัดการสิ่งที่รับรู้แตกต่างกันเป็นแนวคิดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สนองรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้ง 4 แบบ (กรมวิชาการ. 2542 : 67 – 68) คือแบบที่ 1 ผู้เรียนที่ถนัดจินตนาการ แบบที่ 2 ผู้เรียนที่ถนัดการวิเคราะห์ แบบที่ 3 ผู้เรียนที่ถนัดใช้สามัญสำนึก และแบบที่ 4 ผู้เรียนที่ยอมรับการเปลี่ยนแปลง นอกจากนี้แมคคาร์ธีย์ยังได้นำแนวคิดเรื่องบทบาทของสมองซีกซ้ายและสมองซีกขวา ผสมเข้ากับรูปแบบการเรียนรู้จัดเป็นระบบการจัดกิจกรรมอย่างเป็นขั้นตอนเรียกว่า ระบบ 4 MAT

เดวิด คอส์บ์ (David Klob) พบว่ากระบวนการเรียนรู้ของบุคคลบางคนเป็นกระบวนการที่เกิดจากการลงมือปฏิบัติ (Active Experimentation) ในขณะที่บางคนเรียนรู้ผ่านกระบวนการสังเกตหรือการรับรู้ข้อมูลพร้อมๆกับการนำมาคิดไตร่ตรอง (Reflective Observation) และจุดตัดของหนทางการรับรู้สองแบบกับช่องทางกระบวนการ ทำให้คอส์บ์มองเห็นความแตกต่างของการเรียนรู้ทั้ง 4 แบบตามพื้นที่ที่ถูกแบ่งด้วยเส้นตรงแห่งการเรียนรู้และเส้นตรงแทนกระบวนการรับรู้ ดังภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 รูปแบบการเรียนรู้ของ David Klob (ศักดิ์ชัย นิรัญทวี และไพเราะ พุ่มมัน. 2542 : 8)

จากการศึกษาประวัติความเป็นมา สรุปได้ว่า กระบวนการเรียนรู้ตามแนวคิดของแมคคาร์ธี (4 MAT) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่มองเห็นความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคนทั้งในด้านสติปัญญา การรับรู้และการเรียนรู้ และสมอง จึงนำมาเพื่อพัฒนาผู้เรียน

3.2 รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของแมคคาร์ธี (4 MAT)

แมคคาร์ธีได้ขยายความคิดของคอส์บ์ต่อไปโดยให้พื้นที่ 4 ส่วนของวงกลมแทนลักษณะการเรียนรู้ 4 แบบ ซึ่งมีสไตล์การรับรู้และกระบวนการจัดการสิ่งที่ได้รู้แตกต่างกัน (ศักดิ์ชัย นิรัญทวี และ ไพเราะ พุ่มมัน. 2542 : 8-9) คือ

ส่วนที่ 1 ด้านบนขวา แทนผู้เรียนแบบที่ 1 (Type One Learners) เรียกว่า ผู้เรียนที่ถนัดจินตนาการ (Imaginative Learners) เป็นผู้เรียนที่ถนัดการรับรู้จากประสบการณ์รูปธรรมผ่านกระบวนการจัดการข้อมูลด้วยการสังเกตอย่างไตร่ตรอง

ส่วนที่ 2 ด้านล่างขวา แทนผู้เรียนแบบที่ 2 (Type Two Learners) เรียกว่า ผู้เรียนที่ถนัดการวิเคราะห์ (Analytic Learners) ซึ่งผู้เรียนที่ถนัดการรับรู้ความคิดรวบยอด ซึ่งเป็นนามธรรมผ่านกระบวนการสังเกตอย่างไตร่ตรอง

ส่วนที่ 3 ด้านล่างซ้าย แทนผู้เรียนแบบที่ 3 (Type Three Learners) เรียกว่า ผู้เรียนถนัดใช้สามัญสำนึก (Common Sense Learners) เป็นผู้เรียนที่ชอบการเรียนรู้จากการรับรู้ความคิดรวบยอดแล้วผ่านกระบวนการลงมือปฏิบัติ

ส่วนที่ 4 ด้านบนซ้าย แทนผู้เรียนแบบที่ 4 (Type Four Learners) เรียกว่า ผู้เรียนที่ยอมรับการเปลี่ยนแปลง (Dynamic Learners) เป็นผู้เรียนที่ถนัดการเรียนรู้จากประสบการณ์รูปธรรมและนำสู่การลงมือปฏิบัติ

แมคคาร์ธี ได้นำความคิดเรื่องสมองซีกซ้ายและซีกขวามาผนวกกับรูปแบบการเรียนรู้แมคคาร์ธีได้อธิบายลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้ง 4 แบบ ไว้ดังนี้

การเรียนรู้ของผู้เรียนแบบที่ 1 เกิดจากการรับรู้ประสบการณ์ด้วยความรู้สึกและผ่านกระบวนการรับรู้อย่างไตร่ตรอง (Reflective Watching) สมองซีกขวาจะค้นหาความหมายเฉพาะตัว หรือ ทำความเข้าใจในแง่มุมมองของเขา (Personal Meaning) จากเรื่องที่ต้องการเรียน และสมองซีกซ้ายจะสร้างความเข้าใจเรื่องนั้นด้วยการวิเคราะห์รายละเอียด คำถามนำทางของการเรียนแบบนี้คือ “ทำไม” (Why) ผู้เรียนจะต้องค้นหาคำตอบในแง่มุมมองของตนเอง ต้องเข้าใจว่าการเรียนรู้นั้นมีผลกระทบอย่างไรต่อตนเอง เรื่องที่เรียนเกี่ยวข้องกับความเชื่อ ความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเองอย่างไร

การเรียนรู้ของผู้เรียนแบบที่ 2 เกิดจากการรับรู้ความคิดรวบยอด (Concept) ผ่านกระบวนการดู การเห็น หรือการรับรู้ข้อมูลอย่างไตร่ตรอง คำถามนำทางของการเรียนแบบนี้คือ “อะไร” (What) สมองซีกขวาจะทำหน้าที่ค้นหาประสบการณ์ใหม่ที่บูรณาการเข้ากับสิ่งที่จะมุ่งหา ข้อมูลที่ถูกต้องน่าเชื่อถือจากผู้รู้หรือผู้เชี่ยวชาญเพื่อช่วยในการการสร้างความคิดรวบยอดหรือข้อสรุปที่เป็นหลักการหรือเป็นทฤษฎี ความถูกต้องแน่นอน ความละเอียดถี่ถ้วนของความรู้และข้อมูลที่ได้รับการยืนยันแล้วจากผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญ คือประเด็นที่ผู้เรียนแบบที่ 2 ให้ความสำคัญ

การเรียนรู้ของผู้เรียนแบบที่ 3 เกิดจากการรับรู้ความคิดรวบยอดซึ่งเป็นนามธรรม แต่ผ่านกระบวนการของการลงมือกระทำ คำถามนำทางของการเรียนแบบนี้คือ “ทำอย่างไรจึงจะนำความคิดไปประยุกต์ใช้กันได้” (How Does it Work) สมองซีกขวาจะพยายามค้นหาหนทางการประยุกต์ที่เป็นเฉพาะของตน ส่วนสมองซีกซ้ายจะค้นหาหนทางทำงานที่เป็นลักษณะเฉพาะของคนอื่น ๆ คือ ดูว่าคนอื่นเขาจะทำงานชิ้นนั้นอย่างไร ซึ่งอาจจะต้องศึกษารายละเอียดหรือขั้นตอนการทำงานตามแนวของผู้อื่นเพื่อพัฒนาให้เกิดเป็นแนวทางเฉพาะของตนต่อไป

การเรียนรู้แบบที่ 4 เกิดจากการรับรู้ด้วยการมีความรู้สึกต่อประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม และผ่านกระบวนการลงมือกระทำ คำถามนำทางของการเรียนแบบนี้คือ “ถ้า” (If) สมองซีกขวาจะค้นหาแนวทางและความเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในชีวิตจริง ผู้เรียนแบบที่ 4 นี้ประสงค์จะค้นหาความสัมพันธ์เชื่อมโยงของสรรพสิ่งและนำผลจากการเรียนรู้มาสู่ชีวิตจริง มีความกระตือรือร้นที่จะสังเคราะห์ความรู้และทักษะจากการเรียนในแง่ที่ตนเองได้ค้นพบเข้ากับสถานการณ์

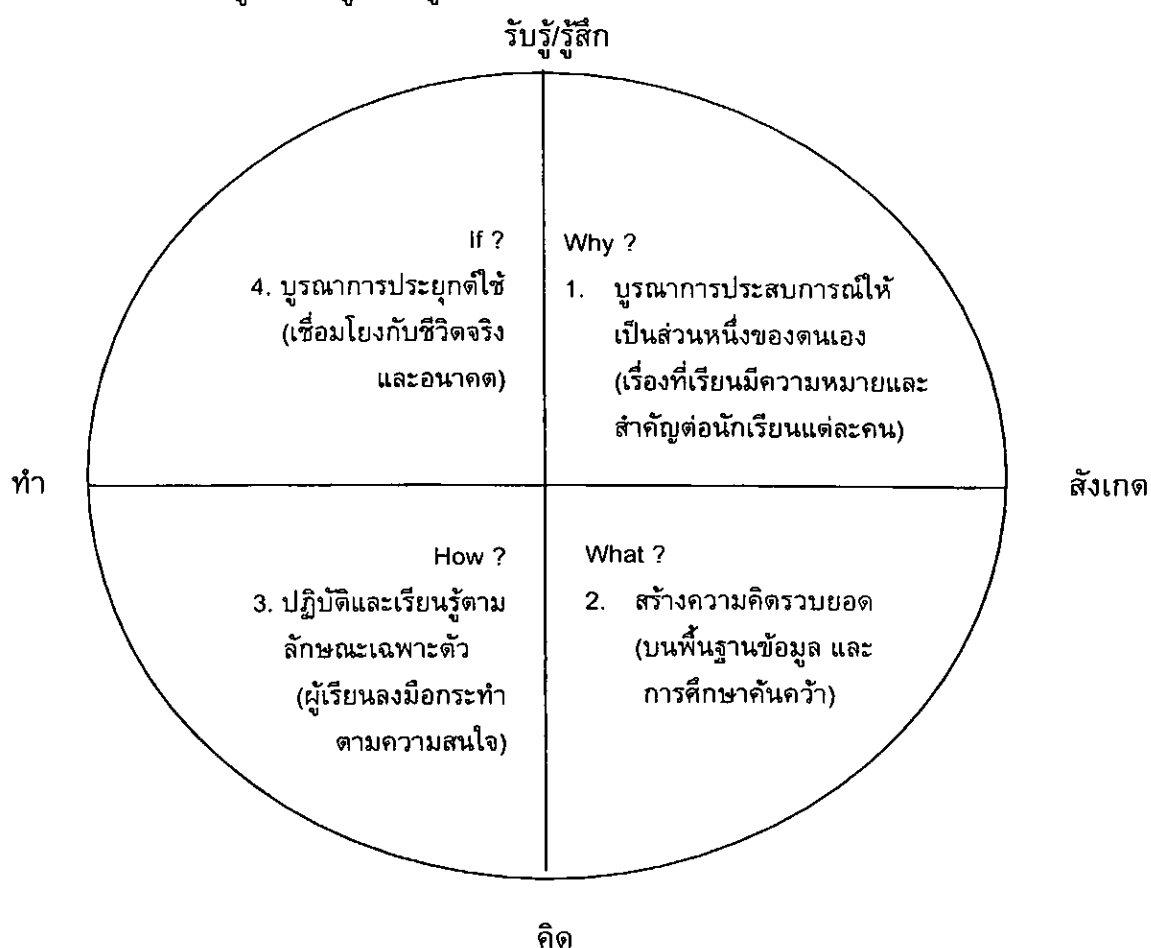
การอื่น ๆ ของตนเองและผู้อื่น ถึงแม้ว่าการทำอย่างนั้นจะมีความซับซ้อนเพียงใดก็ตาม (ศักดิ์ชัย นิรัญทวี และไพเราะ พุ่มมัน. 2542 : 9 - 11)

จากการศึกษา สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของแมคคาร์ธี (4 MAT) ได้แก่ ผู้เรียนแบบที่ 1 เรียนรู้โดยใช้จินตนาการ ผู้เรียนแบบที่ 2 เรียนรู้โดยการคิดวิเคราะห์ ผู้เรียนแบบที่ 3 เรียนรู้ด้วยประสาทสัมผัสและสามัญสำนึก ผู้เรียนแบบที่ 4 เรียนรู้โดยการค้นพบตัวเอง และในการจัดการเรียนการสอนจะต้องจัดทั้ง 4 ให้ครบและเท่าๆ กัน จึงจะเกิดการพัฒนาผู้เรียนอย่างสมดุล

* สรุป และเรียบเรียงจาก ผศ.ดร.อุษณีย์ โพธิสุข (2542) การสอนแบบ 4 MAT SYSTEM , กรุงเทพฯ, พฤศจิกายน 2542 สานปฎิรูป.

3.3 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของแมคคาร์ธี (4 MAT)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของแมคคาร์ธี (4 MAT) สร้างขึ้นโดยใช้วงกลมเป็นสัญลักษณ์โดยพื้นที่ของวงกลมถูกแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ด้วยเส้นของการเรียนรู้และเส้นของกระบวนการจัดข้อมูลจัดข้อมูลที่รับรู้ ดังภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของแมคคาร์ธี (4 MAT)
(ศักดิ์ชัย นิรัญทวี และไพเราะ พุ่มม้น. 2542 : 14)

ส่วนที่ 1 คือบูรณาการประสบการณ์ให้เป็นส่วนหนึ่งของตน (Integrating Experience with the Self) คำถามนำกิจกรรมคือ “ทำไม” (Why?)

ส่วนที่ 2 คือสร้างความคิดรวบยอด (Concept Formation) คำถามนำกิจกรรมคือ “อะไร” (What?)

ส่วนที่ 3 คือการปฏิบัติและเรียนรู้ตามลักษณะเฉพาะตัว (Practice and Personalization) คำถามนำกิจกรรมคือ “ทำอย่างไร” (How does it work)

ส่วนที่ 4 คือการบูรณาการประยุกต์กับประสบการณ์ของตน (Integrating Application and Experience) คำถามนำกิจกรรมนี้คือ “ถ้า” (If?)

3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ตามแนวคิดของแมคคาร์ธี (4 MAT)

แมคคาร์ธี (McCarthy. 1985 : 61 – 68) ได้ศึกษาระบบ 4MAT ในการฝึกคณะครูให้พัฒนามากขึ้นจากการใช้ระบบ 4MAT ในการปรับแผนการสอนให้เหมาะกับผู้เรียน และแนะนำแนวทางสำหรับคณะครูในการใช้ ซึ่งประกอบด้วยคำแนะนำ 7 ประการ ในการพัฒนาผู้ใช้ระบบนี้

เออร์ซิน (Ursin. 1995 : 143) ได้ศึกษาผลจากการใช้ระบบ 4MAT ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติของนักเรียนเกรด 9 ในวิชาวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับโลก กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมในรัฐคอนเนกติกัตจำนวน 48 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยระบบ 4MAT และกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนตามหนังสือเรียน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยระบบ 4MAT และกลุ่มที่สอนตามหนังสือเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในด้านเจตคติพบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน

สกอตต์ (Scott. 1994 : 16) ได้ศึกษารูปแบบของ 4MAT อย่างจริงจัง ว่าเป็นรูปแบบการสอนที่มี 8 ขั้นตอนต่อเนื่องกัน ตามพื้นฐาน 2 ทฤษฎี คือ รูปแบบของผู้เรียน 4 แบบ ของโคลบ์ และแนวคิดเกี่ยวกับซีกสมอง ซึ่งพัฒนาโดยแมคคาร์ธี(1987) ได้สรุปเป็นวัฏจักรการเรียนรู้โดยรวม 8 กิจกรรมบรรจุเข้ากับผู้เรียน 4 แบบ ด้วยการใช้สมองซีกซ้ายและซีกขวา บทเรียนเน้นแบบของผู้เรียน การหมุนรอบระหว่างกิจกรรมสมองซีกซ้ายและซีกขวา และมีการจัดเวลาปรับเข้ากับสภาพแวดล้อมทั้งหมดของสมอง ผลการวิจัยเกี่ยวกับ 4MAT สรุปได้ว่าสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการออกแบบการสอน และการพัฒนาผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งทฤษฎีนี้มีความเชื่อมั่นและถูกต้อง ไม่มีการวิจารณ์ตรง ๆ เกี่ยวกับรูปแบบการสอนแบบ 4MAT นักวิชาการได้วิจัย และได้ชี้แนะเกี่ยวกับรูปแบบการสอนแบบ 4MAT ว่าการพัฒนาหน่วยการสอนจะทำให้ผู้ใช้สับสนมากกว่าที่จะไม่สับสน และสามารถนำไปใช้ฝึกในชั้นมัธยมศึกษาดีกว่าในระดับประถมศึกษา และใช้ในโรงเรียนที่อยู่ในเมืองดีกว่านอกเมือง

ดร.เนตร อัสซสวัสดิ์ (2542 : 79 – 80) ได้ศึกษาผลการสอน โดยใช้กิจกรรม 4 MAT และการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมตามวิธีทางวิทยาศาสตร์ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิด แก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 70 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมตามวิธีทางวิทยาศาสตร์จำนวน 35 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรม 4 MAT มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอนตามวิธีทางวิทยาศาสตร์ และนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรม 4 MAT มีความสามารถในการคิด แก้ปัญหาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอนวิธีทางวิทยาศาสตร์

จากการศึกษา สรุปได้ว่า กระบวนการเรียนรู้ตามแนวคิดซิงแมคคาร์ธี (4 MAT) จะต้องคำนึงถึงความแตกต่างของบุคคล และสมอง จะต้องจัดการเรียนการสอนให้ครบทั้ง 4 และเท่าๆ กัน จึงจะสามารถพัฒนาผู้เรียนประสบความสำเร็จตามความคาดหวังไว้

4. หลักสูตรภาษาอังกฤษ *

4.1 หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539

1. วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต้น มีดังนี้

1. เพื่อให้มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับวัฒนธรรม
2. เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับต้นอย่างเพียงพอ เพื่อการศึกษาต่อหรือนำไปใช้ในการประกอบอาชีพตามความจำเป็น
3. เพื่อให้มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ง่ายๆ ที่เป็นสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริง
4. เพื่อให้มีความรู้และความเข้าใจวัฒนธรรมภาษาอังกฤษ
5. เพื่อให้มีนิสัยใฝ่หาความรู้เพิ่มเติมด้วยการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษและใช้สื่อสารภาษาอังกฤษอื่นๆ
6. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์ และคุณค่าของภาษาอังกฤษ

2. โครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา และอัตราเวลาเรียน

โครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ได้มีการกำหนดให้จัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษา

อังกฤษในระดับประถมศึกษาเป็นภาษาอังกฤษระดับขั้น (Beginner Level) จำแนกได้เป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level) กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 และในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตลอดปีการศึกษา

2. ภาษาอังกฤษระดับอ่านออกเขียนได้ (Literacy Level) กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตลอดปีการศึกษา

3. ภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น (Beginner Fundamental Level) ประกอบด้วยภาษาอังกฤษหลัก 1 – 4 กำหนดให้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตลอดปีการศึกษา

การกำหนดอัตราเวลาเรียนภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 – 4 ควรกำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 6 คาบ (120 นาที) ต่อสัปดาห์ และควรกำหนดให้เรียนที่ละน้อยแต่กระจายไปตลอดสัปดาห์ สำหรับระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 ควรกำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 15 คาบ (300 นาที) ต่อสัปดาห์ และควรกำหนดให้เรียนทุกวัน

โครงสร้างหลักสูตรประถมศึกษาและอัตราเวลาเรียน

ภาษาอังกฤษเรียนความพร้อม		ภาษาอังกฤษอ่านออกเขียนได้		ภาษาอังกฤษหลัก 1 – 4	
ป.1	ป.2	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
6 คาบ/สัปดาห์ เริ่มเรียนภาค เรียนที่ 2 120 คาบ/ปี	6คาบ/สัปดาห์ 240 คาบ/ปี	6 คาบ/สัปดาห์ 240 คาบ/ปี	6 คาบ/สัปดาห์ 240 คาบ/ปี	15 คาบ/ สัปดาห์ 600 คาบ/ปี	15 คาบ/ สัปดาห์ 600 คาบ/ปี

หมายเหตุ 1 คาบ = 20 นาที

3. แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรนี้ มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารควบคู่กัน 2 ด้าน ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรมและความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์ โดยมีแนวหลักดังนี้

1. จัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
2. จัดการเรียนการสอนภาษาด้วยกิจกรรมที่มีความสามารถและหลากหลาย ฝึกการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์จริง

3. จัดให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการสื่อสารด้วยการฟังและการพูดในระดับเตรียมความพร้อมเพิ่มเติมการฝึกฝนการสื่อสารด้วยการอ่าน การเขียน และการสะกดคำในระดับอ่านออกเขียนได้ และฝึกฝนการส่งสารและรับสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในการเรียนภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานตอนต้น

4. กระบวนการวัดและประเมินผลภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

กระบวนการวัดและประเมินผลเน้นการวัดความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษทั้งในด้านการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และการใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์ วัดทั้งความสามารถในการสื่อสารและความรู้ทางภาษา ผลของการวัดและการประเมิน จะนำมาใช้ในการพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง ระดับเตรียมความพร้อม วัดและประเมินผลโดยเน้นการประเมินพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนจากการเข้าร่วมกิจกรรม และความสามารถในการสื่อสารด้วยการฟังและการพูด ระดับอ่านออกเขียนได้ วัดและประเมินให้ครบถ้วนทั้ง 3 ลักษณะ คือ ประเมินผลก่อนเรียน ประเมินผลระหว่างเรียน และประเมินผลภายหลังเรียน ประเมินทั้งภาคปฏิบัติ ภาคความรู้ และเจตคติ โดยเครื่องมือวัดและการประเมินผลที่หลากหลาย มีการวัดระดับมาตรฐานขั้นพื้นฐานทางภาษาของผู้เรียน โดยใช้การทดสอบมาตรฐานความรู้ความสามารถ (Proficiency Test) สำหรับผู้จะสำเร็จการศึกษา

เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

แนวคิดที่สำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา เป็นหลักสูตรสำหรับผู้เรียน จัดแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับเตรียมความพร้อม ระดับอ่านออกเขียนได้ และระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น ทั้ง 3 ระดับ แบ่งวิชาเป็นกลุ่มใหญ่ ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม จัดสอนในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 - 2
2. ภาษาอังกฤษอ่านออกเขียนได้ จัดสอนในระดับประถมศึกษาปีที่ 3- 4
3. ภาษาอังกฤษหลัก 1 – 4 จัดสอนในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 – 6

ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม (Preparatory English)

แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อม เป็นการเรียนการสอนเพื่อสร้างพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาตามแนวธรรมชาติ ซึ่งเป็นการเรียนที่เน้นความสามารถด้านการฟัง – พูดเป็นเบื้องต้น

ต้น โดยการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเล่นและกิจกรรมต่างๆ ที่ทำให้เกิดความสุข สนุกสนานโดยใช้ภาษาในระดับพื้นฐานง่ายๆ ในการเข้าสู่สังคมและการสื่อสาร ความ ตลอดจนเรียนรู้คำนามที่เกี่ยวกับคน สัตว์ สิ่งของที่อยู่ใกล้ตัวในชีวิตประจำวันทั่วไป และคำกริยาแสดงอาการเคลื่อนไหวต่างๆ ซึ่งจะนำไปสู่การสร้างความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในระดับต้น และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งในและนอกหลักสูตรเพื่อพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษต่อไป

จุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม

1. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เหมาะสมกับบริบทการสื่อสาร
2. เพื่อให้สามารถฟังแล้วปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้
3. เพื่อให้สามารถพูดสื่อความหมายในสถานการณ์ง่ายๆ ได้ตามระดับภาษาที่เรียน
4. เพื่อให้สามารถออกเสียงตัวอักษร คำ และข้อความสั้นๆ สื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง
5. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษอ่านออกเขียนได้ (Literacy English)

แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอ่านออกเขียนได้ เป็นการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเริ่มเรียนรู้ระบบการเขียน และการสะกดคำภาษาอังกฤษที่ฟัง – พูดได้แล้วในระดับเตรียมความพร้อมในระดับนี้ผู้เรียนจะเกิดความสามารถในการสื่อสารทั้งด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ที่ทำให้เกิดความสุข สนุกสนาน เริ่มพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนรวมทั้งฝึกหัดคัดลายมือ และเขียนตอบคำถาม โดยใช้ภาษาในระดับพื้นฐาน ในการเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรมและการสื่อสารได้ถูกต้องตามหลักภาษา เรียนรู้คำนามเกี่ยวกับคน สัตว์ สิ่งของที่พบเห็นในชีวิตประจำวันทั่วไป และคำกริยาแสดงลักษณะและอาการของสิ่งเหล่านี้โดยขยายวงศัพท์เพิ่มขึ้นตามความเหมาะสม ฝึกใช้หนังสือ พจนานุกรม ตลอดจนสื่อที่พบเห็นรอบๆ ตัวเป็นเครื่องช่วยในการเรียนรู้ และส่งเสริมให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาอังกฤษ

จุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษอ่านออกเขียนได้

1. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างถูกต้องชัดเจน และเหมาะสมกับระดับที่เรียน
2. เพื่อให้สามารถฟัง พูดและสนทนาเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ
3. เพื่อให้สามารถอ่าน เขียน และสะกดคำที่เป็นอักษรตัวพิมพ์ ใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง
4. เพื่อให้สามารถใช้พจนานุกรมเป็นเครื่องมือในการเพิ่มพูนความรู้ด้านคำศัพท์
5. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษหลัก 1 – 4 (Fundamental English 1 - 4)

แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหลัก 1 - 4

ภาษาอังกฤษหลัก 1-4 เป็นระดับที่สูงขึ้นจากภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อมและภาษาอังกฤษอ่านออกเขียนได้ การเรียนในระดับนี้เน้นการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา และถูกต้องตามมารยาททางสังคมของการใช้ภาษา มีการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่หลากหลายขึ้น โดยมีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียน พัฒนาความสามารถในการสื่อสารตามสถานการณ์จริง เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้น โดยขยายวงคำศัพท์กว้างออกไปจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว และขยายคำศัพท์ที่มีความหมายเป็นนามธรรม เรียนรู้ภาษาท่าทาง การลงเสียงหนักเบา ตลอดจนจังหวะและทำนองเสียง เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามวัฒนธรรมและบริบทสถานการณ์ รู้จักใช้สื่อประเภทต่างๆ รวมทั้งการใช้พจนานุกรมเป็นเครื่องมือช่วยในการเรียนรู้ และพัฒนาความสามารถทางภาษาให้เพิ่มมากขึ้น มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และเห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษ

จุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษหลัก 1 - 4

1. เพื่อให้สามารถสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างถูกต้อง ชัดเจน และเหมาะสมกับระดับภาษาที่เรียน
2. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานที่จะศึกษาในระดับสูงขึ้น มีความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์การใช้ภาษา
3. เพื่อให้สามารถพูด ฟังและสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ อ่านออกเสียง และอ่านจับใจความได้
4. เพื่อให้สามารถสื่อสารด้วยการเขียนเป็นภาษาอังกฤษ ด้วยการเขียนข้อความและคำพูดต่างๆ ได้ด้วยอักษรตัวพิมพ์และอักษรตัวเขียน สะกดคำถูกต้องและใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง
5. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยใช้สื่อประเภทต่างๆ ทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ พจนานุกรม และสื่ออื่นๆ
6. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมในบริบทภาษาที่สื่อสาร
7. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษและนิสัยรักการอ่าน

2) ขอบข่ายเนื้อหาภาษาอังกฤษ

หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 นี้ เป็นหลักสูตรที่เน้นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษของผู้เรียนเป็นหลัก โดยให้มีมาตรฐานพื้นฐานเดียวกันและต่อเนื่องกันตลอดแนวตั้งแต่มัธยมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ขอบข่ายเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรเป็นเพียงมาตรฐานขั้นพื้นฐาน โดยกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ มีการกำหนดโครงสร้างทางไวยากรณ์ และคลังคำสำหรับผู้เรียนในแต่ละระดับ การกำหนดมาตรฐาน

ฐานขั้นพื้นฐานนี้ เพื่อให้สามารถจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาได้มาตรฐานในระดับใกล้เคียงกัน ในทางปฏิบัติผู้ใช้หลักสูตรสามารถเพิ่มเติมดัดแปลงและปรับปรุงเนื้อหาต่างๆ ของหลักสูตรให้เหมาะสมกับผู้เรียนและท้องถิ่น

สรุปรายละเอียดเนื้อหาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539
ภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม (Preparatory English)

จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหาทางภาษา	แนวการจัดการเรียนการสอน
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อม (ป.1-2) มีจุดประสงค์ดังนี้ 1. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เหมาะสมกับบริบทการสื่อสาร 2. เพื่อให้สามารถฟังแล้วปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้ 3. เพื่อให้สามารถพูดสื่อความหมายในสถานการณ์ง่ายๆ ได้ ตามระดับภาษาที่เรียน 4. เพื่อให้สามารถออกเสียงตัวอักษรคำ และข้อความสั้นๆ เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง 5. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	โครงสร้างทางไวยากรณ์ เป็นประโยคสั้นๆ ง่ายๆ เกี่ยวกับการทักทาย กล่าวลา แนะนำตนเองแนะนำผู้อื่น พูดขอบคุณ ขอโทษ พูดแทรกอย่างสุภาพ พูดขออนุญาต ประโยคบอกเล่า ประโยคคำสั่ง คลังคำ เป็นคำที่ปรากฏในโครงสร้างทางไวยากรณ์ในระดับนี้ เป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว และสภาพแวดล้อมของผู้เรียนเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน ซึ่งเป็นคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำอุทานต่างๆ จำนวนคำศัพท์ประมาณ 120 – 150 คำ ฯลฯ	เพื่อให้บรรลุตามจุดประสงค์ จึงควรจัดการเรียนการสอนดังนี้ 1. เน้นการสื่อสารด้วยการฟัง พูด 2. ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางให้ผู้เรียนเป็นผู้มีบทบาทแสดงออก ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกและแนะนำให้ปฏิบัติตามแผนที่จัดเตรียมไว้ 3. เน้นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ความสุข สนุกสนาน เพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ 4. ใช้กิจกรรมเป็นสื่อในการเรียนการสอน เช่น เพลง เกม บทบาทสมมุติ สถานการณ์จริง การเล่านิทาน ภาษาท่าทางปริศนาคำทาย 5. ส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกโดยการกระตุ้นและเสริมแรงให้กำลังใจ และไม่ตำหนิผู้เรียน

สำหรับรายละเอียดของสาระสำคัญในแง่ของโครงสร้างไวยากรณ์ คลังคำ และแนวการจัดการเรียนการสอนในแต่ละระดับชั้น จะดูได้ในภาคผนวก ก

ภาษาอังกฤษอ่านออกเสียงได้ (Literacy English)

จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหาทางภาษา	แนวการจัดการเรียนการสอน
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษอ่านออกเขียนได้ (ป.3 – 4) มีจุดประสงค์ดังนี้ 1. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่านและเขียนอย่างถูกต้องชัดเจน และเหมาะสมกับระดับที่เรียน 2. เพื่อให้สามารถฟัง พูด และสนทนาเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ 3. เพื่อให้สามารถอ่าน เขียน และสะกดคำเป็นอักษรตัวพิมพ์ ใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง 4. เพื่อให้สามารถใช้พจนานุกรมเป็นเครื่องมือในการเพิ่มพูนความรู้ด้านคำศัพท์ได้ 5. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียน	โครงสร้างทางไวยากรณ์ เป็นประโยคสั้นๆ ง่ายๆ เกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้ การทักทาย กล่าวลา แนะนำตนเอง แนะนำผู้อื่น การขอบคุณ พุดขอโทษ พุดแทรกอย่างสุภาพ และพุดขออนุญาต คลังคำ เป็นคำที่ปรากฏในโครงสร้างทางไวยากรณ์ในระดับนี้ เป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว และสภาพแวดล้อมของผู้เรียนเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน ซึ่งเป็นคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำอุทาน ในวงคำศัพท์ประมาณ 240 – 300 คำ นอกเหนือจากคำศัพท์ที่ผู้เรียนเคยเรียนมาแล้วในระดับประถมศึกษาปีที่ 1-2 รวมคำศัพท์สะสมในระดับนี้ประมาณ 360 – 450 คำ ฯลฯ	เพื่อให้บรรลุตามจุดประสงค์ จึงควรจัดการเรียนการสอนดังนี้ 1. เน้นการสื่อสารด้วยการอ่าน และเขียนเป็นพิเศษ 2. ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก แนะนำให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามแผนที่จัดเตรียมไว้ 3. เน้นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ความสุข สนุกสนาน เพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ 4. ใช้กิจกรรมเป็นสื่อในการเรียนการสอน เช่น เพลง เกม บทบาทสมมุติ สถานการณ์จริง การเล่า นิทาน ภาษาท่าทาง ปริศนาคำทาย เป็นต้น 5. ส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกโดยการกระตุ้นและเสริมแรงให้กำลังใจ และไม่ตำหนิผู้เรียน

ภาษาอังกฤษมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น (Beginner Fundamental Level)

จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหาทางภาษา	แนวการจัดการเรียนการสอน
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษหลัก 1 – 4 (ชั้น ป.5 – 6) มีจุดประสงค์ดังนี้ 1. เพื่อใช้สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่านและเขียนอย่างถูกต้องชัดเจน และเหมาะสมกับระดับที่เรียน 2. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานในการเรียนระดับที่สูงขึ้น มีความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์การใช้ภาษา 3. เพื่อให้สามารถพูด ฟัง และสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ อ่านออกเสียง และอ่านจับใจความได้ 4. เพื่อให้สามารถสื่อสารเขียนเป็นภาษาอังกฤษด้วยการเขียนข้อความและคำพูดต่างๆ ได้ โดยใช้อักษรตัวพิมพ์ และอักษรตัวเขียน สะกดคำถูกต้องใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง 5. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม โดยใช้สื่อประเภทต่างๆ ทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ พจนานุกรม และสื่ออื่นๆ เป็นเครื่องมือ 6. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมในบริบทภาษาที่สื่อสาร 7. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษและมีนิสัยรักการอ่าน	โครงสร้างทางไวยากรณ์ เป็นประโยคสั้นๆ ง่ายๆ เกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้ การทักทาย กล่าวลา แนะนำตนเองและผู้อื่น ขอบคุณ ขอโทษ พูดแทรกอย่างสุภาพ ขออนุญาต ขอร้องหรือออกคำสั่งให้ปฏิบัติตาม คำสั่งประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคคำตอบ ในวงคำศัพท์ที่กำหนด คลังคำ เป็นคำที่ปรากฏในโครงสร้างทางไวยากรณ์ในระดับนี้ เป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว วัฒนธรรม และสภาพแวดล้อมของผู้เรียนเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สถานที่ ทิศทาง วัน เดือน ปี ฤดูกาล ฯลฯ ซึ่งเป็นคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำอุทาน ในวงคำศัพท์ประมาณ 940 – 1050 คำ นอกเหนือจากวงคำศัพท์เดิม ซึ่งผู้เรียนเคยเรียนมาแล้วในระดับประถมศึกษาปีที่ 3 – 4 ประมาณ 360 – 450 คำ รวมคำศัพท์ที่สะสม 1300 – 1500 คำ ฯลฯ	เพื่อให้บรรลุตามจุดประสงค์ จึงจัดการเรียนการสอนดังนี้ 1. เน้นการสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน เขียน ให้สอดคล้องกัน ในการจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง ควรใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในห้องเรียน 2. ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนได้แสดงออก ครูเป็นผู้ดูแล ให้ความสะดวก ด้านสื่อการเรียนการสอน ให้คำแนะนำเพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ 3. เน้นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ความสุข สนุกสนาน เพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ 4. รูปแบบของการจัดกิจกรรมจะมีลักษณะเป็นการมอบหมายงาน (Task – based) ให้ผู้เรียนปฏิบัติซึ่งผู้เรียนจะต้องร่วมมือกันและมีปฏิสัมพันธ์ กระทำกิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่ม ใช้การแสดงบทบาทสมมติ เกม เพลง และอื่นๆ เพื่อฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ 5. ส่งเสริมและเสริมแรงจิตใจให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกในการร่วมกิจกรรมทางภาษา

* จาก หนังสือ หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

4.2 หลักสูตรภาษาอังกฤษ PHIMEP

4.2.1 ความเป็นมาของโครงการ PHIMEP

โครงการ PHIMEP หรือ Pittwater House International Master English Programme เป็นโครงการการสอนภาษาอังกฤษภายใต้ความร่วมมือระหว่างโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถมกับ The Pittwater House Schools Australia

Pittwater House Schools เป็นโรงเรียนที่มีลักษณะพิเศษเรียกว่า “twin school” ซึ่งจัดให้มีการเรียนการสอนระดับประถมศึกษา (primary education) และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (secondary school) สำหรับนักเรียนชายและหญิง ตั้งแต่วัยก่อนวัยเรียนไปจนถึงอายุ 12 ปี ปัจจุบัน The Pittwater House Schools ตั้งอยู่ที่ Collaroy Sydney Australia โดยมี Mr.Rex Morgan, M.B.E. เป็นผู้ก่อตั้งโรงเรียนในปี ค.ศ.1962 รวมทั้งเป็นผู้บริหารโรงเรียนจนถึงปัจจุบัน

ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา Mr.Morgan ได้ดำเนินโครงการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในต่างประเทศหลายโครงการ จนกระทั่งในช่วงปี คริสตศักราช 1990 ได้มีการจัดตั้ง Pittwater House International ขึ้น เพื่อส่งเสริมการจัดการศึกษาในหลากหลายรูปแบบ โดยมีกลุ่มเป้าหมายอยู่ในประเทศต่างๆ ภายนอกประเทศออสเตรเลีย

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทยนั้น Mr.Morgan ได้ประสานความร่วมมือกับโรงเรียนอัสสัมชัญ และภราดาเลอชัย ลวสุต อดีตผู้อำนวยการโรงเรียนอัสสัมชัญ จัดให้มีโครงการโรงเรียนภาคฤดูร้อน (Summer Schools) ให้กับนักเรียนของโรงเรียนอัสสัมชัญได้ไปเรียนภาษาอังกฤษในช่วงฤดูร้อนที่ Collaroy Campus ของ Pittwater House Schools นอกจากนั้น Pittwater House ยังได้ให้การต้อนรับบุคลากรระดับสูงของโรงเรียนอัสสัมชัญ และได้เยี่ยมชมโรงเรียนอัสสัมชัญ เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความคิดเห็นอีกด้วย

เมื่อโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ได้ริเริ่มให้มีโครงการการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 6 โดยใช้หลักสูตรต่างประเทศ และมีครูเจ้าของภาษาเป็นผู้สอนนั้น จึงได้ร่วมมือกับ Pittwater House Schools จัดให้มีโครงการ PHIMEP ขึ้น โดยมี One Inter School (OIS) เป็นตัวแทนดำเนินการในประเทศไทย จัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษภายในโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถมขึ้น ได้มีการลงนามข้อตกลงในสัญญาเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ.2539 และเริ่มการเรียนการสอนในเดือนพฤษภาคม พ.ศ.2540

4.2.2 เป้าหมายและจุดประสงค์ของโครงการ PHIMEP

โครงการ PHIMEP มีการวางโครงสร้างเพื่อนำไปใช้ในการสอนเด็กนักเรียนให้สามารถฟัง เข้าใจ และพูดภาษาอังกฤษได้อย่างครอบคลุมในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ครูโรงเรียนอัสสัมชัญที่เป็นคนไทยรับผิดชอบด้านการสอนให้นักเรียนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามทางโครงการ PHIMEP ก็ช่วยเพิ่มเติมในสองทักษะนี้ให้เช่นกัน นักเรียนจะได้เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนที่แตกต่างไปจากการสอนของหลักสูตรไทย/อังกฤษ ด้วยความคาดหวังว่าวิธีการสอนทั้งสองแบบจะเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน เมื่อสำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้ว คาดว่านักเรียนส่วนใหญ่จะเข้าใจภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี¹ และสามารถสื่อสารกันได้ด้วยภาษาอังกฤษที่ดีทั้งนี้ ได้มีการชี้แจงเป้าหมายและจุดประสงค์ของโครงการ PHIMEP ไว้อย่างชัดเจนใน PHIMEP Teachers' Manual 2001 และ PHIMEP Syllabus (Revised March 2001) ดังนี้

เป้าหมาย

เป้าหมายของโครงการ PHIMEP² คือ

- แนะนำทางให้นักเรียนมีความมั่นใจ และรู้สึกผ่อนคลายที่จะสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ
- ทำให้นักเรียนมีความสามารถที่จะสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษทั้งในรูปแบบของการพูดและการเขียน
- พัฒนานักเรียนให้พร้อมสำหรับการศึกษาต่อทั้งในและ / หรือต่างประเทศ

จุดประสงค์

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว โครงการ PHIMEP³ จึง

- ว่าจ้างครูที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสม พร้อมด้วยทักษะ ความรู้ ความกระตือรือร้น และแรงจูงใจในการทำงาน
- เสริมสร้างบรรยากาศในการเรียนที่สร้างสรรค์และผ่อนคลาย
- จัดให้มีโครงการสอนภาษาอังกฤษในรูปแบบที่มีการซึมซับทางภาษา (Immersion pattern) อย่างสมบูรณ์
- ใช้หลักสูตรที่ออกแบบเป็นลำดับขั้นสำหรับนักเรียนตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 6
- เน้นที่การพูดและการฟังในชั้นปีต้นๆ รวมทั้งพัฒนานักเรียนด้านการอ่านและการเขียนในชั้นปีต่อๆ มา
- เน้นที่การออกเสียง

- เสริมสร้างความร่วมมือ และความสัมพันธ์อันดีร่วมกันกับครูไทย
- จัดให้มีแหล่งการศึกษาค้นคว้าที่มีคุณภาพ
- มีการสังเกตและประเมินการปฏิบัติงานของครู ความเหมาะสมของโครงการ และผลการเรียนของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ
- รับฟังข้อคิดเห็นของบุคลากรของโรงเรียนอัสสัมชัญและผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอ

กล่าวโดยสรุปแล้ว เป้าหมายหลักของโครงการ PHIMEP คือ การสอนให้นักเรียนมีความสามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ โดยเน้นที่ทักษะการฟังและทักษะการพูดเป็นหลัก รวมทั้งเสริมทักษะการอ่านและการเขียนให้นักเรียนด้วย แนวทางการทำงานของ โครงการ PHIMEP เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้นจึงได้ให้ความสำคัญกับครูผู้สอน การจัดการเรียนการสอน หลักสูตร การสนับสนุนทางทรัพยากร การปฏิสัมพันธ์กับครูไทยและการประเมินผล

¹ แปลและเรียบเรียงจาก "The Programme is structured predominantly to teach young children to listen, understand and speak English in an intensive but relaxed atmosphere. The Assumption College Thai staff is responsible for teaching the students to read and write English, however the PHIMEP programme also addresses these language skills to some extent. The pupils are encouraged to relate to English taught in an entirely different way to that of the Thai/English curriculum, but it is expected that each is of benefit to the other. By the end of Prathom 3 we (PHIMEP) anticipate that most pupils will have a sound understanding of the language and be able to communicate with each other in good English" ใน PHIMEP Teachers' Manual 2001 , p.2

² แปลและเรียบเรียงจาก "The Pittwater House International Master English Programme aims to:

- guide students in gaining confidence and comfort with English communication
- provide the students with an ability to communicate competently using English, both orally and in the written form
- develop the students in preparation to undertake further study within Thailand and/of overseas."

ใน Pittwater House International Master English Programme : Syllabus (Revised March 2001),

p.3

³ แปลและเรียบเรียงจาก "The aims of the Pittwater House International Master English Programme will be met by:

- employing highly skilled, enthusiastic and motivated, suitably qualified teachers
- developing creative, comfortable, learning environment
- providing a programme for teaching English in a total 'immersion' model
- using a sequential programme for students from Prathoms 1-6

- focusing on Speaking and Listening in the early years, as well as developing the students Reading and Writing in latter years
- focusing on pronunciation of sounds
- developing a co-operative, cohesive support with the students' Thai teachers
- providing quality resources
- regularly monitoring and assessing teacher performance, programme suitability and esurient outcomes
- seeking regular feedback from Assumption College staff and parents

ใน Pittwater House International Master English Programme : Syllabus (Revised March 2001),p.4

4.2.3 การจัดชั้นเรียน

ในปีการศึกษา 2546 มีนักเรียนของโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม เข้าร่วมโครงการ PHIMEP ทั้งสิ้น 2,977 คน จากนักเรียนทั้งหมด 3,290 คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1,2,3,4,5 และ 6 จำนวน 598 , 583 , 484 , 467 , 380 และ 465 ตามลำดับดังนี้

ชั้น	นักเรียนที่ไม่ได้ร่วม โครงการ PHIMEP (NON-PHIMEP)	นักเรียนที่ร่วม โครงการ PHIMEP (PHIMEP)	รวม
ประถมศึกษาปีที่ 1	-	598	598
ประถมศึกษาปีที่ 2	17	583	600
ประถมศึกษาปีที่ 3	16	484	500
ประถมศึกษาปีที่ 4	33	467	500
ประถมศึกษาปีที่ 5	120	380	500
ประถมศึกษาปีที่ 6	127	465	592
รวม	313	2,977	3,290

ในการจัดแบ่งชั้นเรียนนั้น ในชั้นเรียนปกติที่จัดโดยโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม มีนักเรียนประมาณห้องละ 50 คน เมื่อจัดนักเรียนเข้าชั้นเรียนของโครงการ PHIMEP นั้น ในแต่ละห้องจะมีนักเรียนได้ไม่เกิน 20 คน ตามข้อตกลงในสัญญาที่จัดทำไว้ก่อนเริ่มโครงการ

4.2.4 หลักสูตร

หลักสูตรการเรียนการสอนของโครงการ PHIMEP เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นใหม่สำหรับนักเรียนของโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถมโดยเฉพาะ ทางโครงการ PHIMEP ได้วางนโยบายด้านหลักสูตรของโครงการ PHIMEP ได้ระบุไว้อย่างชัดเจน ดังนี้

“หลักสูตร PHIMEP พัฒนาขึ้นสำหรับนักเรียนไทยที่เข้าร่วมโครงการการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

ตั้งแต่เริ่มต้นของชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คาดว่า นักเรียนมีทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษค่อนข้างน้อยมาก นักเรียนหลายคนได้เคยเรียนกับครูชาวต่างประเทศมาก่อนในช่วงอนุบาล และรู้คำศัพท์พื้นฐานในภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสีจำนวนตัวเลข และตัวอักษร นักเรียนที่โรงเรียนอัสสัมชัญ เรียนภาษาอังกฤษ 6 คาบต่อสัปดาห์ ครูของ PHIMEP รับผิดชอบการสอน 3 คาบ อีก 3 คาบเป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษชาวไทยในชั้นเรียนกับครูไทยจะเน้นไปที่ไวยากรณ์ คำศัพท์ การอ่านและการคัดลายมือ ครูไทยจะสอนให้เกิดความเข้าใจ “คำศัพท์” และการอ่าน มีการใช้ Language patterns แบบเดียวกับของหลักสูตร PHIMEP บทบาทของครู PHIMEP คือ ให้เน้นไปที่ทักษะการพูดและการฟังรวมทั้งกระตุ้นด้านทักษะการอ่านและการเขียนด้วย

หลักสูตรของ PHIMEP ออกแบบขึ้นเพื่อเน้นไปที่ทักษะการพูดและการฟังมากกว่าการเน้นไปที่ทักษะการอ่านและการเขียน และจัดทำขึ้นเป็นลำดับขั้น มีการจัดวาง language pattern ให้เหมาะกับระดับชั้นของนักเรียนในช่วงเวลาที่เหมาะสม language pattern ที่เป็นภาษาพูดนั้น เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของหลักสูตร และจำเป็นต้องเน้นทุกวันจนนักเรียนสามารถนำไปใช้ได้อย่างเป็นธรรมชาติ

ให้ใช้การถามคำถามเป็นเครื่องมือพื้นฐานในชั้นเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนได้ตอบคำถามโดยใช้ language pattern ที่ได้เรียนมา คำศัพท์ในชั้นเรียนก็สอดคล้องกับ language pattern ด้วย ซึ่งถือว่ามีความสำคัญมาก ควรมีการกระตุ้นและทบทวน Language pattern และคำศัพท์อย่างต่อเนื่อง และทำให้เป็นกิจวัตรทุกครั้งก่อนเริ่มต้นบทเรียน ในแต่ละวัน การเน้นเรื่องการออกเสียง (pronunciation) ก็มีความสำคัญครูต้องเป็นต้นแบบในการออกเสียงที่ชัดเจน แก้ไขเมื่อนักเรียนออกเสียงผิดในทันทีที่มีการฝึกออกเสียง เล่นเกม ที่ใช้การพูด และการร้องเพลงอย่างสม่ำเสมอ ให้ครูใช้ Phonetic Focus ที่ระบุไว้ในแต่ละบท (unit) เป็นแนวทาง

จากนโยบายด้านหลักสูตรของโครงการ PHIMEP แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงเป้าหมายของโครงการว่า เน้นที่การพัฒนาด้านทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนเป็นหลัก และหลักสูตรได้จัดทำขึ้นเพื่อพัฒนา 2 ทักษะนี้โดยเฉพาะ เป็นการเรียนการสอนโดยใช้ Communicative Approach เป็นเครื่องมือ

เนื้อหาของหลักสูตรจำแนกตามระดับชั้นตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 6 ในแต่ละระดับชั้น แบ่งเนื้อหาออกเป็น 4 บท ในแต่ละบทมีแก่นเรื่องต่างกันไป แต่ก็ยังมีความสอดคล้องกันไป

ตลอดหลักสูตร ในแต่ละบทมีการระบุอย่างชัดเจนถึง จำนวนบทเรียน, ระยะเวลาที่ใช้ในการสอน, คำศัพท์, language pattern, จุดเน้นทางไวยากรณ์ (Grammatical focus), จุดเน้นทางการออกเสียง (phonetic focus) และหน้าที่ทางภาษา (language functions) การนำหลักสูตรไปใช้ ครูผู้สอนต้องสอนตามหลักสูตรและจุดประสงค์รายหลักสูตรที่ทางโครงการได้กำหนดไว้ แต่ครูเป็นผู้วางแผนการสอนในแต่ละคาบด้วยตนเอง และใช้เทคนิควิธีการสอนที่ขึ้นอยู่กับความถนัดของครูแต่ละคน อย่างไรก็ตาม ทางโครงการ PHIMEP ได้กำหนดแนวทางการสอนไว้ คือ

- ให้ครูเป็นต้นแบบของการออกเสียงที่ถูกต้องสำหรับนักเรียน
- เมื่อนักเรียนออกเสียงผิดให้ครูแก้ไขการออกเสียงที่ผิดพลาดนั้นในทันที
- ให้มีการฝึกออกเสียงอย่างสม่ำเสมอ
- ให้ทบทวน language pattern และคำศัพท์อย่างต่อเนื่องก่อนเข้าสู่บทเรียน
- ให้ใช้ Phonetic Focus ที่ระบุไว้ในแต่ละ Unit เป็นแนวทาง

4.2.5 การจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนของโครงการ PHIMEP มุ่งพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ให้สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารที่ถูกต้อง และเหมาะสมกับสถานการณ์ ซึ่งจะพัฒนาทักษะทั้ง 4 อันได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นสำคัญ โดยแบ่งการพัฒนาความสามารถการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่โดดเด่นของโครงการ ออกเป็น 3 ส่วนใหญ่ๆ ดังนี้

1. วิธีการสอน โครงการ PHIMEP ได้ใช้วิธีการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (The communicative approach) โดยมีพื้นฐานจากแนวคิดที่ว่าภาษา คือเครื่องมือในการสื่อสาร และเป้าหมายของการสอนภาษา คือ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร โดยเน้นการสอนเกี่ยวกับ

- ความรู้ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence)
- ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence)
- ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence)
- ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or strategic Competence)

และทางโครงการได้กำหนดวิธีสอน และแผนการสอน ออกมาในรูปแบบ 3P คือ

- ขั้นที่ 1 Review ขั้นเตรียม ทบทวนของเดิม
- ขั้นที่ 2 Presentation ขั้นสอน
- ขั้นที่ 3 Practice ขั้นฝึก
- ขั้นที่ 4 Production ขั้นผลิตผลงาน สรุป

2. กิจกรรม เป็นหัวใจของการสอนของโครงการ PHIMEP ซึ่งกิจกรรมสามารถแบ่ง

ได้ตามทักษะที่เป็นจุดเน้น จัดแบ่งตามวัตถุประสงค์ และสถานการณ์ของการใช้ภาษา ซึ่งจัดแบ่งประเภทของกิจกรรมได้ดังนี้

2.1 กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ และสถานการณ์ของการใช้ภาษา แบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ

2.1.1 กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์

เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยผู้เรียนจะต้องพยายามใช้ภาษาเท่าที่ตนสามารถใช้ได้ เพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจกันได้มากที่สุด เช่น กิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูล

2.1.2 กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ในสังคม

เป็นกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายคล้ายคลึงกับกิจกรรมแรก แต่กิจกรรมนี้ จะกำหนดสถานการณ์ และบทบาทของผู้เรียน ให้สามารถเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ และบทบาทที่ได้รับ เช่น บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง การแสดงละคร

2.2 กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการพัฒนาทักษะต่างๆ

จุดมุ่งหมายหลักของการใช้กิจกรรมนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ได้เหมาะสม ไม่เน้นทักษะใดทักษะหนึ่ง แต่เน้นทั้ง 4 ทักษะ

3. สื่อการเรียนการสอน เป็นจุดเด่นอย่างหนึ่งของโครงการ PHIMEP ใช้สื่อที่ทันสมัย และวัสดุที่เหลือใช้ ที่หลากหลาย แยกได้ดังนี้

- สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ให้ผู้เรียนฟังเพลง ดูวิดีโอ
- สื่อสิ่งพิมพ์ ได้แก่ การจัดบอร์ด แผ่นคำศัพท์ ภาพประกอบ ใบงานที่สร้างสรรค์

จินตนาการ มีหนังสือสำหรับเด็กให้อ่าน

กล่าวโดยสรุป การจัดการเรียนการสอนของโครงการ PHIMEP ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย เน้นความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสาร ผู้เรียนมีโอกาสมากในการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน ครูใช้สื่อที่ครบครัน ทำให้เกิดการสื่อสารแบบสองทางระหว่างครูกับผู้เรียน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

งานวิจัยต่างประเทศ

ฟิวเฮินและครอล (Feldhusen and Kroll. 1991 : 80 - 81) ได้ทำการศึกษาด้วยการตั้งคำถามเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อโรงเรียน การตอบแบบสอบถามของเด็กที่มีความสามารถพิเศษจำนวน 227 คน (บ่งชี้จากระดับไอคิว) โดยนำไปเปรียบเทียบกับกลุ่มที่สุ่มมาจำนวน 226 คน ผลการศึกษาพบว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษจะมีทัศนคติ

ทางบวกเมื่อเริ่มต้นเข้ามาโรงเรียนแต่พวกเขาก็กังวลถึงความเบื่อหน่ายอยู่บ่อยครั้ง เนื่องจากการเรียนการสอนไม่มีความท้าทาย

สุนทร โคตรบรรเทา (2530 : 23 - 25) ; อ้างอิงจาก คีส์ (Keys. 1972 : 248 – 254) ได้รายงานการวิจัยเกี่ยวกับผลของการเร่งรัดที่มีต่อนักศึกษาที่เข้ามหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เมื่ออายุ 16 ปี 5 เดือน หรืออ่อนกว่านั้น โดยกลุ่มควบคุมเข้ามหาวิทยาลัยเมื่ออายุ 17 ปีขึ้นไป ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มผู้เรียนเร็ว เรียนได้ดีกว่าอย่างมีนัยสำคัญในวิชาการทุกด้าน และมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่เรียนปกติ และยังพบว่ากลุ่มผู้เรียนเร็วมีกิจกรรมรวมทั้งด้านกีฬามากกว่ากลุ่มผู้เรียนปกติ ส่วนปัญหาด้านพฤติกรรม คือ กลุ่มที่เรียนปกติแต่เป็นคนเก้ง หรือเป็นกลุ่มนักศึกษาที่เรียนเร็วแต่มีความฉลาดปานกลาง ผู้วิจัยได้สรุปว่า ถ้าเด็กมีระดับสติปัญญาตั้งแต่ 140 ขึ้นไป เด็กผู้ชายควรเข้ามหาวิทยาลัยเมื่ออายุประมาณ 16 ปี และผู้หญิงประมาณ 15 ปี 6 เดือน ซึ่งผลการวิจัย ตรงกับของ สแตนลีย์ (Stanley. 1977) ในการเร่งรัดในมหาวิทยาลัยไม่มีอันตรายต่อการพัฒนาทางด้านอารมณ์แต่ประการใด เช่นเดียวกับงานวิจัยของ เบิร์ช (Birch. 1960) พบว่า ปัญหาด้านอารมณ์เกิดจากการที่ขังเด็กเก่งไว้ในชั้นเรียนที่ไม่มีสิ่งที่น่าสนใจและท้าทาย เบิร์ช กล่าวว่า การเร่งรัดช่วยให้เด็กเก่งมีวุฒิภาวะทางสังคมเพิ่มมากขึ้นและมีผลให้ ค่าใช้จ่ายทั้งของส่วนตัวและสถาบันการศึกษาลดลง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของแจคสัน (Jackson. 1977) ได้สนับสนุนเหตุผลในทางเศรษฐกิจโดยชี้ให้เห็นว่าการเร่งรัดการเรียนหนึ่งปีช่วยประหยัดเงินค่าใช้จ่ายรวมทั้งการค้นพบว่าการเร่งรัดทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และไม่มีการผิดปกติทางอารมณ์และสังคม โดยให้ข้อเสนอแนะว่าการเร่งรัดไม่ควรเกินสองปีในระหว่างเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

ส่วนมอร์แกน (Morgan. 1957 : 71 - 77) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเด็กเก่ง 25 คน หลังจากที่ได้เรียนในโครงการเร่งรัดจากโรงเรียนประถมศึกษา ผู้วิจัยพบว่าเด็กที่ผ่านโครงการเร่งรัดจะเหนือกว่าเด็กที่ไม่ได้เรียนในด้านการเรียน ด้านการเป็นผู้นำ และสามารถปรับตัวได้ดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้เรียนในโครงการเร่งรัด

สุปราณี สนิธิรัตน์ (ม.ป.ป. : 317) ; อ้างอิงจาก มาติสัน และดันน์ (Martinson and Dunn. 1963 : 71) ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมการศึกษาและการบริหารโปรแกรมต่างๆ ในชั้นพิเศษในการให้การศึกษาแก่เด็กที่มีความสามารถพิเศษ ผลการประเมินสรุปได้ว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษจะประสบความสำเร็จด้านการศึกษา การปรับตัวทางสังคม และพัฒนาทักษะในการแก้ปัญหาโดยการใช้สื่อการสอน และครูผู้สอนสามารถนำเข้าสู่บทเรียนด้วยปัญหา ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

ซังค์ (Schunk. 1987 : 149) ได้สรุปงานวิจัยเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ที่อยู่ในชั้นเรียนปกติ เพื่อเป็นแบบอย่างที่มีต่อเด็กอื่นๆ เพื่อคอยกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้เด็กที่มีความสามารถต่ำกว่าให้เป็นเด็กเก่งขึ้นมา จากผลการวิจัยเกี่ยวกับการเลียนแบบพฤติกรรมในชั้นเรียนนั้นพบว่า เด็กไม่เกิดการเลียนแบบจากเด็กเก่ง หรืออยากเรียนเร็วขึ้น พวกเขาจะเรียนแบบจากกลุ่มที่มีความสามารถใกล้เคียงกันกับความสามารถของเขา และจากงานวิจัยได้ชี้แนะ

ว่า เด็กไม่เก่งบางคนมีความหวาดหวั่น เมื่อมีเด็กเก่งเรียนด้วย แต่เมื่อเด็กเก่งไม่อยู่ พวกเขาจะรู้สึกเบื่อกับงาน

งานวิจัยในประเทศ

ลลิตา เหล่าพานิช (2538 : 148 - 151) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ลักษณะทางสังคมและทัศนคติต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยศึกษากับผู้บริหารและครู วิชาการ ใน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตรและด้านการจัดโปรแกรมการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ พบว่า ผู้บริหารและครูวิชาการโรงเรียนมีทัศนคติต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ โดยส่วนรวมมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ซึ่งอาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารโรงเรียนและครูวิชาการได้ตระหนักเห็นความสำคัญต่อการส่งเสริมเด็กเก่งเพื่อให้ได้รับการพัฒนาตนเองได้อย่างสูงสุดตามศักยภาพ

ชุดิกกาญจน์ บุญญะธิติสุข (2546) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และนิสิตมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทั้งจากต่างประเทศและภายในประเทศ พบว่าการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีหลายรูปแบบ ซึ่งรูปแบบการจัดการศึกษามีความสัมพันธ์กับผู้บริหารครูผู้สอน ครูส่งเสริมสนับสนุนการจัดการเรียนการสอน ผู้ปกครอง การจัดโปรแกรมการศึกษา ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าว ก่อให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ฉะนั้นในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในโครงการศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชนเพื่อนำผลการวิจัยไป เผยแพร่ในสถานศึกษากลุ่มเด็กปกติให้ได้รับการพัฒนาความรู้ความสามารถสู่ความเป็นเลิศ คือความสามารถพิเศษได้อย่างกว้างขวางต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม กรุงเทพมหานคร จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาจาก

1. เลือกแบบเจาะจงนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม สังกัดเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวน 20 คน จากจำนวน 500 คน
2. การเสนอชื่อจากครู ผู้ปกครอง เพื่อน และตนเอง
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ดีเยี่ยมตั้งแต่ 90 % ขึ้นไป
4. แบบสำรวจแนวของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุษณีย์ อนุรุทธวงศ์
5. จากแบบทดสอบเชิงลึกด้านภาษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษกำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 คน โดยมีขั้นตอนการเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. เลือกแบบเจาะจงนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม สังกัดเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 จากคุณสมบัติที่อยู่ในกลุ่มประชากร

2. ทำการทดสอบนักเรียนเพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษปลายภาค ปีการศึกษา 2545 เป็นแบบวัดผลสัมฤทธิ์ ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ซึ่งแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางภาษาได้มาจาก

- ครูผู้สอนร่วมกับฝ่ายวัดผลได้จัดทำตารางวิเคราะห์แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษขึ้นเพื่อจะได้เนื้อหาที่ครอบคลุมจากกำหนดการสอน และหลักสูตร

- ครูผู้สอนได้สร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ จากตารางวิเคราะห์แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งครูผู้สอน จบการศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษ และได้ผ่านการอบรมเรื่องการวัดและประเมินผลแล้ว

- แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ จะต้องผ่านการคัดเลือกจากคณะกรรมการคัดเลือกแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฝ่ายวิชาการ อีกครั้งหนึ่ง

- นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไปวิเคราะห์รายข้อ

3. ผลจากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ กับกลุ่มตัวอย่างที่ได้ มีระดับความรู้ความสามารถในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทำคะแนนได้เป็นอย่างดี

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

เป็นการสอนที่ผู้วิจัยได้ประยุกต์ วิธีการสอนของ PHIMEP (3P) และวิธีการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM เข้าด้วยกันเพื่อเป็นการฝึกนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะ พัฒนาทักษะทั้ง 4 ทักษะ อันได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยมีรูปแบบการสอนตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 “ทำไม” (Why....) และขั้น Presentation ซึ่งเป็นขั้นที่นำเข้าสู่บทเรียน โดยใช้ เพลง , นิทาน ฯลฯ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความต้องการเรียน

ขั้นที่ 2 “อะไร” (What....) ซึ่งเป็นขั้นที่ครูเป็นผู้บอกความรู้ให้นักเรียน โดยการอธิบาย หรือสาธิตให้นักเรียนดู

ขั้นที่ 3 “อย่างไร” (How....) และขั้น Practice ซึ่งเป็นขั้นที่ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติจริง ครูเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกเท่านั้น

ขั้นที่ 4 “ถ้า...อะไร...” (What...if) และขั้น Production ซึ่งเป็นขั้นที่ให้นักเรียนค้นพบ และสร้างสรรค์ความรู้, สร้างจินตนาการด้วยตนเอง ทั้งในรูปแบบที่เป็นไปได้หรือเป็นไปไม่ได้

2. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (Pre-test - Post-test)

แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมาโดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ และหาคุณภาพแล้ว

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือมีดังนี้

1. แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539 กระทรวงศึกษาธิการ

1.2 ศึกษารูปแบบการสอนของ PHIMEP

1.3 ศึกษารูปแบบการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

1.4 ศึกษาความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ โดยเฉพาะเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ

1.5 ดำเนินการสร้างแผนการสอน โดยกำหนดเนื้อหาออกเป็น 3 แบบ ดังนี้

1. การฟัง (Listening) จำนวน 4 คาบเรียน ได้แก่

คาบที่ 1 "Cows and pens"

คาบที่ 2 "Where am I ?"

คาบที่ 3 "Try to guess"

คาบที่ 4 "The miracle quiz"

2. การพูด (Speaking) จำนวน 4 คาบเรียน ได้แก่

คาบที่ 5 "Who am I ?"

คาบที่ 6 "A questionnaire on health"

คาบที่ 7 "The expert actor"

คาบที่ 8 "The smart boy"

3. การอ่าน (Reading) การเขียน (Writing) จำนวน 4 คาบเรียน ได้แก่

คาบที่ 9 "Your lucky number"

คาบที่ 10 "You are the first"

คาบที่ 11 "Name poems"

คาบที่ 12 "Story writing"

1.6 การเขียนแผนการสอนประกอบด้วย จุดประสงค์การเรียนรู้ , เนื้อหาสาระ , กิจกรรมการเรียนการสอน , สื่อ-อุปกรณ์การสอน , การวัดและประเมินผล

1.7 นำแผนการสอนไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ และมีความรู้ความสามารถสูงเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ 2 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ 1 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาเพื่อปรับปรุงแก้ไข

1.8 ปรับปรุงแก้ไขแผนการสอนตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

นำแผนการสอนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปดำเนินการสอนกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ จำนวน 10 คน

2. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (Pre-test – Post-test)

2.1 ศึกษาคุณสมบัติที่ต้องการ ด้านเนื้อหา กิจกรรมและวิธีการวัดผลโดยละเอียดตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539 กระทรวงศึกษาธิการ

2.2 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาอังกฤษ

2.3 สร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ มี 3 ส่วน คือ ส่วนเลือกตอบ (Multiple Choice) ส่วนการสัมภาษณ์ความสามารถทางภาษา (Language Proficiency Interview) และส่วนเขียนตอบ (Writing) มีลักษณะดังนี้

2.3.1 แบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง (Listening Test) อยู่ในส่วนเลือกตอบ ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ แล้วนำแบบทดสอบไปวิเคราะห์หาความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก โดยใช้เทคนิค 27% (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 78 – 81)

2.3.2 แบบทดสอบความสามารถด้านการพูด (Oral Test) อยู่ในส่วนการสัมภาษณ์ จำนวน 10 ข้อ 30 คะแนนโดยผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมาเอง โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน โดยมีเกณฑ์ให้คะแนนแต่ละข้อ ดังนี้

ระดับคะแนน 3 คือ ดีมาก	ดูจาก ความคล่องแคล่ว การออกเสียง
สำเนียง และสื่อสารได้
ระดับคะแนน 2 คือ ดี	ดูจาก ขาดอย่างใดอย่างหนึ่ง และ
สามารถสื่อสารได้
ระดับคะแนน 1 คือ ต้องปรับปรุง	ดูจาก สามารถสื่อสารได้อย่างเดียว

2.3.3 แบบทดสอบความสามารถการอ่าน (Reading) การเขียน (Writing) และหลักไวยากรณ์ (Grammar) อยู่ในส่วนเขียนตอบ จำนวน 4 หัวข้อ 20 คะแนน โดยใช้สถานการณ์ต่างๆ ในลักษณะบทสนทนา , เนื้อเรื่อง และการโฆษณา โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละข้อ ดังนี้

ระดับคะแนน 2 คือ ดีมาก	ดูจาก เขียนถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา และ
สื่อสารได้
ระดับคะแนน 1 คือ ดี	ดูจาก เขียนถูกต้องอย่างใดอย่างหนึ่ง
ระดับคะแนน 0 คือ ต้องปรับปรุง	ดูจาก เขียนไม่ถูกต้องทั้ง 2 อย่าง

2.4 นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจ เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ว่าแบบทดสอบความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ในแต่ละข้อมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยกำหนดคะแนนดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดได้ตรงจุดประสงค์ข้อนั้น
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดได้ตรงจุดประสงค์ข้อนั้น
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบไม่สามารถวัดได้ตรงจุดประสงค์

2.5 หาคะแนนผลรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยมีค่า IOC ระหว่าง 0.50 – 1.00 ซึ่งเป็นค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ดี

2.6 นำแบบทดสอบไปทดลองกับกลุ่มทดลอง ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ เพื่อหาคุณภาพรายข้อ และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

2.7 เลือกแบบทดสอบที่มีค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยมีค่าเฉลี่ย IOC = 0.50 ขึ้นไป ไปใช้ทดสอบความสามารถด้านภาษาอังกฤษ สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One group Pre-test – Post-test Design (ล้วน และ อังคณา สายยศ 2538 : 249)

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

เมื่อ E แทน กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ที่เลือกมาจากกลุ่มประชากรโดยการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง

X แทน การสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

T₁ แทน การทดสอบโดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการฝึก ความสามารถทางภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

T₂ แทน การทดสอบโดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังการฝึก ความสามารถทางภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

2. ขั้นตอนการทดลอง

2.1 ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อเชิญผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อดำเนินการทดลองเครื่องมือ

2.2 ทำการ Pre-test ด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.3 ดำเนินการสอนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้รูปแบบการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM ตามแผนการสอนที่เตรียมไว้ โดยใช้เวลาดำเนินการสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ รวมระยะเวลา 3 สัปดาห์ รวม 12 ครั้ง คือ วันจันทร์ – วันพฤหัสบดี ตั้งแต่เวลา 16.00 – 16.50 น. ระหว่างวันที่ 2 - 20 กุมภาพันธ์ 2547 โดยแต่ละสัปดาห์ ดำเนินการฝึกดังนี้

สัปดาห์ที่ คาบที่	ทักษะ	วัน	เนื้อหา	จุดมุ่งหมาย
1 / 1	การฟัง	จันทร์	"Cows and pens"	เพื่อฝึกทักษะการฟังและพูดตามคำสั่ง
2	"	อังคาร	"Where am I ?"	เพื่อให้นักเรียนฟังคำสั่งและปฏิบัติตามได้
3	"	พุธ	"Try to guess"	เพื่อให้นักเรียนมีทักษะการฟังและการคาดคะเน
4	"	พฤหัสบดี	"The miracle quiz"	เพื่อให้นักเรียนมีความคล่องในการฟังและตอบ
2 / 5	การพูด	จันทร์	"Who am I ?"	เพื่อให้นักเรียนมีทักษะการพูดมีความกล้าตัดสินใจ
6	"	อังคาร	"A questionnaire on health"	เพื่อให้นักเรียนฝึกการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์
7	"	พุธ	"The expert actor"	เพื่อให้นักเรียนมีทักษะการพูดที่มั่นใจ และมีจินตนาการ
8	"	พฤหัสบดี	"The smart boy"	เพื่อให้นักเรียนมีทักษะการพูด และพัฒนาทักษะการจำ
3 / 9	การอ่าน	จันทร์	"Your lucky number"	เพื่อฝึกการอ่านรายละเอียดและพัฒนาทักษะคณิตศาสตร์เบื้องต้น
10	"	อังคาร	"You are the first"	เพื่อฝึกการอ่านรายละเอียดการอ่านและพัฒนาทักษะการอ่านเร็ว
11	การเขียน	พุธ	"Name poems"	เพื่อฝึกทักษะการเขียนในการเพิ่มพูนคำศัพท์ และใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์
12	"	พฤหัสบดี	"Story writing"	เพื่อฝึกการหาวิธีการผูกเรื่อง และใช้จินตนาการ

2.4 หลังจากดำเนินการสอนครบแล้ว นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นชุด Pre-test มาทำการสอบ Post-test อีกครั้งหนึ่ง

3. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ SPSS for Windows โดยแยกตามความมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

1. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM โดยใช้การคำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และค่าเฉลี่ยร้อยละ (Average)

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM โดยใช้การทดสอบสมมติฐาน การหาค่าที่ (t – test dependent) ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม โดยใช้ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 สถิติพื้นฐาน

3.1.1 หาค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนน โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

(Ferguson. 1981 : 49)

3.1.2 หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตร

$$S = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

(Ferguson. 1981 : 68)

3.2 สถิตินิพจน์อำนาจจำแนก

ค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่าย ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้เทคนิค 27% จากตารางวิเคราะห์ข้อทดสอบของ จุง เตร์ ฟาน (Fan. 1952 : 3 - 32)

3.3 สถิติหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ ใช้สูตร KR – 20

หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยคำนวณจากสูตร KR – 20 (Kuder-Richardson - 20) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 168)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[\frac{1 - \sum pq}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	p	แทน	สัดส่วนของผู้ทำได้ในแต่ละข้อ = $\frac{\text{จำนวนคนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$
	q	แทน	สัดส่วนของผู้ทำผิดในแต่ละข้อ = $1 - p$
	$\sum pq$	แทน	ผลรวมของความแปรปรวนของแบบทดสอบ
	S_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบ

3.4 การทดสอบค่าที (t – test dependent)

สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน เป็นการหาค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวที่วัดสองครั้ง

การคำนวณหาค่าที่แบบจับคู่ (matched - paired)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

โดย df = N – 1

ให้	D	แทน	ความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่
	N	แทน	จำนวนคน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM โดยการฝึกทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ เมื่อดำเนินการสอนและทดลองโดยใช้การสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM เสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยจึงได้เสนอออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

ปรากฏผลวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 คะแนน ค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

คนที่	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ ก่อนการสอน (คะแนนเต็ม 70 คะแนน)	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ หลังการสอน (คะแนนเต็ม 70 คะแนน)	ผลต่างของผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนภาษาอังกฤษ
1	59	68	9
2	55	67	12
3	49	65	16
4	50	59	9
5	51	59	8
6	42	60	18
7	39	59	20
8	39	58	19
9	41	60	19
10	41	58	17
$\sum X$	466	613	147
$\bar{X}$	46.6	61.3	14.7
S	7.151	3.831	4.715

จากตาราง 1 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และหลักไวยากรณ์ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการสอน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 46.6 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.151 จัดว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และหลักไวยากรณ์ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการสอน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 61.3 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.831 จัดว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ หลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM อยู่ในระดับสูงขึ้น

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	s	$\sum X$	$(\sum D)^2$	t
ก่อนการสอน	10	46.6	7.151			
				147	21609	9.859**
หลังการสอน	10	61.3	3.831			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM สูงขึ้นกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่าผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ หลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM สูงขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการ การสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM โดยสรุปสาระสำคัญและผลการวิจัยได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนโดยวิธีบูรณาการ การสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ หลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM อยู่ในระดับสูงขึ้น
2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการสอนโดยวิธีบูรณาการ การสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM สูงขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียน อัสสัมชัญแผนกประถม กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 คนซึ่งได้มาจาก

1. เลือกแบบเจาะจงนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ
2. การเสนอชื่อจากครู ผู้ปกครอง เพื่อน และตนเอง
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ดีเยี่ยมตั้งแต่ 90 % ขึ้นไป
4. แบบสำรวจแววของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุษณีย์ อนุรุทธวงศ์

5. จากแบบทดสอบเชิงลึกด้านภาษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

2. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (Pre-test – Post-test) แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง (Listening Test) เป็นแบบเลือกตอบ ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน

ส่วนที่ 2 แบบทดสอบความสามารถด้านการพูด (Oral Test) เป็นแบบการสัมภาษณ์ จำนวน 10 ข้อ 30 คะแนน ที่มีระดับการประเมินเป็นมาตราส่วนช่วงคะแนน 3 ช่วง

ส่วนที่ 3 แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่าน การเขียน หลักไวยากรณ์ (Writing Test) จำนวน 4 หัวข้อ 20 คะแนน

ดำเนินการสอนตามแผนการสอน สัปดาห์ละ 4 คาบต่อสัปดาห์ รวมระยะเวลา 3 สัปดาห์ รวม 12 ครั้ง คือ วันจันทร์ ถึง วันพฤหัสบดี เวลา 16.00 – 16.50 น. ระหว่างวันที่ 2 - 20 กุมภาพันธ์ 2547 แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติที (t – test dependent)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM โดยใช้การคำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และค่าเฉลี่ยร้อยละ (Average)

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM โดยใช้การทดสอบสมมติฐานการหาค่าที (t – test dependent) ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยภายในกลุ่ม โดยใช้ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM ผลสรุปว่า

นักเรียนเมื่อได้รับการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 61.3 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.831

มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูงขึ้น

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนโดยวิธีบูรณาการ การสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM ผลสรุปว่า

นักเรียนได้คะแนนก่อนและหลังการสอนแตกต่างกัน โดยก่อนการสอนโดยวิธีบูรณาการ การสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 46.6 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.151 และหลังจากได้รับการสอนโดยวิธีบูรณาการ การสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 61.3 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.831 และผลการเปรียบเทียบ ของนักเรียนที่มีความสามารถ พิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการ การสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM พบว่ามีประเด็นสำคัญซึ่งผู้วิจัยนำ มาอภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทาง ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับสูงขึ้น หลังจากที่นักเรียนได้รับการสอนโดยวิธีบูรณาการ การสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และแสดงให้เห็นว่าการใช้รูปแบบการสอนโดยวิธีบูรณาการ การสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM เป็นรูปแบบการสอนหนึ่งที่สามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ ทั้ง 4 ทักษะ ซึ่งเป็นประโยชน์ในการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของโรง เรียน อีกทั้งยังสามารถพัฒนาวิธีการสอนให้มีประสิทธิภาพเพื่อพัฒนาจุดด้อยของนักเรียนใน การเติมเต็มศักยภาพ และสามารถนำภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องแคล่ว

2. จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการสอนโดยวิธีบูรณาการ การสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการสอนนี้เป็นรูปแบบการสอนที่สร้างประสบการณ์ใหม่ให้แก่ นักเรียน ทำให้นักเรียนมีอิสระทางความคิด และเกิดความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ มากยิ่งขึ้น

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับ (Morgan. 1957 : 71 – 77) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเด็ก เก่ง 25 คน หลังจากที่เด็ก 12 คน ได้เรียนในโครงการเร่งรัดจากโรงเรียนประถมศึกษา พบว่า เด็กที่ผ่านโครงการเร่งรัดจะเหนือกว่าเด็กที่ไม่ได้เรียนในด้านการเรียน ด้านการเป็นผู้นำ และ สามารถปรับตัวได้ดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้เรียนในโครงการเร่งรัด ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับ

มาร์ติน และดันน์ (Martinson and Dunn, 1963 : 71 อ้างถึงใน สุปราณี สนธิรัตน์ ม.ป.ป. : 317). ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมการศึกษาและการบริหารโปรแกรมต่างๆ ในชั้นพิเศษในการให้การศึกษาแก่เด็กที่มีความสามารถพิเศษ ผลการประเมินสรุปได้ว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษจะประสบความสำเร็จด้านการศึกษา การปรับตัวทางสังคม และพัฒนาทักษะในการแก้ปัญหา โดยการใช้สื่อการสอน และครูผู้สอนสามารถนำเข้าสู่บทเรียนด้วยปัญหา ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และผลการวิจัยของซุติกาญ์ บุญญะธิติ (2546) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และนิสิตมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ใน ระดับสูง นักเรียนสามารถนำกระบวนการนี้ไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องแคล่ว

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นรูปแบบการสอนรูปแบบหนึ่งที่สามารถพัฒนาทักษะทั้ง 4 ทักษะได้เป็นอย่างดี สามารถพัฒนาจุดด้อยของนักเรียนในการเติมเต็มศักยภาพสู่ความเป็นอัจฉริยะ สามารถนำมาจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษในโรงเรียนและผู้สนใจ อีกทั้งยังสร้างประสบการณ์ใหม่ๆ ให้แก่นักเรียน ครูเป็นเพียงผู้แนะนำ กระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และมีจินตนาการ ที่สำคัญนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษสามารถนำภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า เวลาในบางกิจกรรมน้อยเกินไป ซึ่งอาจเป็นการปิดกั้นไม่ให้นักเรียนได้แสดงออกอย่างเต็มที่ จึงควรขยายเวลาในการจัดกิจกรรมให้นานขึ้น เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอน
2. ผู้สอนควรสังเกตพฤติกรรมนักเรียนและบันทึกพฤติกรรมต่างๆ ที่พบในแต่ละวัน ด้วย เพื่อความสะดวกในการประเมินและทำให้ทราบความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคนด้วย เช่น นักเรียนบางคนมีทักษะการเขียน หรือการแต่งเรื่องได้ดี แต่นำเสนอได้ไม่ดี และผู้สอนควรนำจุดบกพร่องต่างๆ ไปแก้ไขด้วย
3. ในกระบวนการกลุ่มการทำงานกลุ่ม ควรให้นักเรียนแบ่งหน้าที่และมีส่วนร่วมในกลุ่ม ให้ชัดเจนและทั่วถึงทุกคน ถ้ากลุ่มใดยังมีกระบวนการกลุ่มไม่ดีก็ควรเข้าไปให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ
4. ผู้สอนควรใช้คำถามกระตุ้นให้นักเรียนได้เกิดความอยากรู้อยากเห็น และอยากตอบคำถาม และข้อคำถามจะต้องสร้างความรู้สึกล้นให้นักเรียนกล้าแสดงออกทางความคิด
5. การทดลองครั้งนี้ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการเรียนรู้ การสังเกต รู้จักแก้ปัญหา และคิดได้อย่างสร้างสรรค์ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ

PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM จึงเป็นรูปแบบการสอนหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาศักยภาพของนักเรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยและพัฒนารูปแบบการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM ในระดับชั้นอื่นๆ และในสาขาวิชาอื่นๆ เช่น วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา เป็นต้น
2. ควรมีการติดตามผลและช่วยเหลือนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ โดยใช้วิธีการสอน และหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนเหล่านี้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2540). **หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กานดา ณ ถลาง. (2515). **“วิธีการสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา,”** กรุงเทพฯ : ศูนย์ภาษาอังกฤษของโครงการพัฒนามหาวิทยาลัย.
- กมลพรรณ ชีวพันธุ์ศรี. (2545) **สมองกับการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ : บริษัทส่งเสริมการศึกษาและจริยธรรม จำกัด.
- กรมวิชาการ. (2542). **แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อสร้างคุณลักษณะ ดี เก่ง มีสุข**. (เอกสารประกอบการประชุมปฏิบัติการ โครงการทดลองรูปแบบกระบวนการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาคุณภาพของเด็กไทย). ม.ป.พ. ถ่ายเอกสาร.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ,สำนักงาน. (2536). **รายงานการประเมินผลการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศที่มีความสามารถพิเศษ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ,สำนักงาน. (2541). **“แผนพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ,”** กรุงเทพฯ : ศูนย์ปฏิบัติการแห่งชาติเพื่อการพัฒนาคน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- ดร.เนตร อัสชสวัสดิ์. (ม.ป.ป.). **เอกสารวิชานวัตกรรมเทคโนโลยีและการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับการสอนสังคมศึกษา**. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จงกลณี มีมงคล. (2534). **“การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่สอนโดยแนวการสอนเพื่อการสื่อสารที่มีไวยากรณ์เสริมและไม่มีไวยากรณ์เสริม,”** วิทยานิพนธ์ กศ.ม (การอุดมศึกษา) พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- จำนง พรายแถมแซ. (2533). **เทคนิคการวัดและประเมินผลการเรียนรู้กับการสอนซ่อมเสริม (ตามกระบวนการทางวิทยาศาสตร์)**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ชุติกานุจน์ บุญญะธิติสุข. (2546). **การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดุขุฎี บริพัตร ณ อยุธยา, หม่อม. (2531). **เด็กปัญญาเลิศ**. กรุงเทพฯ : ปาณยา.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2535). **การวิจัยเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2525. (2535). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อรณผลการพิมพ์.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2533). **การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ**. กรุงเทพฯ :

แวนแก้ว.

- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2530). *การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์* สำนักทดสอบ
ทางการศึกษาและจิตวิทยา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชรวิทย์ เกตุแก่นจันทร์. (2540 : 33). “*สมองกับการเรียนรู้*,” ในเอกสารประกอบการประชุม
เชิงปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- โรงเรียนอัสสัมชัญแผนประถม. (2541). *เอกสารวิเคราะห์หลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ
วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. หน้า 1.
- , *เอกสารวิเคราะห์หลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ วิชาภาษาอังกฤษ หลักสูตร
ออสเตรเลีย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. หน้า 1.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2536). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- , (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. ภาควิชาการวัดผลและวิจัยทาง
การศึกษา.
- ลลิตา เหล่าพานิช. (2538). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ลักษณะ
ชีวภาพและทัศนคติการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศในโรงเรียนประถม
ศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร*.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิญญา วิศาลาภรณ์. (2542). “*เอกสารประกอบรายวิชาวัดผล 502 .*” การวางแผนสร้าง
แบบทดสอบ.
- ศักดิ์ชัย นิรัญทวี และไพเราะ พุ่มม้น. (2542). *วัฏจักรการเรียนรู้ 4 MAT การจัดการกระบวนการ
การเรียนรู้เพื่อส่งเสริมคุณลักษณะเก่ง ดี มีสุข*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ SR Printing.
- ต้นสนีย์ จัตุรคุปต์, กิจจา ฤทธิจรและบริษัทแปลน พับบริชซิง. (2542). “*สมอง : มหัศจรรย์
แห่งการเรียนรู้*,” สารปฏิรูป.
- ศรียา นิยมธรรม. (2535). *เด็กปัญญาเลิศและเด็กที่มีความสามารถเฉพาะทาง*. กรุงเทพฯ :
ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สมศักดิ์ ภูวิภาดาธรรม. (2537). *เทคนิคการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช.
- สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. (2541). “*ระบบการเตรียมความพร้อมทางสมอง*” วิชาการ.
- สำนักนายกรัฐมนตรี. (2539). *แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8*. กรุงเทพฯ : สำนัก
งานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สำอองค์ หิรัญบุรณะและคณะ. (2544). *รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความ
สามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดี.

สุนทร โคตรบรรเทา. (2530). *“ครูสอนเด็กเก่ง,”* กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร.

สุปราณี สนิธิรัตน. (ม.ป.ป.). *จิตวิทยาเด็กพิเศษ.* กรุงเทพฯ : คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

สมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ.* กรุงเทพฯ : สำนัก
พิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุศักดิ์ หลาบมาลา. (2542). “พຽ່ງนี้เราจะสอนสมองนักเรียน” วิชาการ.

อารี สัตนหลี. (2535). *พหุปัญญาและการเรียนแบบร่วมมือ.* กรุงเทพฯ : สมาคมเพื่อการ
ศึกษาเด็ก.

อุษณีย์ โพธิสุข. (2537). *สร้างลูกให้เป็นอัจฉริยะ* กรุงเทพฯ : ผู้จัดการ.

----- . (2537). เอกสารประกอบการสอน กพ 554 *วิธีสอนเด็กปัญญาเลิศ* กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.

----- . (2540). *โรงเรียนจะพัฒนาเด็กอัจฉริยะเด็กได้อย่างไร.* กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนา
อัจฉริยะภาพเด็กและเยาวชน.

----- . (2541). *รายงานการวิจัยประกอบร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ การ
ศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ.* กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี.

----- . (2542). *สร้างลูกให้เป็นอัจฉริยะ เล่ม 3 เมื่อลูกรักมีปัญหา.* กรุงเทพฯ :
แฟมิลี่ไวดเรด.

----- . (2543). *แผนที่สู่การพัฒนาอัจฉริยะภาพเด็ก.* กรุงเทพฯ : มูลนิธิสดศรี – สฤษดิ์วงศ์.

Fan, Chung – Tah. (1952). *Item Analysis Table.* New Jersey : Princeton.

Feldhusen, J.F. and Kroll, M.D. (1991). *“Boredom or challenge for the Academically
Talented in school,”* Gifted Education International. 7 : 80-81.

Gardner, H. (1983). *Frames of mind : the theory of multiple intelligence* : New York
: Base Books.

----- . (1993, June). “Types of Intelligences,” Roeper Review. *A Journal on Gifted
Education.* (22) : 231.

Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education* New York : McGraw-Hill.

Husen, Torsten and T. Neville Postlethwaite. (1985, ”). *“The International
Encyclopedia of Education,”* v.1 London : Pergamon Press Ltd.

Johnson, Patricia. (1986, July). “Acquisition of Scheme for Comprehension and
Communication : A Study of Reading-Writing Relationship in ESL,” *RELC
Journal.* 17(1) : 13

Lazear, David. (1991). *Seven Ways of Knowing : teaching for multiple Intelligences.*

Arizona : Zephyr Press.

McCarthy, Bernice, (1985, April). "What 4 MAT Training Teaches Us about Staff Development," ***Education Leadership***.

----- . (1990, October). "Using the 4 MAT System to Bring Learning Styles to Schools," ***Education Leadership***.

Mogan, Anthonia (1957). "Critical Factors in the Academic Accle Ration of Gifted Children A follow-up study," ***Psycholo gical Reports*** 5.

Naisbitt, John. (1994). ***Global Paradox*** p. 26. London : Nicholas Brealey.

Schunk, Dale A. (1987). "Peer Models and children's Behavioral Change," ***in Review of educational Research***. 57(3) : 149.

Scott, Harry V. (1994, August). "A Serious Look at the 4 MAT Model," ***Dissertation Abstracts International***. 1(5) P.16.

Tomon, SHO. (1977). "A Diachronic and Synchromic Study of the Motivation for Learning English in Nigeria," ***English Language Teaching Journal***. 31 : 149-156.

Ursin Valerie Dee. (1995, November). "Effects of the 4 MAT System of Instruction on Achievement Products, And Attitudes Toward Science of Ninth-Grade Students," ***Dissertation Abstracts International***. 48(3) : 349 – 350.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

ก. แผนการสอน

ข. ตัวอย่างแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง

ตัวอย่างแบบทดสอบความสามารถด้านการพูด

ตัวอย่างแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่าน การเขียน และหลักไวยากรณ์

ค. ตารางเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบความสามารถ

ด้านการฟัง ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ

PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

ตารางเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบความสามารถ

ด้านการพูด ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ

PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

ตารางเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบความสามารถ

ด้านการอ่าน การเขียน และหลักไวยากรณ์ ของนักเรียนที่มีความ

สามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอน

โดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ

4 MAT SYSTEM

ง. รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก ก
แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

แผนการจัดการเรียนรู้

วิชา ภาษาอังกฤษ.....ชั้น...ป. 4..... ภาคเรียนที่ ...2.... ปีการศึกษา...2546.....
เรื่อง...Cows and ทักษะ...การฟัง..... สัปดาห์ที่...1.... คาบที่...1...

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถฟังประโยคที่ได้ยิน แล้วปฏิบัติตามคำสั่งได้
2. นักเรียนสามารถใช้คำกริยา(Verbs) และคำกริยาวิเศษณ์ (Adverbs) ได้
3. นักเรียนสามารถพัฒนาการทำงานด้วยมือได้อย่างคล่องแคล่ว

เนื้อหาสาระ

เรื่อง : Cows and.....
: Adverbs (quickly , slowly , loudly , quietly , fast , heavily)
Verbs (jump , hop , skip , dance , shout , run , carry)

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ตอนที่ 1 การสอน Adverbs ด้วยกิจกรรม

1. ครูเขียนคำ Adverbs ลงบนกระดาน เพื่อแนะนำให้นักเรียนรู้จัก
2. ครูอ่านคำที่เขียนบนกระดาน พร้อม แปลความหมายด้วยท่าทาง แล้วให้นักเรียน บอกความหมายจากท่าทางของครู
3. ครูวางบัตรคำที่เตรียมมา แบ่งออกเป็น 2 พวก (Verbs & Adverbs) สาธิตให้นักเรียนดู โดยหยิบบัตรคำมากองละ 1 ใบ ซึ่งหมายถึง มีคำกริยา 1 คำ และ คำกริยาวิเศษณ์ 1 คำ แล้วครูบอกให้นักเรียนรู้วิธีการเรียงคำอ่าน และปฏิบัติตามคำที่ครูพูด เช่น jump quickly
4. ขออาสาสมัครให้มาหยิบบัตรคำเหมือนที่ครูทำ อ่านบัตรคำ แล้วให้เพื่อนๆ ทำท่าทางตามคำที่อ่าน

ตอนที่ 2

5. บอกนักเรียนว่าวันนี้เราจะเล่นเกมชนิดหนึ่ง
6. ให้นักเรียนยืนเป็นวงกลม 3 วง
7. ครูสาธิตการเล่น โดยกำหนดให้ นักเรียน 1 คนเป็นวัว และอีก 2 คนเป็นคอกวัว และอีกคน 1 คนเป็นเสือคอยจับกินวัวที่วิ่งช้า และหากคอกไม่ได้
8. ให้คนที่ เป็นคอกวัวยืนจับมือกันล้อมตัววัวไว้ด้านใน แล้วคอยฟังคำสั่งซึ่งต้องปฏิบัติดังนี้

- Change the..... = วัววิ่งไปหากอกใหม่
- Change the Cow = คอกวิ่งไปหาตัวใหม่

- Break the..... = ทุกคนแยกออกจากกัน แล้วทำคอกและวัว
กับกลุ่มใหม่ โดยให้ทุกคนได้เปลี่ยนบทบาทของตัวเองจนครบ

9. เริ่มทำกิจกรรม โดยให้นักเรียนตั้งใจฟังคำสั่งครู แล้วปฏิบัติตามคำสั่งให้เร็วที่สุด
10. คนที่ถูกเลือกก็จะให้แสดงท่าประกอบเพลง เดินเปิด

สื่อ – อุปกรณ์การสอน

1. บัตรคำ
2. กรรไกร
3. ดินสอ , ดินสอสี

การวัดและประเมินผล

1. นักเรียนฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง
2. นักเรียนเข้าใจ และสามารถทำตามที่คุณสอน และทำตามจินตนาการได้ถูกต้อง

แผนการจัดการเรียนรู้

วิชา ...ภาษาอังกฤษ.....ชั้น...ป. 4..... ภาคเรียนที่ ...2.... ปีการศึกษา...2546.....
เรื่อง...Where am I ?.... ทักษะ...การฟัง..... สัปดาห์ที่...1.... คาบที่...2...

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถฟังคำสั่ง และปฏิบัติตามได้
2. นักเรียนสามารถฝึกการคิดอย่างมีวิจารณญาณ

เนื้อหาสาระ

เรื่อง : Where am I ?
: Prepositions

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทบทวนการใช้ Verbs , Adverbs
2. ให้นักเรียนปฏิบัติตามคำบอกครู
3. ครูถามนักเรียน Where am I ?
4. ให้นักเรียนฝึกตอบ ครูเขียนประโยคที่นักเรียนบอกมา จนนครบทุกคน
5. ให้นักเรียนช่วยกันพิจารณาว่าประโยคใดน่าจะถูกที่สุด
6. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการถาม – ตอบ Where am I ? โดยอธิบาย Prepositions ที่ใช้ในประโยค
7. ครูแจกใบงานให้นักเรียน
8. ครูบอกให้นักเรียนฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติตาม

สื่อ- อุปกรณ์การสอน

1. ใบงานภาพ
2. ดินสอ

การวัดและประเมินผล

1. นักเรียนฟังและปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง

คำอ่านของครู

Draw a book on the table.

Draw a ruler on the book.

Draw a schoolbag on the chair.

Draw a bin under the table.

Draw a clock on the wall.

Draw the portraits of the king and the queen of Thailand between a Thai flag.

แผนการจัดการเรียนรู้

วิชา ภาษาอังกฤษ.....ชั้น...ป. 4..... ภาคเรียนที่ ...2.... ปีการศึกษา...2546.....
 เรื่อง...Try to guess.... ทักษะ...การฟัง..... สัปดาห์ที่...1.... คาบที่...3...

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถใช้ทักษะต่างๆ ในการฟังได้
2. นักเรียนสามารถคาดเดาเหตุการณ์ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถฝึกทักษะการคิดแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล

เนื้อหาสาระ

เรื่อง : Try to guess
 : Yes / No questions
 : Occupations

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทบทวนเรื่อง Prepositions การถาม – ตอบ ด้วย Where.....?
2. ถามนักเรียน Do you like (frogs) ? Are you a student ?
3. ให้นักเรียนช่วยกันตอบคำถาม
4. ให้นักเรียนจับคู่กันสลับกันถาม – ตอบ
5. ครูอธิบายวิธีการเล่นเกม 20 คำถาม
6. ครูทดลองเล่น โดยให้อาสาสมัครออกมาหน้าชั้นหนึ่งคน ครูให้เลือกสลากอาชีพ
7. ให้เพื่อนๆ ช่วยกันถาม เช่น Do you work outside? ถ้าไม่ใช่ให้ตอบ No ให้ช่วยกันทายจนถูก ถ้าทายถูกให้ตอบ Yes
8. ให้นักเรียนทำแบบนี้อีก 2 – 3 คน
9. ครูเปลี่ยนการเล่น ให้คนเล่นเป็นคนทายอาชีพของตัวเอง โดยครูเขียนคำศัพท์ไว้ด้านหลัง แล้วถามเพื่อนๆ ทำเช่นเดียวกับวิธีเล่นครั้งแรก
10. ครู และนักเรียนช่วยกันสรุปคำถาม Yes / No Questions

สื่อ – อุปกรณ์การสอน

1. บัตรคำ

การวัดและประเมินผล

1. นักเรียนฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง
2. นักเรียนมีทักษะการคาดคะเนได้ถูกต้อง

แผนการจัดการเรียนรู้

วิชา ...ภาษาอังกฤษ.....ชั้น...ป. 4..... ภาคเรียนที่ ...2.... ปีการศึกษา...2546.....
 เรื่อง...The miracle quiz.... ทักษะ...การฟัง..... สัปดาห์ที่...1.... คาบที่...4...

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการฟังได้ดี และถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถฟัง แล้วตอบคำถามได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถฝึกการคิดคล่องแคล่ว

เนื้อหาสาระ

เรื่อง : The miracle quiz
 : Question words (What , Where , When , Why , Who ,
 Whose , How)

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทบทวนการตอบคำถามด้วย Yes / No Questions
2. ครูกระตุ้นนักเรียนด้วยคำถามต่างๆ เช่น What are you? Where are you?
3. นักเรียนช่วยกันตอบคำถาม โดยให้ตอบทีละคน
4. ครูเขียนคำตอบไว้บนกระดาน ซึ่งผิดบ้าง ถูกบ้าง
5. ครูเริ่มอธิบายวิธีการใช้ Question Words ทีละตัว
6. ให้นักเรียนช่วยกันตรวจสอบความถูกต้องที่ครูเขียนไว้บนกระดาน
7. ครูให้นักเรียนเล่นเกม The miracle quiz โดยครูให้นักเรียนดูภาพทีละภาพ ซึ่งเป็นภาพที่เป็นเนื้อเรื่อง (นิทาน)
8. ครูถามนักเรียนตามภาพนั้นๆ
9. นักเรียนนักเรียนช่วยกันตอบ และครูเขียนคำตอบไว้บนกระดาน
10. เนื้อเรื่องทั้งหมด ที่นักเรียนตอบคำถามอยู่บนกระดาน
11. ให้นักเรียนทั้งหมดอ่านเนื้อเรื่อง
12. ให้นักเรียนช่วยกันตั้งชื่อเรื่องนี้

สื่อ – อุปกรณ์การสอน

1. หนังสือภาพ
2. บัตรคำ

การวัดและประเมินผล

1. นักเรียนสามารถฟัง และตอบคำถามได้ถูกต้อง
3. นักเรียนมีความกล้าแสดงออก
4. นักเรียนสามารถใช้ความคิดแบบมีวิจารณญาณได้ถูกต้อง

แผนการจัดการเรียนรู้

วิชา ภาษาอังกฤษ.....ชั้น...ป. 4..... ภาคเรียนที่ ...2.... ปีการศึกษา...2546.....
เรื่อง...Who am I ? ทักษะ...การพูด..... สัปดาห์ที่...2... คาบที่...5...

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถพูด ตามรูปภาพได้
2. นักเรียนสามารถแยกแยะ ความแตกต่างได้
3. นักเรียนสามารถใช้ Prepositions ได้
4. นักเรียนสามารถคิดอย่างมีวิจารณญาณ

เนื้อหาสาระ

เรื่อง : Who am I?
: Prepositions (in , on , at , under , behind , in front of , between , near , next to)

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. ครูทบทวนการใช้ Question Words โดยการถาม
2. ครูทบทวนการใช้ Prepositions
3. ครูแจกใบงานให้นักเรียน โดยให้นักเรียนดูภาพ A และ ภาพ B
4. ให้นักเรียนระบายสีภาพที่แตกต่างกัน ซึ่งจะต้องใช้สีเหมือนกัน
5. ให้นักเรียนเลือกภาพที่ชอบคนละ 3 ภาพ
6. ครูยกตัวอย่างการพูดให้นักเรียนฟัง เช่น The lady is in the rain. She takes the umbrella.
7. ให้นักเรียนทีละคนพูดประโยคตามภาพที่เลือกไว้
8. ครูเขียนประโยคที่นักเรียนพูดบนกระดาน
9. ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจคำตอบ
10. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุป

สื่อ - อุปกรณ์การสอน

1. ใบงาน
2. บัตรภาพ
3. ดินสอสี

การวัดและประเมินผล

1. นักเรียนสามารถใช้ทักษะการพูดได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถใช้จินตนาการได้
3. นักเรียนสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง

แผนการจัดการเรียนรู้

วิชา ภาษาอังกฤษ.....ชั้น...ป. 4..... ภาคเรียนที่ ...2.... ปีการศึกษา...2546.....
 เรื่อง....A questionnaire on health? ทักษะ...การพูด..... สัปดาห์ที่...2.... คาบที่...6...

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถใช้ทักษะการพูดได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถถาม - ตอบได้
3. นักเรียนสามารถใช้ภาษาที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ และสถานการณ์ได้

เนื้อหาสาระ

เรื่อง : A questionnaire on health?
 : Adverb of frequency (How often.....?)

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทบทวนการใช้ Question Words and Prepositions
 2. ครูเริ่มต้นการสอนด้วยคำถาม How often do you eat fruit?
 3. นักเรียนตอบคำถามทีละคน
 4. ให้นักเรียนแต่ละคนตั้งคำถามด้วย How often..? คนละ 10 คำถาม แล้วเขียนลงในกระดาษ
 5. ครูตรวจใบงานที่นักเรียนทำ เพื่อแก้ผิด
 6. ครูแจกใบงานที่ครูเตรียมมาให้
 7. ให้นักเรียนจับคู่กัน และเปลี่ยนกันถามคำถาม พร้อมกับเขียนคำตอบลงในใบงานด้วย
 8. ครูเฉลยคะแนนที่นักเรียนเขียนมาในใบงาน พร้อมบอกว่าใครมีสุขภาพเป็นอย่างไร
-

***** SCORE *******

Count how many As , Bs and Cs

Mostly As

You are not very healthy at all. You need to do more exercise, watch less television, and eat better food. Think about it.

Mostly Bs

Not bad, but you can do a lot to improve your health. Think about what you eat and exercise you do and try to improve!

Mostly Cs

You are a very, very healthy person. Congratulations!

สื่อ – อุปกรณ์การสอน

1. ใบงาน
2. กระดาษ

การวัดและประเมินผล

1. นักเรียนสามารถใช้ทักษะการพูดได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถถาม – ตอบ ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถรู้จักสุขภาพของตนเอง
4. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น

แผนการจัดการเรียนรู้

วิชา ...ภาษาอังกฤษ.....ชั้น...ป. 4..... ภาคเรียนที่ ...2.... ปีการศึกษา...2546.....
เรื่อง....The expert actor..... ทักษะ...การพูด..... สัปดาห์ที่...2.... คาบที่...7...

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถใช้ทักษะการพูดที่ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถใช้ Present Simple Tense ในสถานการณ์ต่างๆ ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถจินตนาการเรื่องต่างๆ ได้

เนื้อหาสาระ

เรื่อง : The expert actor
: The Present Simple Tense
Form : Subject (Plural and I) + Verb

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทบทวนการใช้คำถาม How often.....?
2. ครูพูด Passage สั้นๆ ประมาณ 4-5 ประโยค เช่น

Today I get up at six thirty. I wash my face, brush my teeth and take a bath. After that I get dressed. Then I go to the dining room for breakfast. After breakfast I go to school by car.
3. ครูพูดพร้อมประกอบท่าทาง และเขียนบนกระดาน
4. ครูอธิบายการใช้ Present Simple Tense ที่เขียนอยู่บนกระดาน
5. ให้นักเรียนแต่ละคนเขียน Passage ที่ตัวเองชอบ
6. ครูตรวจสอบ Passage ของนักเรียน
7. ให้นักเรียนแต่ละคนออกมาพูดพร้อมประกอบท่าทาง
8. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปการใช้ Present Simple Tense

สื่อ – อุปกรณ์การสอน

1. กระดาษ
2. บัตรคำ

การวัดและประเมินผล

1. นักเรียนมีความสุขในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำงาน
3. นักเรียนสามารถใช้ทักษะการพูดได้ดีขึ้น
4. นักเรียนสามารถใช้ความคิด , จินตนาการ และบทบาทสมมติได้เป็นอย่างดี

แผนการจัดการเรียนรู้

วิชา ภาษาอังกฤษ.....ชั้น...ป. 4..... ภาคเรียนที่ ...2.... ปีการศึกษา...2546.....
 เรื่อง....The smart boy..... ทักษะ...การพูด..... สัปดาห์ที่...2.... คาบที่...8...

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถใช้ทักษะการพูดที่ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถใช้ความคิด และจดจำได้
3. นักเรียนสามารถใช้ The Present Simple Tense ได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถฝึกคิดแบบเชื่อมโยง

เนื้อหาสาระ

เรื่อง : The smart boy
 : The Present Simple Tense
 Form : Subject (Singular) + Verb (s , es)

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทบทวนการใช้ Present Simple Tense (Plural)
2. ครูยกตัวอย่างประโยค เช่น Today my mother goes to the market. She buys a big fish.
3. ครูอธิบายการใช้ Present Simple Tense (Singular)
4. ให้นักเรียนแต่ละคนยกตัวอย่างคนละ 1 ประโยคโดยไม่ซ้ำกัน
5. ครูอธิบายการเล่น โดยเริ่มจากประโยคของครู She buys a big fish. แล้วให้คนต่อไปพูดต่อ เช่น
 A1 : She buys a big fish , a papaya.
 A2 : She buys a big fish , a papaya , two eggs.
6. ให้นักเรียนเล่นอย่างนี้ไปจนถึงคนสุดท้าย
7. ถ้าใครที่ทำไม่ได้ จะถูกหักคะแนน

สื่อ - อุปกรณ์การสอน

1. บัตรคำ

การวัดและประเมินผล

1. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุข
2. นักเรียนสามารถสร้างประโยค Present Simple Tense ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถจดจำสิ่งต่างๆ ได้ในเกณฑ์ดี
4. นักเรียนสามารถพูดได้ถูกต้อง

แผนการจัดการเรียนรู้

วิชา ภาษาอังกฤษ.....ชั้น...ป. 4..... ภาคเรียนที่ ...2.... ปีการศึกษา...2546.....
 เรื่อง....Your lucky number..... ทักษะ...การอ่าน..... สัปดาห์ที่...3.... คาบที่...9...

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถใช้ทักษะการอ่านที่ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถฝึกการอ่านรายละเอียด, จำนวน และตรรกศาสตร์ได้
3. นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะพื้นฐานได้
4. นักเรียนสามารถฝึกการคิดแก้ปัญหาอย่างมีวิจารณญาณ

เนื้อหาสาระ

เรื่อง : Your lucky number
 : Number

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทบทวนการใช้ Present Simple Tense (Singular)
2. ครูทบทวนเรื่องจำนวน
3. บอกนักเรียนว่า ถ้านักเรียนเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ นักเรียนอยากมีคาถา, มีสิ่นาโชค และมีเลขนำโชค หรือเปล่า ถ้าอยากมีก็เดินทางค้นหาได้
4. ก่อนเล่นครูสอนคำศัพท์ใหม่ที่จะใช้เล่น จากบัตรคำ ได้แก่ add , subtract , count , odd , even
5. ครูให้ใบงานแก่นักเรียน ครูยกตัวอย่างการเล่น โดยเริ่มเล่นที่คำสั่งที่ 1
6. นักเรียนเล่นค้นหาด้วยตัวเอง ตั้งแต่คำสั่งที่ 2 เป็นต้นไป
7. ครูเดินไปรอบๆ นักเรียน คอยช่วยเหลือ แนะนำนักเรียน

สื่อ – อุปกรณ์การสอน

1. บัตรคำ
2. ใบงาน

การวัดและประเมินผล

1. นักเรียนสามารถฝึกทักษะการอ่านได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถฝึกการสร้างลายแทงได้
3. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุข
4. นักเรียนสามารถใช้ลายแทงได้ถูกต้อง

แผนการจัดการเรียนรู้

วิชา ...ภาษาอังกฤษ.....ชั้น...ป. 4..... ภาคเรียนที่ ...2.... ปีการศึกษา...2546.....
เรื่อง....You are the first..... ทักษะ...การอ่าน..... สัปดาห์ที่...3.... คาบที่...10...

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถใช้ทักษะการอ่านที่ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถใช้ The Past Simple Tense ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้ในเวลาที่กำหนดได้
4. นักเรียนสามารถฝึกการคิดคล่องแคล่ว

เนื้อหาสาระ

เรื่อง : You are the first
: The Past Simple Tense

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทบทวนเรื่อง Number
2. ครูพูดประโยค Yesterday I went to Pattaya. My father worked hard last week.
3. ครูถามนักเรียนว่า ประโยคนี้ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อไร และมีความแตกต่างกันอย่างไร
4. นักเรียนช่วยกันพิจารณาที่ครูถาม
5. ครูอธิบายการใช้ Past Simple Tense เพิ่มเติม
6. ให้นักเรียนช่วยกันสร้างประโยค Past Simple Tense ที่ไม่ซ้ำกัน
7. ครูเขียนประโยคที่นักเรียนแต่งขึ้นบนกระดาน ทั้งหมดมี 10 ประโยค
8. ให้นักเรียนฝึกอ่านประโยคทั้งหมด โดยครูนำอ่าน และให้อ่านด้วยตัวเอง 5 นาที
9. ให้นักเรียนอ่าน 10 ประโยค ทีละคน โดยครูจับเวลา 10 ประโยค ต่อ 20 วินาที
10. ครูเขียนเวลาของนักเรียนแต่ละคนลงบนกระดาน เพื่อหาคนที่ใช้เวลาอ่านน้อยที่สุด แต่อ่านประโยคได้มากที่สุด เป็นผู้ชนะ
11. ให้นักเรียนช่วยกันสรุปการใช้ Past Simple Tense

สื่อ – อุปกรณ์การสอน

1. แถบประโยค
2. นาฬิกาจับเวลา

การวัดและประเมินผล

1. นักเรียนสามารถฝึกทักษะการอ่านได้ถูกต้อง

2. นักเรียนสามารถอ่านได้เร็วในเวลาจำกัด
3. นักเรียนมีความสุขในการเข้าร่วมกิจกรรม
4. นักเรียนสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง

แผนการจัดการเรียนรู้

วิชา ภาษาอังกฤษ.....ชั้น...ป. 4..... ภาคเรียนที่ ...2.... ปีการศึกษา...2546.....
เรื่อง..... Name poems ทักษะ...การเขียน..... สัปดาห์ที่...3.... คาบที่...11.....

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถใช้ทักษะการที่ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถใช้ The Future Simple Tense ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถสร้างคำ ให้เป็นประโยค ด้วยความคิดที่สร้างสรรค์ได้

เนื้อหาสาระ

เรื่อง : Name poems
: The Future Simple Tense

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทบทวนการใช้ Past Simple Tense
2. ครูพูดประโยค The students will study English Tomorrow afternoon.
We shall do our homework this evening.
3. ให้นักเรียนพิจารณาประโยคทั้ง 2 นี้ ว่าเกิดขึ้นเมื่อไร และแตกต่างกันอย่างไร
4. ครูอธิบายเพิ่มเติม
5. ให้นักเรียนแต่ละคนแต่งประโยค และออกมาเขียนบนกระดาน
6. ครูแจกกระดาษให้นักเรียนคนละแผ่น
7. ครูอธิบายวิธีเล่น Name poems เป็นการต่อคำศัพท์จากคำที่กำหนดให้ และนำคำนั้นๆ มาต่อเป็นประโยค หรือโคลง กลอน สั้นๆ

วิธีเล่น

1. ให้นักเรียนเขียนชื่อตัวเอง หรือชื่อใครก็ได้ลงในกระดาษ ตัวอย่างเช่น

S	A	R	A	H
---	---	---	---	---

แล้วให้นักเรียนคิดคำศัพท์ที่เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเริ่มต้นจากชื่อ เมื่อเขียนเสร็จ ให้นักเรียนเขียนคำเพิ่มให้อยู่ในวงกลม เช่น

S	A	R	A	H
She	and	red		heavy
Sit	are	read		high
Swim	animal	rose		help
Silly	ant			hot

A the but is has got

2. ให้นักเรียนเลือกคำมาเขียนลงในกระดาษที่ว่าง เพื่อมาสร้างโคลงกลอนสั้นๆ
เช่น

She likes plants		Sitting
Animals		And
Red roses	or	Reading
And		Are her
High places		Hobbies

3. ให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ เมื่อเสร็จให้นักเรียนนำมาติดที่กระดาน

4. ครูตรวจ และให้นักเรียนแก้ไข

สื่อ – อุปกรณ์การสอน

1. กระดาษ
2. แอปพลิเคชัน

การวัดและประเมินผล

1. นักเรียนสามารถใช้การเขียนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนโคลงกลอนได้อย่างสร้างสรรค์
3. นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรม

แผนการจัดการเรียนรู้

วิชา ภาษาอังกฤษ.....ชั้น...ป. 4..... ภาคเรียนที่ ...2.... ปีการศึกษา...2546.....
เรื่อง..... Story writing ทักษะ...การเขียน..... สัปดาห์ที่...3.... คาบที่...12.....

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถใช้ทักษะการเขียนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนเรื่องสั้นได้
3. นักเรียนสามารถใช้ The Present Continuous Tense ได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถเขียนเรื่องอย่างสร้างสรรค์ และจินตนาการได้
5. นักเรียนสามารถฝึกการคิดละเอียดละออ

เนื้อหาสาระ

เรื่อง : Story writing
: The Present Continuous Tense

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทบทวนการใช้ The Future Simple Tense
2. ครูพูดประโยค I am teaching English now. He is writing.
3. ให้นักเรียนพิจารณา 2 ประโยค ว่าเกิดขึ้นเมื่อไร และแตกต่างกันอย่างไร
4. ให้นักเรียนยกตัวอย่างคนละ 1 ประโยค
5. ให้นักเรียนทำกิจกรรม Story writing เริ่มจาก
 - 5.1 ครูให้ชุดภาพแก่นักเรียน
 - 5.2 ให้นักเรียนเขียนเรื่องตามภาพที่เห็น ตามจินตนาการ
6. ครูตรวจสอบความถูกต้อง

สื่อ – อุปกรณ์การสอน

1. แถบประโยค
2. กระดาษ
3. ภาพชุด

การวัดและประเมินผล

1. นักเรียนสามารถฝึกทักษะการเขียนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเขียนเรื่องตามจินตนาการของตัวเองได้
3. นักเรียนสามารถเขียนได้ถูกต้องตามหลักภาษา
4. นักเรียนสามารถใช้ Present Continuous Tense ได้ถูกต้อง

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง

ตัวอย่างแบบทดสอบความสามารถด้านการพูด

ตัวอย่างแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่าน การเขียน และหลักไวยากรณ์

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านฟัง

Listening Test

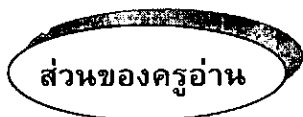
Prathomsuksa 4

Time : 50 minutes

Items : 20

Score : 20

ตัวอย่าง

B : Listen to the story and choose the best answer , items 6 – 10

Ted goes to work five days a week. He doesn't work on Saturday or Sunday. He plays football on Saturday afternoons. But today he isn't playing because he is ill. He's in bed, and he is watching TV.

6. What is Ted doing now?
7. How often does Ted play football?
8. Why doesn't he play football today?
9. Where is he now?
10. What day is today?

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านฟัง

Listening Test

Prathomsuksa 4	Time : 50 minutes
Items : 20	Score : 20

ตัวอย่าง

B : Listen the story and choose the best answer , items 6 - 10

***** (listen to the story) *****

6.(listen the question).....

1. He is playing football.2. He is working.3. He is sleeping.4. He is watching TV.
7.(listen the question).....

1. Once a week2. Seven days a week3. Five days a week4. Twice a week
8.(listen the question).....

1. He's ill.2. He isn't playing football.3. He goes to work.4. He's in bed.
9.(listen to the question).....

1. In the bedroom.2. At the office.3. At the football field.4. In the living room.
10.(listen to the question).....

1. Saturday2. Monday3. Sunday4. Friday

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด

Oral Test (Interview)

Prathomsuksa 4

Time : 50 minutes

Items : 10

Score : 30

ตัวอย่าง

1. Teacher : What do you want to be after you finish school? Why...?
 Student :
2. Teacher : If the world doesn't have water, what will happen?
 Student :
3. Teacher : Sam is your friend. He doesn't understand the English lesson,
 but you do. How will you help Sam?
 Student :

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน การเขียน และหลักไวยากรณ์

Writing Test

Prathomsuksa 4

Time : 50 minutes

Items :

Score : 20

Name.....Class P.4/.....

ตัวอย่าง

A: Complete the letter. Fill in the blanks with the given words. (4 marks)

sports	is	stay	very	go	leave
will	my	her	his	you	was

Dear Sarah

I am so pleased that you will come and.....with me next week.

Don't worry, I'll meet.....at the station at 7 p.m. on Thursday.

.....friend, Sam has asked us to go to.....house

for supper that evening. He is a..... good cook.

I usually play tennis at the.....centre in the weekend. Would you

like to.....there with me? I hope so.

The weather.....very cold here at the moment so takes a coat with you.

See you soon.

Love,

Nina

ภาคผนวก ค

ตารางเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบความสามารถ
ด้านการฟัง ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ
PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

ตารางเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบความสามารถ
ด้านการพูด ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ
PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM

ตารางเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบความสามารถ
ด้านการอ่าน การเขียน และกลักไวยากรณ์ ของนักเรียนที่มีความ
สามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการสอน
โดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT
SYSTEM

ตาราง 3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอนโดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM จากการทำแบบทดสอบมีดังนี้

แบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง	คะแนนเต็ม	ก่อนการสอน		หลังการสอน	
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
ชุดที่ 1	20	14.9	2.88	17.7	1.828
รวม	20	14.9	2.88	17.7	1.828

ตาราง 4 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบความสามารถด้านการพูด ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอน โดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM จากการทำแบบทดสอบมีดังนี้

แบบทดสอบความสามารถด้านการพูด	คะแนนเต็ม	ก่อนการสอน		หลังการสอน	
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
ชุดที่ 2	30	18.5	2.201	26.4	0.966
รวม	30	18.5	2.201	26.4	0.966

ตาราง 5 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่าน การเขียน และหลักไวยากรณ์ ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการสอน โดยวิธีบูรณาการการสอนของ PHIMEP กับการสอนแบบ 4 MAT SYSTEM จากการทำแบบทดสอบมีดังนี้

แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่าน การเขียน และหลักไวยากรณ์	คะแนนเต็ม	ก่อนการสอน		หลังการสอน	
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
ชุดที่ 3	20	12.9	2.998	17.2	2.04
รวม	20	12.9	2.998	17.2	2.04

ภาคผนวก ง
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจลิยวศรี พิบูลชล	ภาควิชาภาษาตะวันตก
คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุทัย สัตยารักษ์	ภาควิชาภาษาต่างประเทศ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
สถาบันราชภัฏสกลนคร
3. อาจารย์ศิริฟ้า ศรีจิตร	หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร ฝ่ายประถม

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นายอดิศักดิ์ ศรีวรกุล
วัน เดือน ปีเกิด	2 กุมภาพันธ์ 2511
สถานที่เกิด	ตำบลท่าแร่ อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม 90/1 ซอยสาทร 11 ถนนสาทรใต้ แขวงยานนาวา เขตสาทร กรุงเทพมหานคร 10120
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2529	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนเซนต์โยเซฟท่าแร่ สกลนคร
พ.ศ. 2536	ครุศาสตรบัณฑิต สาขาการศึกษา วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2546	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ (สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร